

கல்வி மேம்பாட்டுக் கூட்டமைப்பு

தமிழ்நாட்டில் உள்ள

கல்வியாளர்கள், பள்ளி – கல்லூரி ஆசிரியர்கள்,
மாணவர்கள், சமூக நலச் செயல்பாட்டாளர்கள்

ஆகியோருடன் இணைந்து

2016 - தமிழ்நாடு சட்டமன்றத் தேர்தல் களத்தில்
தமிழக அரசியல் கட்சிகளுக்கு முன்வைக்கும்

மக்கள் கல்விப் பறைசாற்றம்

கல்வி வணிகமயத்தை ஒழித்து,
மழலையர் வகுப்பு முதல் பட்ட மேற்படிப்பு வரை
கட்டணமில்லாக் கல்வி வழங்க வேண்டும்

கல்வி மேம்பாட்டுக் கூட்டமைப்பு

எண். 324, இலட்சுமி நகர் இரண்டாம் தெரு,
வண்டலூர், சென்னை- 600 048.

பேசி: 99651 28135, 97509 66400, 73735 73444, 90038 67311

மின்னஞ்சல் : kalvimk@gmail.com

- கல்வி விற்பனைப் பண்டமன்று!
கல்வி குழந்தைகளின் உரிமை!!

- கல்வி என்பது முழுமையான,
அறிவார்ந்த மனிதத் தன்மையை
அடைவதற்கான செயல்பாடு!!

- கல்வி சமூகத்தைக் கட்டமைக்கும் கருவி!
ஒடுக்கப்பட்டவர்களை மீட்டெடுக்கும் வழிமுறை!!

- ஏற்றத்தாழ்வுகளற்ற, பாகுபாடுகளற்ற
உண்மையான மக்களாட்சி அமைப்பை
உருவாக்குவதே கல்வியின் நோக்கம்!

- குழந்தைகள் உயிர் வாழ்வதற்கான,
முன்னேறுவதற்கான, சமவாய்ப்புகளை
ஒழித்துக் கட்டிய கல்வி அமைப்பு
மக்களாட்சி நெறிகளுக்கு எதிரானது!

- கல்வியைத் தனியார் முதலாளிகளின்
வணிகப் பொருளாக மாற்றியது குழந்தைகளுக்கு
இழைக்கப்பட்ட துரோகம்!

- கல்விக் கொண்டு வரி வசூலித்துக் கொண்டு
கல்வியை விலை கொடுத்துப் பெற வைப்பது
மாபெரும் சமூகக் குற்றம்!

முகப்பு – பறைசாற்றல்

இது கல்வியைக் காப்பதற்கான ஒரு கூட்டுச் செயல்பாடு!

கல்வி என்பது முழுமையான, அறிவார்ந்த மனிதத் தன்மையை அடைவதற்கான மெய்யியல் சார்ந்த ஒரு தொடர் செயல்பாடு. இச்செயல்பாடு பிறப்பில் இருந்தே தொடங்கிவிடுகிறது. இயற்கையை அறிதல், தன்னை அறிதல், உயிர் வாழ்வதற்கான அறிவு, உழைப்பில் ஈடுபடுதல், சேர்ந்து வாழக் கற்றல், மொழிப் பயன்பாடு, நன்மை தீமை அறிதல், நற்பண்பு, ஆய்வுப் பார்வை, நுட்பங்களைக் கண்டறிதல், புதியன புனைதல், அழகியல் உணர்வு, செயல் திறன்கள் ஆகியவற்றைக் கற்றுக் கொள்வதைக் கல்வி என்று குறிப்பிடலாம்.

மானுட அறிவு வளர்ச்சியின் விளைவாக முறையான கற்றல் முயற்சிகள் மூலம் இன்றைக்குக் கல்வியில் மாபெரும் முன்னேற்றங்களை எட்டியுள்ளோம். பள்ளிகள், கல்லூரிகள் போன்ற நிறுவனங்கள் மூலம் தொழில்முறை ஆசிரியர்கள் கற்பித்தலிலும், பயிற்சி கொடுப்பதிலும் ஈடுபடும் நிலை இன்று வளர்ந்துள்ளது. கற்றல், கற்பித்தல் செயல்பாடுகளில் கல்விக் கொள்கைகள், கலைத்திட்டங்கள், பாடத்திட்டங்கள், செயல்பாட்டு நுட்பங்கள், வேலைத்திறன்கள் என்ற பன்முகத் தன்மைகள் இன்று உள்ளடங்கி இருக்கின்றன. அறிவியல், மொழியியல், உளவியல், மெய்யியல், உயிரியல், சமூகவியல், மானுடவியல், அரசியல், பொருளியல், வணிகவியல், நுண்கலையியல், மனித உரிமையியல், தகவல் தொழில் நுட்பவியல் போன்ற பல துறைகளாகக் கல்வி வளர்ந்துள்ளது. தொடர்ந்து வளர்ந்துகொண்டும் உள்ளது.

“கற்றது கை மண்ணளவு கல்லாதது உலகளவு”, “எண்ணும் எழுத்தும் கண் எனத் தகும்” என்பதே கல்வி சார்ந்த தமிழ் வாழ்வியல் மதிப்பீடாகும். இவை அனைத்தும் இன்றைய மிக மூர்க்கமான தனியுடைமைச் சமூக, அரசியல், பொருளியல் மாற்றங்களால் தவிடு பொடியாக்கப்பட்டுள்ளன. முதலாளித்துவ உலகமயச் சூழலில் பொருளாதார ஆதிக்க வகுப்பினரின் இலாப நலன்களுக்கான கருவியாக ஒட்டுமொத்தக் கல்வி அமைப்பும் மாற்றப்பட்டுள்ளது. மக்களாட்சி என்று வெறுமனே பேசிக்கொண்டு மக்களை ஏமாற்றிக்கொண்டிருக்கிற அரசியல் இயக்கங்களுக்கும் உண்மையான மக்களாட்சிக்காக போராடிக் கொண்டிருக்கிற அரசியல் இயக்கங்களுக்கும் தமிழக மக்களுக்கும் இன்றைய கல்வியின் அவலச் சூழலை ஓரளவிற்காவது சொல்லவேண்டும், இதன் மூலம் சிறு மாற்றமாவது நிகழவேண்டும் என்ற நோக்கில், பலருடைய கூட்டுச் சிந்தனையால் இந்த மக்கள் கல்விப் பறைசாற்றல் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

கல்வியில் ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஒழிக்கவேண்டும்.....!

கல்வி வணிகமயத்தை ஒழிக்கவேண்டும்.....!

மழலையர் கல்வி முதல் பட்ட மேற்படிப்புக்

கல்வி வரை கட்டணமில்லாமல்

கல்வி வழங்க வேண்டும்

என்ற முழக்கங்கள்

2016 தமிழக சட்டமன்றத் தேர்தல் களத்தில் ஒங்கி ஒலிக்கட்டும்.....!

தலைவர்களே! உங்களில் யார் காமராசர்?

“

தமிழ்நாட்டுக்
கிராமங்களில்
வறுமையும். சாதியப்
பாகுபாடுகளும்
கெட்டித்தட்டிப்போய்
மண்டிக் கிடந்த
அன்றைய
நிலையில் அரசுப்
பள்ளிகளுக்குள்
தான்
அனைவரும்
ஒன்றாகக் காலடி
எடுத்து வைக்க
முடிந்தது.

”

“எதற்காகச் சுதந்திரம் வாங்கினோம்? எல்லோரும் வாழ. எப்படி வாழணும்? ஆடுமாடுகள் மாதிரி, உயிரோடு இருந்தால் போதுமா? மனிதர்களாக வாழணும். அதற்குப் படிப்பு வேணும். பட்டினியாக இருந்தால் படிப்பு வருமா? வராது. ஏழைகளுக்கெல்லாம் பள்ளிக்கூடங்களிலேயே சாப்பாடு போடணும். அப்பதான் படிப்பு ஏறும். இதுவே முதல் வேலை; முக்கியமான வேலையுங்கூட. இதை நான் ரொம்ப முக்கியமாகக் கருதுகிறேன். அதனால், மற்ற வேலைகளையெல்லாம் ஒதுக்கி விட்டு, இதே வேலையாக ஊர் ஊராகப் பிச்சையெடுக்க வருவதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன்.”

- 1955-ஆம் ஆண்டில் நாட்டிலேயே முதன்முதலாக ஏழைக்குழந்தைகள் படிக்கும் அரசுப் பள்ளிகளில் பகலுணவுத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தபோது திட்டத்தின் தொடக்கவிழாவில் அப்போதைய முதல்வர் காமராசர் அவர்கள் கூறியது.

இந்தியக் கல்வி வரலாற்றில் பொன்னெழுத்துகளால் எழுதப்பட்ட மாபெரும் முன்னோடித் திட்டம் இதுதான். இத்திட்டத்தின் பலனாகத்

தமிழ்நாட்டில் பள்ளிக்கு வருவோரின் எண்ணிக்கை 37 விழுக்காடாக உயர்ந்தது. எழுத்தறிவின்மையைப் போக்க வேண்டும் என்பதற்காக பதினோராம் வகுப்பு வரை இலவசக் கட்டாயக் கல்வியை காமராசர் அறிமுகப்படுத்தினார்.

காமராசர் முதல்மைச்சராகப் பொறுப்பேற்றபோது பதினாறு ஆயிரமாக இருந்த தொடக்கப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை அவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில் முப்பதாயிரமாய் வளர்ந்தது. படிப்போர் எண்ணிக்கையோ பதினாறு இலட்சத்தில் இருந்து நாற்பத்தெட்டு இலட்சமாய் உயர்ந்தது. சுமார் பதினாறு இலட்சம் குழந்தைகளுக்குக் கல்வியுடன் வயிற்றுப்பசி ஆற்றுவதற்கு, பகல் உணவுக்கும் வழி கிடைத்தது. அறுநூற்று ஐம்பதாக இருந்த உயர்நிலைப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை இரண்டாயிரத்து இருநூறாக வளர்ந்தது. 3.86 இலட்சமாக இருந்த உயர்நிலைப் பள்ளிக் குழந்தைகள் எண்ணிக்கை 13 இலட்சமாக உயர்ந்தது. ஒரு நூற்றாண்டு காலத்தில் ஏற்படுத்தப்படாத கல்வி வளர்ச்சி ஒரு முதலமைச்சரின் உறுதிப்பாட்டினால் ஒன்பது ஆண்டுகளில் நடந்தேறியது.

தமிழ்நாட்டுக் கிராமங்களில் வறுமையும், சாதியப் பாகுப்பாடுகளும் கெட்டிதட்டிப்போய் மண்டிக் கிடந்த அன்றைய நிலையில் அரசுப் பள்ளிகளுக்குள் தான் அனைவரும் ஒன்றாகக் காலடி எடுத்து வைக்க முடிந்தது. இறைவன் இருப்பதாகக் கூறப்படும் ஆலயங்களில் சாத்தியப்படாத சமனிலையை அரசுப் பள்ளிகள் மூலம் ஓரளவு சாத்தியமாக்க முடிந்தது. இப்பள்ளிகள் மூலமாகத்தான் தமிழ்நாட்டில் இதுவரையிலும் 10 கோடிக்கும் மேற்பட்ட எழுத்தறிவு பெற்ற முதல் தலைமுறையினரை உருவாக்க முடிந்தது.

காமராசர் முதலமைச்சராக இருந்தபோது தொடங்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான கிராமப்புற பள்ளிகளின் இன்றைய நிலை என்ன ? இன்றைய அரசியல் தலைவர்கள் முதற்கொண்டு எல்லோரையும் உயர வைத்த இந்தக் கிராமப்புற அறிவுக்கூடங்களைக் காப்பதற்கு யார் பொறுப்பேற்றுக்கொள்வது ? என்பதே இன்றைக்கு நம் முன் உள்ள மிகப்பெரிய கேள்வியாகும். **குழந்தைகளுக்குக் கல்வி அளிப்பதில் கூட மக்களாட்சி நெறிமுறைகளையும் அரசியல் அமைப்புச் சட்ட நெறிமுறைகளையும் முற்றும் முழுவதுமாக அலட்சியம் செய்வது வேறு எந்த நாட்டிலும் நடப்பதாகத் தெரியவில்லை.**

குழந்தைகள் அனைவருக்கும் பொதுப்பள்ளி – அருகமைப்பள்ளி அமைப்பு முறையில் தாய்மொழி வழியில் கட்டணம் இல்லாமல் எவ்வித ஏற்றத்தாழ்வுகளும் இல்லாமல் கல்வி அளிக்கும் கடமையை உலகில் பெரும்பாலான நாடுகள் நிறைவேற்றி வருகின்றன. ஆனால் நம் நாட்டில் மழலையர் கல்வி முதற்கொண்டு உயர்கல்வி வரை கல்வியை விற்பனை செய்வதற்குத் தனியார் கல்வி நிறுவனங்களுக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதன் விளைவாக மிக அதிக விலைகொடுத்து வாங்கவேண்டிய கடைச்சரக்காகக் கல்வி மாறியுள்ளது. பெரும்பாலான நடுத்தர மக்களின் மாத வருமானத்தில் ஒரு பகுதி கல்வி வணிகர்களின் கருப்புப் பணமாக மாறிக்கொண்டுள்ளது. மருத்துவக் கல்வி வணிகத்தில் மட்டும் 9300 கோடி மதிப்பிலான கருப்புப் பணம் நாட்டில் புழங்குவதாக 2012ம் ஆண்டின் வெள்ளை அறிக்கை ஒன்று தெரிவித்துள்ளது. கல்வியை விலைக் கொடுத்து வாங்குவது தவறில்லை என்ற அறியாமைக்கு மக்களும் தள்ளப்பட்டு விட்டார்கள். இந்த சீரழிவின் நீட்சியாக்கத்தான் வாக்குகளை விலைக்கு விற்பதும் தவறில்லை என்ற மனநிலைக்கு மக்கள் மாறி வருகிறார்கள்.

மக்களிடையே நிலவும் அனைத்துவித ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் ஒழித்துக்கட்டி, அனைவரையும் வறுமையிலிருந்தும் அறியாமையிலிருந்தும் மீட்டெடுப்பதற்கான கருவியாகக் கல்வி ஒன்றே விளங்க முடியும். ஆனால் ஏழைகளுக்கு ஒரு கல்வி, வசதி படைத்தவர்களுக்கு ஒரு கல்வி என்ற மிகப்பெரிய ஏற்றத்தாழ்வு கல்வி அமைப்பில் ஏற்பட்டுள்ளது. கல்வி வழங்குவதில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் நிலவுவது, நமது மக்களாட்சி நெறிகளுக்கும் சமனிலை, சமூக நீதி, அரசியல், பொருளாதார நீதி ஆகியவற்றிற்கும் எதிரானது.

கும்பகோணம் தனியார் பள்ளிக் கொட்டடியில் 94 குழந்தைகள் தீயில் கருகியது, வேலூர் தனியார் பள்ளிப் பேருந்து ஓட்டையில் சிறுமி விழுந்து பலியானது, விழுப்புரம் தனியார் இயற்கை மற்றும் யோகா மருத்துவக் கல்லூரி மாணவிகள் மூன்று பேர் உயிரிழந்தது, ஐதராபாத் பல்கலைக் கழக மாணவர் ரோகித் வெமுலா தற்கொலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டது போன்ற கொடூரங்கள் கல்வி நிறுவனங்களில் நடைபெற்றுள்ளன. மிகுந்த வேதனை தரக்கூடிய இந்தக் கொடூரங்களை எல்லாம் பார்த்து நாம் யாரும் கொதித்து எழுந்து விடவில்லை. நாம் அனைவரும் மனிதத்தன்மையோடு வாழ்கிறோமா? என்ற கேள்வியை நமக்கு நாமே ஒவ்வொருவரும் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். வருங்காலத்திலாவது இப்படிப்பட்ட கொடூரங்கள் நிகழாமல் தடுப்பதற்கு நாம் உறுதி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

நாட்டில் உள்ள குழந்தைகள் அனைவருக்கும் பாதுகாப்பான, மகிழ்ச்சியான, வளமான வாழ்க்கைச் சூழலும் அவர்கள் வாழ்வதற்கும் முன்னேறுவதற்கும் சமவாய்ப்பை அளிக்கக்கூடிய வகையில் கல்வியும் வழங்க நாம் அனைவரும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். நமது அரசியல் அமைப்புச் சட்ட நெறியும் இதைத்தான் வலியுறுத்துகிறது. குடிமக்களிடம் பலவகைப்பட்ட வரிகளையும் கல்விக்கான தீர்வையையும் அரசு வசூலித்து வருகின்றது. இதனால் அனைவருக்கும் கட்டணமில்லாமல் கல்வி அளிப்பதற்கான கடமை அரசுக்கு உள்ளது.

எதிர்வரும் 2016-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் தமிழ்நாட்டில் சட்டமன்றத் தேர்தல் நடைபெற உள்ளது. ஆட்சி அரியணையில் யார் அமரப்போகிறார்கள் என்ற மிகப்பெரிய எதிர்பார்ப்பும் தமிழ்நாட்டு மக்களிடம் ஏற்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில், நமது கல்வி அமைப்பிலும் நல்லதொரு மாற்றம் உருவாக அரசியல் கட்சிகள் வழிவகுக்கவேண்டும் என்று கல்வி மேம்பாட்டுக் கூட்டமைப்பு கோருகின்றது.

“கல்வியில் வணிகமயத்தை ஒழித்து அனைவருக்கும் பொதுப்பள்ளி முறையில் அருகமைப் பள்ளி அமைப்பில் தாய்மொழி வழியில் அரசின் பொறுப்பில் கட்டணமில்லாக் கல்வி வழங்கப்படும். உயர் கல்வியில் அந்நிய தனியார் முதலீடுகளையும் மாதவாதத் திணிப்பையும் அனுமதிக்க மாட்டோம்” என்ற உறுதிமொழியை 2016 ஆம் ஆண்டுக்கான தமிழ்நாட்டுச் சட்டமன்றத் தேர்தல் அறிக்கையிலும் கல்விக்கான கொள்கைச் செயல் திட்டங்களிலும் தமிழ்நாட்டு அரசியல் கட்சிகள் அறிவிக்கவேண்டும் என்று கல்வி மேம்பாட்டுக் கூட்டமைப்பு தமிழக

பறைசாற்றல்கள்

1	முன் பறைசாற்றல் – கல்வியாளர் வே.வசந்திதேவி.....	8
2.	முன் பறைசாற்றல் – கல்வியாளர் ச.சீ.இராசகோபாலன்	17
3.	கல்வி வணிகமயத்தை ஒழித்து கட்டணமில்லாமல் கல்வி வழங்கிடுக!	19
4.	தமிழ்வழிக் கல்வியை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்துக!	22
5.	சமச்சீர்க்கல்வியை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்துக!	27
6.	+1, +2 வகுப்புகளுக்குப் பருவத்தேர்வு நடத்துக!	29
7.	பொதுப்பள்ளி முறை மூலம் கல்வியில் ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஒழித்திடுக!.....	34
8.	அருகமைப்பள்ளி முறையை நடைமுறைப்படுத்துக!.....	36
9.	நலத்துறைப் பள்ளிகளை மேம்படுத்துக!.....	39
10.	மலைவாழ் குழந்தைகளுக்கு முறைசார் பள்ளிகள் தொடங்கிடுக!.....	42
11.	அரசுப் பள்ளிகளில் ஆறாம் வகுப்பு முதல் கணினிக் கல்வி வழங்கிடுக!.....	44
12.	தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளிகளை அரசே ஏற்றிடுக!.....	45
13.	தரமான ஆசிரியர்களை அரசே உருவாக்கிடுக!	47
14.	தமிழ்வழியிலும் வேலைவாய்ப்பு மற்றும் நுழைவுத் தேர்வுகள் நடத்திடுக!.....	49
15.	கல்வியை மாநிலப் பட்டியலுக்கு மீட்டிடுக!	52
16.	கல்விக்கான நிதி ஒதுக்கீடுகளை உயர்த்திடுக!.....	57
17.	கல்வி நல்ல குடிமக்களை உருவாக்குவதற்கே!.....	60
18.	புதிய கல்வி உரிமைச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுக!.....	62
19.	உயர் கல்வியை உலக வணிக அமைப்பிடமிருந்து காத்திடுக!.....	64
20.	மதவாத சக்திகள் கல்வியில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதைத் தடுத்திடுக!.....	69
21.	புதிய கல்விக் கொள்கையை உருவாக்கிடுக!	72
22.	அரசுப்பள்ளிகளை மேம்படுத்தி, மாணவர் சேர்க்கையை உயர்த்திடுக!	73
23.	தனியார் பள்ளிகளின் விதிமீறல்களைத் தடுத்திடுக!.....	76
24.	உயர்கல்வியில் ஆக்கப்பூர்வ மாற்றங்கள் செய்திடுக!.....	78
25.	தமிழ் மொழியைக் காப்பதும் வளர்ப்பதும் வேண்டும்!	81
26.	கல்வியை மேம்படுத்தும் நடவடிக்கைகள் எடுத்திடுக!.....	83
27.	நிறைவுப் பறைசாற்றல் – பரிதி (தி. இராமகிருட்டிணன்)	85
28.	நன்றி பறைசாற்றல்	87

முன் பறைசாற்றல் – 1

– கல்வியாளர் வே. வசந்திதேவி

“

பெரும்பாலான
நாடுகளில்
வெற்றிகரமாக
இயங்கும் கல்வி
முறையை நம் நாட்டின்
தேவைகளுக்கு ஏற்ற
வண்ணம் ஓரளவு
மாற்றி அமைப்பது
எவ்வாறு என்பதை
இந்த மக்கள் கல்விப்
பறைசாற்றல்
விளக்குகிறது.

”

“இங்கு நாம் பேசுவது அனைத்துக் குழந்தைகளின், அவர்கள் எந்த இனத்தவராயினும், உரிமைகள் குறித்து; அனைவருக்கும் வாழ்வை சமமாகத் தொடங்கவும், நாட்டின் பிரஜைகளாக, தங்கள் முழுத் திறமைகளை அடைய சம வாய்ப்புகளைப் பெறவும் அவர்களுக்கு இருக்கும் உரிமைகள் தொடர்பானது. முன்பு உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட குழந்தைகள், எதிர்காலத்திலும் அவற்றைப் பெறுவதைத் தடுக்கும் வேலிகள் அல்ல நமக்கு வேண்டுவது. நம் குழந்தைகள் ஒன்றிணைந்து கல்வி கற்கத் தொடங்கினால் அன்றி, அவர்கள் ஒன்றாக வாழத் தொடங்குவார்கள் என்ற நம்பிக்கைக்கே இடமில்லை.”

– அமெரிக்கக் கருப்பின மக்கள் உரிமைப் போராளி,

மேனாள் உச்ச நீதி மன்ற நீதிபதி தர்குட் மார்ஷல் (Thurgood Marshal)

தேர்தல் களத்தில் நிற்கும் தமிழக அரசியல் கட்சிகளுக்கும், சிந்தித்து, பொறுப்புடன், அனைத்து மக்களின் இன்றைய, நாளைய முன்னேற்றத்தை மனதில் கொண்டு வாக்களிக்க வேண்டிய வாக்காளர்களுக்கும் அடிப்படைத் தேவையான கல்வி குறித்து மனதில் கொள்ளவேண்டியவற்றை இவ்வறிக்கை அளிக்கிறது.

கல்வி இன்று அனைத்துக் குழந்தைகளின், குடும்பங்களின் தேவை, தவிப்பு, கனவு. ஆனால், அது குறித்த எந்தத் தெளிவும், விவாதமும் இன்றியே, சமுதாயத்தின் மேல் தட்டினரும் அவர்களுக்கேயான அரசும் எடுக்கும் முடிவுகளுக்குக் கேள்வி கேட்காமல் ஒப்புதல் அளித்து இன்று திசை தெரியாமல் தவிக்கின்றன. இந்தியாவும், தமிழகமும். இன்றைய கல்வி அப்பட்டமான வாக்க-சாதியக் கல்வி. இதை முற்றிலும் மாற்றாமல் தமிழ்நாட்டிற்கோ இந்தியாவுக்கோ கல்வி இல்லை, முன்னேற்றம் இல்லை, ஜனநாயகமும் இல்லை.

உலகில் வேறு எங்கும் இல்லாத கொடிய, கேவலமான ஏற்றத் தாழ்வுகள் கொண்ட, தனியார்மயமான, வணிகமயமான கல்வி அமைப்பை மழலை வகுப்பில் (எல்.கே.ஐ) இருந்து, பல்கலைக்கழகம் வரை கட்டியமைத்து, அது குறித்துப் பெருமை வேறு சாற்றிக் கொள்கிறது **இந்தியா**. இத்தகைய கல்விக் கொள்கையை உருவாக்கி, அதனால் பயனடைபவர் யார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டால்தான், மாற்றுக் கொள்கைகளை உருவாக்க இயலும். மிகுந்த வசதி பெற்றவர்கள், அவர்களுக்கு அடுத்த நிலையில் உள்ளவர்கள் ஆகியோர் தங்களுக்கும், மற்ற மட்டத்தினருக்கும், குறிப்பாக பெரும் எண்ணிக்கையிலான அடித்தட்டு மக்களுக்கும் இடையிலான இடைவெளியை அதிகரித்து, வாழ்வின் அனைத்து அனுகூலங்களையும் தாங்களே அள்ளிச் செல்ல வேண்டுமென்ற ஒற்றைக் குறிக்கோளுடன், அடித்தட்டுக் குழந்தைகளும், இளைஞர்களும் சிறந்த திறன்கள் பெற்றுவிட முடியாத, போட்டியில் வென்றுவிட முடியாத கல்வி அமைப்பை உருவாக்கி, பலன்களை அறுவடை செய்து மகிழ்ந்து வருகின்றனர். ஆனால், இத்தகைய இதயமற்ற ஏற்றத் தாழ்வுகள் கொண்ட கல்வி அமைப்பில் பலியாவது, இவர்களது குழந்தைகளுந்தான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள இயலாத அளவிற்குத் தன்னலமும் பேராசையும் அவர்களது கண்களை மறைக்கின்றன.

தமிழ் நாட்டிற்கு, இந்தியாவிற்கு எத்தகைய கல்வி தேவை? உலகின் வளர்ந்த நாடுகளுக்கு இணையாக வல்லரசாக வேண்டுமென்று துடித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்தியா, அந்த முன்னணி நாடுகளில் நிலை பெற்றிருக்கும் கல்வி அமைப்பைப் போன்றே தனதையும் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் அந்த நாடுகளின் வளர்ச்சியின் அடித்தளமே அவற்றின் கல்வி அமைப்புதான். அது எத்தகைய அமைப்பு? அனைத்துக் குழந்தைகளும், ஏற்றத் தாழ்வுகள் இன்றி, இலவசமாக, அரசின் முழு நிதிப் பொறுப்பில், தாய் மொழி வழியில் கற்கும், உள்ளாட்சி அமைப்புகளும், பெற்றோர் குழுக்களும் நிர்வகிக்கும் அருகமைப் பள்ளிகளைக் கொண்ட பொதுப் பள்ளிக் கல்வி முறை. இந்த மறுக்கவியலா வரலாற்று உண்மைக்குத் தமிழ் நாடும், இந்தியாவும் விதி விலக்காகிவிட முடியாது. இது என்ன கதையா, கனவா? இன்றைய கல்வி முறைக்கு முற்றிலும், அணுவுக்கு அணு மாறுபட்ட முறையை எப்படிக் கொண்டு வர முடியும்? இத்தனை நாடுகளில் அருமையாக இயங்கும் பொழுது, இங்கு மட்டும் ஏன் இயலாது? இங்கும் சென்ற நூற்றாண்டின் 70-களுக்கு முன்னால் பெருமளவு அமைந்திருந்த அமைப்புதானே இது? அண்மைக் காலம் வரை நாட்டின் அனைத்துத் துறைகளிலும் சிகரம் கண்டவர்கள் அனைவரும் அத்தகைய கல்வியின் வார்ப்புகள்தானே?

பெரும்பாலான நாடுகளில் வெற்றிகரமாக இயங்கும் கல்வி முறையை நம் நாட்டின் தேவைகளுக்கு ஏற்ற வண்ணம் ஓரளவு மாற்றி அமைப்பது எவ்வாறு என்பதை இந்த மக்கள் கல்விப் பறைசாற்றும் விளக்குகிறது.

இன்றைய வணிகமயமான, தனியார்மயமான, காசுக்கேற்ற கல்வியான, அரசு தன் பொறுப்புகளை உதறித் தள்ளியிருக்கும் கல்விக்கு மாற்று என்ன? அருகமைப் பள்ளிகள் வழி இயங்கும் பொதுப்பள்ளிக் கல்வி முறை; அரசின் முழு நிதிப் பொறுப்பில் இயங்கும் இப்பள்ளிகளில் அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் விலையில்லாக் (இலவச) கல்வி. இதைத்தான் இந்த வெளியீடு மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறது.

கல்வியின் உண்மையான நோக்கந்தான் என்ன? கல்வி மனித நேயத்தோடு கூடிய ஜனநாயக, சமத்துவ, சமயம் சாராத சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்பும் முக்கியக் கருவியாகும். ஒவ்வொரு குழந்தை,

இளைஞரிடம் புதைந்திருக்கும் முழு ஆளுமையை வளர்த்தெடுப்பதும், அதை மொத்தச் சமுதாயத்தின் நலனுக்குப் பயன்பெற வைப்பதும், சமத்துவ, சமூக நீதியுடன் கூடிய கல்வி அளிப்பதும் குறிக்கோள்.

இன்று அசுர வேகத்தில் வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் அறிவுலகின் அனைத்து அற்புதங்களையும் நம் நாட்டின் அனைத்து மாணவரும் பாகுபாடுகளின்றிப் பெறச் செய்வதும் கல்வியின் குறிக்கோள். தனிமனிதரிடையே புதைந்திருக்கும் முழு ஆளுமையை வளர்த்தெடுப்பதும், இதனை மொத்த சமூகத்தின் நலனுக்குப் பயன்பெற வைப்பதும் கல்வியின் இலக்காகும். சமத்துவ, சமூக நீதியோடு கூடிய வளர்ச்சிக்கு இட்டுச் செல்லும் பாதையாகவும் கல்வி செயல்பட வேண்டும். பெரும்பாலான மக்களின் நலனுக்காக அறிவை உற்பத்தி செய்வதில் கல்வி ஒரு முக்கியப் பங்கு வகிக்க வேண்டும். **கல்வி சிலரின் இலாபம், ஆதிக்கம், அதிகாரக் குவியல் என்பவற்றிற்கான கருவியாக இருத்தல் கூடாது. கல்வி சந்தையில் வணிகப் பொருளாக ஒரு நாளும் இருக்க முடியாது.**

ஆனால், கல்வி இன்று ஏற்றத் தாழ்வுகளை அகற்றி, சமத்துவச் சமுதாயத்திற்கு வழி கோலும் அற்புதக் கருவியாக இன்றி, ஏற்றத் தாழ்வுகளை நிரந்தரப்படுத்துகின்ற, புதிய ஏற்றத் தாழ்வுகளை உருவாக்குகின்ற, அவற்றை நியாயப்படுத்துகின்ற வர்க்கக் கருவியாக இயங்குகிறது. வறுமையிலிருந்து மீள்வதற்குக் கல்வி ஒன்றே வழியாக இருக்கும் நிலையில், தரமான கல்வி மறுக்கப்படுவதால் வறியோரின் வறுமை மேலும் அதிகரிக்கிறது.

இன்று அறிவுக்கு, கல்விக்கு இலக்கணம் வகுப்பது யார்? இன்றைய தமிழ்ச்சமுதாயத்தின் கல்வி நோக்கு என்ன? சந்தையை ஆதாரமாக, ஆன்மாவாக, வாழ்வின் ஒரே திசைகாட்டியாக ஏற்றுக் கொண்டு விட்ட சமுதாயத்தில், **சர்வ வல்லமை கொண்ட தெய்வங்களாக, தாதாக்களாக அந்தச் சந்தையை ஆட்கொண்டுள்ள பெருநிறுவனங்கள்தாம் கல்வியின் கொள்கை, பொருள், சமூகத் தேவை, பொருத்தப்பாடு, தரம், உள்ளடக்கம், அனைத்துக்கும் மேலாக அதன் விலை, அதற்கான அமைப்பு, விதிகள், கல்வியில் அரசின் பொறுப்பு, பொறுப்பின்மை, யார் எத்தகைய கல்வி பெற வேண்டும், யார் பெறாமல் மிகக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் போன்ற அனைத்தையும் நிர்ணயிப்பவர்கள்.** இந்தப் புதிய அடிமைத்தனத்திலிருந்து மீண்டு முழுமையான மனிதர்களை வளர்க்கும் கல்வி உருவாகவேண்டும்.

கல்வியின் மூலம் ஒரு சக்தி வாய்ந்த சமுதாய உருவாக்கம் (Social Engineering) இன்று நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. கல்வி என்பதே பெரும்பான்மையோரை வாய்ப்பு வட்டத்தினின்று புறந்தள்ளும் சக்தியாக மாறிவிட்டது. வசதியுடையவர்களும் கல்விப் பாரம்பரியம் கொண்டவர்களும் மட்டுமே இன்றைய உலகின் ஒளிர்மிகு வாய்ப்புகளை அளிக்கும் கல்வி பெற முடிகிறது. மற்ற அனைவரும் கல்விப் பயணத்தின் பல கட்டங்களில் வெளியே விரட்டப்படுகின்றனர்.

இன்றைய கல்வி புதிய தாராளமய (Neo-liberal) இந்தியாவின் தேவைகளுக்கு ஏற்ற வண்ணம் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒளிரும் இந்தியா, வாடும் இந்தியா, இரண்டுக்குமிடையிலான மத்தியதர இந்தியா, இத்தகைய இந்தியாவை மறு உற்பத்தி செய்வதற்கான கல்வி அமைப்பு இது.

புகழ்பெற்ற கல்வியாளர் ஜே.பி. நாயக் அவர்கள் சொல்கிறார், “கல்வி என்ற முக்கோணத்தின் மூன்று பக்கங்கள், அளவு (quantity), தரம் (quality), சமனிலை (equity).” இவற்றில் ஒரு பக்கம் சரிந்தாலும், முக்கோணமே சிதைந்து விடும். மூன்று சவால்களையும் ஒரு சேர எதிர் கொண்டால்தான் கல்விப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காண முடியும். முக்கோணத்தின் சமத்துவப் பக்கம் நம் நாட்டில் சரிந்து கிடப்பதனால் எடுக்கப்படும் அனைத்து முயற்சிகளும் விழலுக்கு இறைத்த நீராகிவிடுகின்றன”.

தமிழகக் கல்வியின் வேதனை நிலையை இங்கு தொகுக்கலாம்:

1) பல்வழிப் பள்ளி முறைமை (Multi-Track School System); இதில் அதிகக் கட்டணம் செலுத்திக் கற்கும் வசதியுடைய பெற்றோர்களின் குழந்தைகள் மட்டுமே உயர்கல்வி, வேலை ஆகிய வாய்ப்புகளை அடையும் சூழ்நிலை.

2) கட்டணம் வசூலிக்கும் தனியார் பள்ளிகளைத் தங்குதடை இன்றி வளரவிடும் கல்விக் கொள்கை. தமிழ் நாட்டில் ஒரு வரன்முறைப் படுத்தும் அமைப்பு (Regulatory System) இருக்கிறதா என்றே சந்தேகம் எழுகிறது. யார் வேண்டுமானாலும், எங்கு வேண்டுமானாலும் பள்ளி தொடங்கலாம்; எப்படியும் நடத்தலாம் என்ற நிலை நிலவுகிறது. கட்டணம் நிர்ணயிப்பதற்கான குழுக்கள் அவ்வப்போது நிறுவப்படுகின்றன. ஆனால், அவை நிர்ணயித்ததற்கு அதிகமாகக் கட்டணம், பல பெயர்களில் வசூலிக்கப்படுகிறது; கேட்பார் இல்லை.

3) இன்று நாடு முழுதும் பள்ளிக் கல்வியைக் கட்டுப்படுத்தும் சட்டம் கல்வி உரிமைச் சட்டம், 2009 ஆகும். பல காலப் போராட்டங்களுக்குப் பின், உச்ச நீதிமன்ற தீர்ப்புகள் கொடுத்த அழுத்தத்தின் காரணமாக, 6-14 வயதினரான அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் கல்வியை அடிப்படை உரிமையாக்கும் இச் சட்டம், பல பெரும் குறைகளுடனாயினும், கொண்டு வரப்பட்டது. அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் கட்டாயம் நிறுவ வேண்டிய செந்திர வரைவுகள் (Norms & Standards) சட்டத்தில் வலியுறுத்தப்படுகின்றன—ஒரு பள்ளியில் இருக்க வேண்டிய நிலப்பரப்பு, கட்டுமானங்கள், வகுப்பறைகள், கழிப்பறைகள், தண்ணீர் வசதி, விளையாட்டுத் திடல், ஆசிரியர்-மாணவர் விகிதம், ஆசிரியரின் கல்வித் தகுதிகள் போன்றவை விரிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. (தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் இச்சட்டம் வருவதற்கு முன்பே இருந்த தனியார் பள்ளி ஒழுங்காற்றுச் சட்டம் போன்றவை கல்வி உரிமைச் சட்டத்தில் உள்ளதைக் காட்டிலும் சிறந்த வரன்முறைகளைக் கொண்டிருந்தன.)

கல்வி உரிமைச் சட்டம் அமலுக்கு வந்து ஆறு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. ஆனால், தமிழ் நாட்டில் அப்படி ஒரு சட்டம் இருக்கிறதா என்று ஐயப்படும் அளவிற்கு, அரசு அதனைக் கண்டுகொள்ளாமல் இருக்கிறது. இச்சட்டத்தின்படி, செந்திர வரைவுகளை நிறைவேற்றாத தனியார் பள்ளிகளுக்கு அங்கீகாரம் அளிக்கக்கூடாது. அங்கீகாரம் அற்ற பள்ளிகள் மூடப்பட வேண்டும். தமிழ் நாட்டின் தனியார் பள்ளிகளில் எத்தனை இந்த நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றி இருக்கின்றன என்றால், வெகு சிலவே என்றுதான் கூற வேண்டும். மிகுந்த கட்டணம் வசூலிக்கும் “பெரிய இடத்துப்” பள்ளிகள் தவிர மற்ற பள்ளிகள் எல்லாம், மூலைக்கு மூலை முளைத்திருக்கும், சிறு நகர, கிராமப்புறத் தனியார் பள்ளிகள் அனைத்திலும் நிபந்தனைகள் கடுமையாக மீறப்பட்டிருக்கின்றன. இவை எவற்றிலும் வேண்டிய நிலப்பரப்போ,

விளையாட்டுத் திடல்களோ, தகுதி பெற்ற ஆசிரியர்களோ கிடையாது. தமிழக அரசு இத்தகைய பள்ளிகளுக்கு நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றுவதற்கான காலக்கெடுவை நீட்டித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. சமீபத்தில் அத்தகைய தரமற்ற 746 பள்ளிகளுக்கு மேலும் சில மாதங்கள் கெடு நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது.

4) உதவி பெறாத தனியார் பள்ளிகள் பெருகியதன் மறு பக்கம் பொதுப் பள்ளிகளின் (அரசு-உள்ளாட்சி-உதவி பெறும் தனியார் பள்ளிகள்) புறக்கணிப்பும், சீரழிவும். ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, ஓராசிரியர்-ஈராசிரியர் பள்ளிகள், சீர்கெட்ட அகக் கட்டமைப்பு போன்றவை காரணமாக அரசுப் பள்ளி, கல்லூரிகள் மன்னிக்கவே முடியாத புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாகி இருக்கின்றன; பல பாழடைந்து கிடக்கின்றன. போதுமான வகுப்பறைகள் இன்றி, மரத்தடியில் வகுப்புகள் நடத்துதல்; பயன்படுத்தப்படக்கூடிய கழிப்பறைகளே இல்லாத பள்ளிகள், கல்லூரிகள், அனைத்திற்கும் மேலாக, ஆசிரியர்களே இல்லாத அற்புதங்கள் அவை. ஆயிரக்கணக்கான ஆசிரியர் பணி இடங்கள் காலியாகக் கிடக்கின்றன. தொடக்கப் பள்ளிகளில் ஐந்து வகுப்புகளுக்கு இரண்டு ஆசிரியர், நடு நிலை, மேல் நிலைப் பள்ளிகளில் பாடத்திற்கு ஏற்ற ஆசிரியர் இன்மை, கல்லூரிகளில் ஆசிரியர்களே அற்ற துறைகள். அரசுகள் திட்டமிட்டு, தனியார் கல்வி வளர வேண்டுமென்பதற்காகவே, அரசுக் கல்வியை நாசமாக்கி இருக்கின்றன.

5) தனியார்ப் பள்ளிகள் மேல் இருக்கும் மோகத்தினால் குழந்தைகள் வெகு தூரம் பயணிக்கவேண்டியுள்ளது. இன்று தமிழ் நாட்டில் தினந்தோறும் காணும் சோகக் காட்சி என்ன? மஞ்சள் நிற வாகனங்கள் காலை 6 மணிக்கே பல மைல் தொலைவில் இருக்கும் வீடுகளுக்கு, குக்கிராமங்களுக்குள் புகுந்து சென்று, அரைத் தூக்கத்தில் இருக்கும், காலை உணவே உண்டிராத பச்சிளங் குழந்தைகளைச் சுருட்டி வாரிப் போட்டுக் கொண்டு, இரண்டு மணி நேரம் பயணித்து, பள்ளி வாசலில் கொண்டு கொட்டுகின்றன. பிற்பகல் பள்ளி முடிந்ததும், மறு திசையில் அதே பயணம். நடந்து போகும் தூரத்தில் இருக்கும் அரசுப் பள்ளிகளுக்கு யாரும் போகமாட்டார்கள். இது குழந்தைகளுக்குச் செய்யும் சித்திரவதை இன்றி, துரோகம் இன்றி வேறு என்ன?

6) இன்று, ஆசிரியருக்கும், பள்ளி மாணவர்கள் வசிக்கும் சுற்றுப் பகுதிகளுக்கும் எந்த உறவும் இல்லை. சென்னையைச் சுற்றிலுமுள்ள பல மாவட்ட அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் சென்னையில்தான் வசிக்கிறார்கள். நாள் தோறும் 2-3 மணி நேரம் ஒரு வழியில் பயணித்துப் பள்ளிகளை அடைகின்றனர். அரசுப் பள்ளிக் குழந்தைகள் அனைவரும் ஏழ்மை மிகுந்த குடும்பங்களிலிருந்து, முதல் தலை முறை கல்வி கற்பவர்கள். இவர்களுக்குப் பள்ளி நேரத்திற்கு அப்பால் பல உதவிகள் தேவைப்படுகின்றன; பெற்றோருடனான உறவும் தேவை.

7) அரசுப் பள்ளிகளின் பெரும் பிரச்சனை அதிகாரமயமாக்கல் (Bureaucratization); அதிகாரிகளின் கையில் குவிந்திருக்கும் அதிகாரம். இது அதிகாரிகளுக்கும் சரி, ஆசிரியர்களுக்கும் சரி, வசதியாக இருக்கிறது. ஆசிரியர்கள் நேரடி கண்காணிப்பில் பணி புரிவதில்லை. பெற்றோர்கள் தனியார் பள்ளிகளைத் தேடிப் போவதன் ஒரு முக்கிய காரணம், நிர்வாகத்தின் கண்பார்வையில் பள்ளி இயங்குகிறது. ஆசிரியர்களும் கற்பிக்கின்றனர். இதில் ஆசிரியருக்குப் பல சுதந்திரங்கள் மறுக்கப்படுவது உண்மை. ஆனால், ஆசிரியர் குறித்த நேரத்திற்கு வருகிறாரா, நன்றாகக் கற்பிக்கின்றாரா என்பவையெல்லாம் கண்காணிக்கப்படுவதால் பெற்றோர் தனியார் பள்ளிகளை விரும்புகின்றனர்.

8) இன்று இதயமற்ற கொடிய புறக்கணிப்பிற்கு உள்ளாகி இருப்போர் பெரும்பாலான ஆதி திராவிடர் நலப் பள்ளிகளில் படிக்கும் விளிம்பு நிலை மக்கள்தாம். மலைப் பகுதிகளில், ஒதுக்குப் புறங்களில் உள்ள பள்ளிகளின் ஆசிரியர் எங்கோ உள்ள நகரங்களில் வசிக்கின்றனர்; என்றோ வருகை தருகின்றனர் என்பது ஊரறிந்த ரகசியம். ஒதுக்கப்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்ட இந்த மக்களுக்கான உண்டு உறைவிடப் பள்ளிகளின் நிலை காண்போரைக் கண்கலங்க வைக்கும்; இந்த சமுதாயத்தையே சபிக்க வைக்கும். விடுதிப் பாதுகாப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் ஆசிரியர் ஒரு முறையேனும் அங்கு வருகை தந்திருப்பாரா என்பது சந்தேகம். 200 குழந்தைகளுக்கான விடுதியில் 50 குழந்தைகள் மட்டுமே; ஆனால், 200 குழந்தைகளுக்கான கணக்குக் காட்டிப் பெறப்படும் பணம் யார் கைகளுக்குச் செல்கின்றது என்ற கேள்வியை எழுப்பித் தீர்வு காணாவிட்டால், மனசாட்சி இழந்த சமூகமாகி விடுவோம்.

9) பாடத்திட்டச் சமைநாளுக்கு நாள் அதிகரித்தல்; இதன் பின்னால் இயங்கும் சக்தி, வசதி படைத்த பெற்றோரின் வானளாவிய கனவுகள்; தங்கள் குழந்தைகளை உலகளாவிய போட்டிக்குத் தயாரிப்பதால் எங்குமில்லா அளவிற்கு பாடத் திட்டச் சமை அதிகரிக்கப்படுகிறது. இந்த ஆசைகளை வளர்த்து, கொள்ளை லாபம் சம்பாதிக்கும் தனியார் கல்வி நிறுவன உரிமையாளர்கள், பல்வகை, பல்மட்ட பள்ளிகளை உருவாக்கி, அவற்றிற்குள்ளாக மோசமான போட்டியை அவிழ்த்து விட்டிருக்கின்றனர். இது எவ்வாறு குழந்தைகளின் உயிரைக் குடித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை நாம் உணரவேயில்லை. பலிகடாக்கள் ஆவது அனைத்துமட்டக் குழந்தைகளும். பள்ளிகள் தாங்கள் குழந்தைகளை ஐந்து வயதிலேயே கம்ப்யூட்டர் மேதாவிசுலாக்கி விடுகிறோம், பத்து வயதில் விண்வெளி விஞ்ஞானிகளாக்கி விடுகிறோம் என்று விளம்பரம் செய்கின்றன; அதற்கேற்ற கட்டணம் கறக்கின்றன. பெற்றோர்களும் நம்பி, தங்கள் குழந்தைகள் வேறு எல்லோரையும் வென்று வீழ்த்த வேண்டும் என்று சேர்க்கிறார்கள். மூன்று வயதிலிருந்து வீட்டுப்பாடம், தேர்வுகள், மாலை நேரத் தனிப்பயிற்சி; முதல் ராங்க் வாங்கியே ஆக வேண்டுமென்ற பெற்றோரின் அழுத்தம், 7-8 வகுப்புகளிலிருந்து, ஐ.ஐ.டி. போன்ற நிறுவனங்களுக்கான நுழைவுத் தேர்வுப் பயிற்சி, விளையாடுவதற்கோ, பழகுவதற்கோ, பாடுவதற்கோ, ஆடுவதற்கோ, இயற்கையின் அழகை ரசிப்பதற்கோ நேரமே இன்றிப் பதற்றத்தில் வாழும் குழந்தைகள். உலகெங்கும் வயதுக்கேற்ற கல்வி, (age appropriate education) என்று வகுக்கப்பட்டு, அதிகமாகக் கற்றுக் கொடுத்தால், பெற்றோர்கள் பள்ளிகளைக் கண்டிக்கின்றனர். வயதுக்கு அதிகமாகக் கற்றுத் தருவது தரமான கல்வியன்று; தரமற்ற கல்வி. யஷ்பால் கமிட்டி அறிக்கை 'சுமையற்ற கல்வி' ('Learning without burden') குறித்து விளக்கியிருக்கிறது. 'குழந்தை மையக் கல்வி' என்று பெயர் சூட்டிக் கொண்டு, குழந்தைகளைக் கொல்லும் கல்வி அளித்து வருகிறோம்.

10) இந்தப் பாடத்திட்டச் சமையைச் சாமானியர் குழந்தைகளால் எம்பி எம்பிக் குதித்தாலும் எட்டிப் பிடிக்க இயலவில்லை. வகுப்பறைகள் அவர்களை அச்சுறுத்துகின்றன; ஒரு கட்டத்தில் பள்ளியை விட்டே விரட்டியடிக்கின்றன.

11) இந்தக் கொடிய சமை காரணமாக வகுப்பு நேரத்திற்குள் பாடங்களைப் புரிந்து கொள்ள இயலாமல், பணம் செலவழித்துத் தனிப் பயிற்சி வகுப்புகளை (tution) நாட வேண்டிய நிலை. **தனிப்பயிற்சி**

சாபக்கேடுகள். இவை இலவசக் கல்வி என்பதையே கேலிக்கூத்தாக்கி விட்டன. ஏனெனில், இவ்வகுப்புகளில் சேருவதற்கு ஏழை மாணவர் நிறையப் பணம் செலவளிக்க வேண்டியுள்ளது. இவற்றில் பயின்றாலன்றி, வகுப்பில் பின் தங்கி, பின்னர் பள்ளியை விட்டே விலகும் நிலை ஏற்படுகிறது. இவ்வகுப்புகள் வசதி படைத்த குழந்தைகள் முதற்கொண்டு அனைத்துக் குழந்தைகளின் ஆரோக்கியத்தையும், வளர்ச்சியையும் மோசமாகப் பாதிக்கின்றன. குழந்தைகளின் உயிரை உறிஞ்சி, குழந்தைப் பருவத்தின் குதூகலங்களையெல்லாம் கொன்று விடுகின்றன.

12) தேர்வுகளுக்கும், தனிப் பயிற்சிக்கும் இடையில் உருவாகியுள்ள கூட்டும், உறவும். தனிப் பயிற்சி பெற்ற மாணவர் மட்டுமே தேர்வுகளில் அதிக மதிப்பெண் பெற முடியும் என்ற நிலையை, நம்பிக்கையை உருவாக்கியிருக்கின்றன. **இன்றைய தேர்வு முறை பல கோடி மதிப்புள்ள தனிப்பயிற்சி நிறுவனங்களை (tuition-coaching centres) உருவாக்கியுள்ளது. இதில் பெற்றோருக்கும் பெரும் பங்கு உண்டு. இன்று நிலவுகின்ற கடுமையான போட்டியின் காரணமாகப் பெற்றோர் குழந்தைகளை எவ்வாறாவது உருப்போட்டு, முதலாவதாக வந்துவிட வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகின்றனர்.**

13) தேர்வு முறைகள் குழந்தைகளுக்குக் கொடிய அச்சுறுத்தலாகி விட்டன. கற்ற திறனை வாழ்வில் பயன்படுத்தும் நோக்கு, எதனையும் திறனாய்வு செய்யும் பார்வை, இவை ஏதுமின்றி, மனனம் செய்த பாடங்களை ஒப்புவிக்கும் வகையிலேயே தேர்வுகள் அமைந்துள்ளன. குறிக்கப்பட்ட பாடங்கள் நடத்தி முடிக்கப்படுவதும், பாடப் புத்தகங்களில் இருப்பதினின்றி மாறாமல் விடைகள் எழுதப்படுவதும் தான் கல்வியின் ஒரே நோக்கமாகிவிட்டது.

14) அச்சுறுத்தும் தேர்வுகளும், பல பள்ளிகளில் வழங்கப்படும் கடுமையான தண்டனைகளும் குழந்தைகளிடம் பள்ளி பற்றிய அச்சத்தை உருவாக்கித் தன்னம்பிக்கையையும் சிதைத்து விடுகின்றன. தேர்வுகளில் நன்கு செய்யவில்லை என்ற காரணத்தினாலேயே பல குழந்தைகள் தற்கொலையும் செய்துகொள்ளும் செய்திகளைப் பத்திரிகைகளில் படிக்கிறோம். தேர்வுக் காலங்களில் குழந்தைகளுக்கான உதவி தொலைபேசிகள் (Child Help Lines) ஓயாது ஒலிக்கின்றன. தேர்வுக் காய்ச்சலில் அஞ்சி நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தைகள் தங்கள் அச்சத்தையும், கவலைகளையும் கருணையுடைய எவரிடமாவது பகிர்ந்துகொள்ளத் தவிக்கின்றனர்.

15) அரசு தனது பொறுப்புகளை உதறிவிடுவதன் காரணமாக வெகு காலமாக வலியுறுத்தப்படும் கல்விக்கான குறைந்தபட்ச நிதி ஒடுக்கீடு-தேசிய வருமானத்தில் ஆறு விழுக்காட்டுக்கு மேல் - பல காலமாகச் செய்யப்படவில்லை; 3.5 % தாண்டாத நிதி ஒதுக்கீடு.

16) பல தேசிய இனங்கள் இணைந்த, பன்முகச் செழுமை கொண்ட நம் நாட்டில் கல்வி மாநிலப் பட்டியலிலிருந்து, பொதுப் பட்டியலுக்கு மாற்றப்பட்டு, நடுவண் அரசின் கையில் அதிகாரங்கள் குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதனால், முக்கிய கொள்கை முடிவுகளெல்லாம் நடுவண் அரசினால் எடுக்கப்படுகின்றன; மாநிலங்கள் மேல் திணிக்கப்படுகின்றன. கூட்டாட்சிமுறை ஜனநாயகத்திற்கே இது முரண்பட்டது.

17) ஆங்கில வழிக் கல்வியே சிறந்த கல்வி, தாய்மொழிக் கல்வி, தமிழ் வழிக் கல்வி தரமற்ற கல்வி என்ற மதிப்பீடு சமுதாயம் முழுதும் பரவல். ஆங்கில வழிக் கல்வி என்பது கற்றலை, கற்பித்தலை, அறிவு வளர்ச்சியை அனைத்தையும் கேலிக்கூத்தாக்கி இருக்கிறது. இன்று தமிழ் நாட்டில் பெரும்பாலான ஆங்கில வழிக் கல்விப் பள்ளிகளில் (மேல்தட்டுப் பள்ளிகள் தவிர) கற்பிக்கும் ஆசிரியருக்கு ஆங்கிலம்

ஆங்கில வழிக் கல்விப் பள்ளிகளில் (மேல்தட்டுப் பள்ளிகள் தவிர) கற்பிக்கும் ஆசிரியருக்கு ஆங்கிலம் பேசுவோ எழுதவோ தெரியாது. சொல் தெரியாத, பொருள் புரியாத, உச்சரிப்புத் தெரியாத ஆங்கிலந்தான் இவர்கள் கற்றுத் தருவது. இந்தப் போட்டியில் அரசுப் பள்ளிகள் வேறு ஆங்கில வழிக் கல்வியைத் தொடங்கி, தமிழ் வழியில் கற்பித்த ஆசிரியரை, ஒரே நாளில் ஆங்கில வழி கற்பிக்க வைத்திருக்கின்றன. ஒன்றுமே புரியாது, மனப்பாடம் செய்து கொட்டுவதுதான் கல்வி என்ற சீரழிவிற்கு நம் குழந்தைகள் தள்ளப் பட்டிருக்கின்றனர்.

18) தமிழ் வழிக் கல்வி பொதுப் பள்ளிகளில் மட்டுமே (ஒரு சில விதி விலக்குகள் தவிர) என்ற நிலை; அடித்தட்டு ஏழைகள் மட்டுமே தமிழ் வழியில் கற்றல்.

19) கல்வித் தரம் என்பது மிகக் கேவலமாகப் புறக்கணிக்கப்படுகிறது. பெரும்பாலான குழந்தைகள் அடிப்படைத் திறன்களைக்கூடப் பல ஆண்டுப் பள்ளிக் கல்விக்குப் பின் எட்டுவதில்லை. ப்ரதம் (Pratham) என்ற அமைப்பு நாடு முழுதும் ஆண்டுதோறும் பிரம்மாண்டமான ஆய்வு நடத்தி, ASER (Annual Status of Education Report) என்ற பெயரில் ஆண்டறிக்கைகள் வெளியிடுகின்றது. அது படம் பிடித்துக்காட்டும் அவல நிலை, தமிழ் நாட்டு கிராமப் புறங்களில் ஐந்தாம் வகுப்பு கற்கும் மாணவர்களில் பாதிக்கும் மேலான குழந்தைகளால் இரண்டாம் வகுப்புத் தமிழ் புத்தகத்தைப் படிக்க இயலவில்லை; எளிய கழித்தல் கணக்குப் போட முடியவில்லை.

20) இன்று தமிழ் நாட்டில் மேல்நிலை வகுப்புகளில் சமுதாயத்தை, வரலாற்றை, பண்பாட்டைக் கற்றுக் கொடுக்கும் பாடங்களே இல்லை. வரலாறு, சமூகவியல், இலக்கியம், குடிமையியல் (civics) போன்ற பாடங்களே இல்லை. **உண்மையான வரலாறு கற்பிக்காததன் விபரீத விளைவு, இன்று மத அடிப்படைவாதிகள் நமது வரலாற்றைக் கடத்தல் செய்து விட்டார்கள்.** குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டு, பாடல்-ஆடல்-நாடகம்-ஓவியம்-கைத்தொழில் போன்றவற்றைக் கற்றுத்தருவதில்லை.

21) கல்வியின் உள்ளடக்கம், கலைத்திட்டம் (curriculum) பெரும்பான்மையினராக உள்ள உழைக்கும் வர்க்கக் குழந்தைகளின் பின்னணியுடன் இணையாததாக இருக்கிறது; தங்கள் சமுதாயத்தினின்றும், பண்பாட்டினின்றும் அந்நியப்படுத்துகிறது. இத்தகைய கல்விப் பண்பாட்டின் தாக்கத்தின் காரணமாக இளைஞர்கள் உடல் உழைப்பைக் கேவலமென்று கருதி, நகர்ப்புற வேலைகளையும், அலுவலக வேலைகளையும் தேடித் தவிக்கின்றனர்.

22) **கல்வி என்பதே மத்தியதர, மேல் வர்க்க கலாச்சாரத்தில் வேரூன்றியதாக, அவ்வர்க்கக் குழந்தைகளின் சவீகாரத்தையும், திறமைகளையுமே போற்றுவதாக அமைந்துள்ளது. உடல் உழைப்பின் அழகையும், படைப்புத்திறனையும், மேன்மையையும், கண்ணியத்தையும், இக்கல்வி ஆயிரம் வழிகளில் மறுக்கிறது, கேவலப்படுத்துகிறது.** உழைக்கும் வர்க்கக் குழந்தையின், உழைப்புடன் இணைந்த பண்பாட்டு-அறிவுச் செழுமைக்குப் பள்ளிக் கல்வியில் எந்த இடமுமில்லை. அவை அனைத்தும் கேவலமென்று கருணையின்றி வெறுத்து ஒதுக்கப்படுகின்றன. இந்த மறுப்பும், இகழ்வும், சிறுமைப்படுத்தலும் கல்வியின் வேதனைகளில், தோல்விகளில் முக்கியமானவை. இதனால் ஏற்படும் பேரிழப்பு அந்தக் குழந்தைகளின் இழப்பு மட்டுமன்று. நாட்டு வளர்ச்சிக்கு மூலதனமாக வேண்டிய கோடிக் கணக்கானோரின் திறமை ஊற்று பயனற்றுக் கிடக்கிறது.

23) உயர் கல்வியிலும் மோசமான தனியார்மயமாதலே அரசின் ஒரே கொள்கையாக இருக்கிறது. தனியார் கல்லூரிகள், பல்கலைக் கழகங்கள் பெரும் கட்டணக் கொள்ளை அடிக்கின்றன. அரசுக் கல்லூரிகள் ஏழைகளுக்கு, தாழ்த்தப்பட்ட, மிகவும் பிற்பட்ட சாதியினருக்கு என்ற நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. ஒரு காலத்தில் மிகப் புகழ் பெற்றிருந்த மாநிலக் கல்லூரி போன்றவையும் கொடிய புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாகி, தரமற்றவை என்று கருதப்படும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

24) தமிழ்நாட்டின் பல்கலைக் கழகங்களுக்கு அரசு ஒதுக்கும் நிதி மிகக் குறைந்து, தென் மாநிலங்களிலேயே தாழ்ந்ததாக உள்ளது. பல்கலைக் கழகங்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய நிதியைத் தாங்களாகவே திரட்ட வேண்டுமென்ற நிலையினால், தரம் மிகத் தாழ்ந்த தொலைதூரக் கல்வி போன்றவற்றை நாடுகின்றன.

25) உயர் கல்வியில் சேரும் மாணவர் விகிதம் இந்தியாவில் மிகக் குறைவு, சுமார் 12% – 15% தான். இது உலகச் சராசரியைவிட மிகக் குறைவு; இது குறைந்தது 30%–ஆகவேனும் அதிகரிக்க வேண்டும். ஆனால், இன்று விடப்பட்ட மாணவர்கள் உயர் கல்விக்குள் வர இயலாததற்குக் காரணம் தனியார்மயமான அமைப்பில் கட்டணம் செலுத்த இயலாத நிலைதான். ஆகவே, அரசு இலவசமாக, அல்லது மிகக் குறைந்த கட்டணத்தில் கல்வி அளித்தால் அன்றி, விடுபட்ட இந்தப் பெரும் இளைஞர் எண்ணிக்கை உயர்கல்வி பெற இயலாது.

தமிழ் நாட்டின் இத்தகைய கல்வி அப்பட்டமான வர்க்கக் கல்வி. குழந்தைகளைத் தீராத தவிப்பிலும், ஏக்கத்திலும் தள்ளும் கல்வி. இந்திய அரசியல் சாசனத்தின் இலட்சியங்களை எள்ளி நகையாடும் கல்வி. கல்வியின் அனைத்து மகத்துவத்தையும் மறுக்கும், மனித மாண்பினைச் சிதைக்கும் கல்வி. இந்தக் கல்விச் சிறையிலிருந்து நம் குழந்தைகளுக்கு விடுதலை அளிக்கும் மாற்றுக் கல்வியை, மனிதம் போற்றும் கல்வியை உருவாக்கும் தேசியப் பொறுப்பு நம் அனைவரையும் சார்ந்தது.

இப்படிப்பட்ட புனிதப் பொறுப்பை நாம் அனைவரும் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற ஆதங்கத்துடன், பல கல்வியாளர்களும், ஆசிரியர்களும், மக்கள் அமைப்புகளும், ஒன்றிணைந்து இக்கையேடு உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. நம்மை ஆளத் துடிக்கும் அரசியல் கட்சிகள் அக்கறையுடன் வாசித்துத் தங்கள் தேர்தல் அறிக்கையில் முன்னுரிமை கொடுத்து, தேர்தலில் வென்றாலும், வெல்லாவிட்டாலும் அவற்றை நிறைவேற்ற முயல வேண்டும்.

இல்லாவிடில் தமிழ் நாடு “தாழ்வுற்று, வறுமை மிஞ்சி, விடுதலை தவறிக் கெட்டு பாழ்பட்டு நிற்கும்” நிலைதான் ஏற்படும் என்ற எச்சரிக்கையுடன் முடிக்கிறேன்.

இக்கோரிக்கைப் பட்டியல் உருவாக்குவதற்கு அனைத்து முயற்சிகளையும் ஆழ்ந்த அர்ப்பணத்துடன், அயராது, ஆர்வத்துடன் எடுத்த தோழர். ச. மூர்த்தி அவர்களுக்கும், அவருக்குத் துணை நின்ற மற்ற தோழர்களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றியும், பாராட்டுகளும்.

வே. வசந்தி தேவி

மேனாள் துணைவேந்தர்,

மனோன்மனீயம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகம்

முன் பறைசாற்றல் – 2

– கல்வியாளர் ச. சீ. இராசகோபாலன்

“

பள்ளிகள் இயங்குவது
குழந்தைகளுக்காக.
ஆனால் அவற்றின்
இயக்கத்திலே
அவர்களுக்குக்
குரலேதுமில்லை.
நாட்டின்
வளர்ச்சியைவிட
நடுத்தர வர்க்கத்தின்
நலனே
முன்வைக்கப்பட்டு
பாடத் திட்டங்கள்,
பாடநூல்கள், தேர்வு
முறை எல்லாம்
அமைந்துள்ளன.

”

தொழிற்புரட்சியைத் தொடர்ந்துப் பணியாளர்களுக்கு அடிப்படைக் கல்வி அறிவின் தேவை உணரப்பட்டது. அதன் காரணமாகக் கட்டாயக் கல்விச் சட்டங்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் நிறைவேற்றப்பட்டன. காலங்காலமாகக் கல்வி மறுக்கப்பட்ட உழைப்பாளர்கள் கல்வி பெற முடிந்தது கல்வி வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய நிகழ்வு. இங்கிலாந்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டம் கல்வி அளிக்கும் கடமையினைப் பெற்றோர் தலையில் சுமத்தியது. பள்ளிகளிலோ, வீட்டிலேயோ கல்வி அளிக்க வேண்டுமென்று சட்டம் கூறியது. பிரபுக்களின் குழந்தைகள் பாமரரோடு ஒரே பள்ளியில் படிப்பதைத் தவிர்க்கவே தனிப் படிப்பின் மூலம் வீட்டில் கற்பது முறைப்படுத்தப்பட்டது.

பெரும்பான்மையான நாடுகளில் கல்வி அளிக்கும் பொறுப்பு அரசின் கடமையாகவே உள்ளன. நம் நாட்டில் குடியரசாக அறிவிக்கப்பட்ட அறுபதாம் ஆண்டில் தான் கட்டாயக் கல்வி உரிமைச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தது. ஆனால் கல்வி வழங்குவது அரசின் கடமையாக ஆக்கப்படவில்லை. அரசுப் பள்ளிகளுடன் தனியார் பள்ளிகளும் இயங்க அனுமதிக்கப்பட்டதைத் தவிர தனியார் பள்ளியில் கற்கும் எளியவர் கல்விச் செலவை அரசு தனியார்க்கு வழங்கும் முறைமையை இச்சட்டம் கூறுகிறது. இது, காலனி ஆதிக்கத்தின் சாயலேயாகும். தனியார்மயத்தை அரசுகள் ஆதரிப்பது மட்டுமின்றி நீதிமன்றங்களும் தனியார்மயத்திற்கு வழிகோல்வது ஒரு பின்னடைவாகும். முன் அனுமதியின்றி, எவ்வித வசதிகளுமின்றி பட்டி தொட்டியெல்லாம் அங்கீகாரம் பெறாத பள்ளிகள் காளான்கள் போல முளைக்க வித்திட்டது உச்சநீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பேயாகும். இதனை நேர்செய்யாத வரை பொதுப்பள்ளி என்பது பகற்கனவாகவே இருக்கும். இம்மாற்றத்தைச் செய்வதற்கான அரசியல் உறுதி இன்றைக்கும் காணப்படவில்லை.

இன்று கல்வி சமூக, பொருளாதாரப் பாகுபாடுகளின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. வசதிக்கேற்ப பள்ளி என்பது நாட்டைப் பிளவுபடுத்தும். பள்ளியிலும் சமூக நடைமுறையிலும் இது தீண்டாமையை வளர்க்கும்.

பள்ளிகள் இயங்குவது குழந்தைகளுக்காக. ஆனால் அவற்றின் இயக்கத்திலே அவர்களுக்குக் குரலேதுமில்லை. நாட்டின் வளர்ச்சியைவிட நடுத்தர வர்க்கத்தின் நலனே முன்வைக்கப்பட்டு பாடத் திட்டங்கள், பாடநூல்கள், தேர்வு முறை எல்லாம் அமைந்துள்ளன. பேராசிரியர் யஷ்பால் தலைமையில் அமைந்த குழு குழந்தைகளின் மீது சுமத்தப்படும் பல்வேறு சுமைகளைப் பட்டியலிட்டு அவற்றைக் களைவதற்கான செயல்திட்டங்களையும் பரிந்துரைத்துள்ளது. அவ்வறிக்கையை நடைமுறைப்படுத்தாதது அரசுகளின் விருப்பமின்மையின் வெளிப்பாடே.

மிகுந்த முயற்சியுடன், தமிழகம் முழுமையும் கருத்துக் கேட்புக் கூட்டங்கள் பலவும் நடத்தி அவற்றின் விளைவாகக் கிடைக்கப்பெற்ற கருத்துகளைக் கொண்டது தான் இவ்வறிக்கை. திரு ச.மூர்த்தி மற்றும் கல்வி மேம்பாட்டுக் கூட்டமைப்பினரின் ஈடுபாடு போற்றுதற்குரியது. இவ்வறிக்கை ஓரளவாவது விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தினால் மகிழலாம்.

ச. சீ. இராசகோபாலன்,
தமிழக அரசு அமைத்திருந்த
சமச்சீர்க் கல்விக் குழுவின் உறுப்பினர்

கல்வியில் வணிகமயத்தை ஒழித்து, கட்டணமில்லாமல் கல்வி வழங்கிடுக!

“

“கேடுஇல் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடுஅல்ல மற்றை யவை”

கல்வி வணிகமயத்தை
ஒழித்து
அனைவருக்கும்
பொதுப்பள்ளி
முறையில் அருகமைப்
பள்ளி அமைப்பில்
தாய்மொழி வழியில்
அரசின் பொறுப்பில்
கட்டணமில்லாமல்
கல்வி வழங்கப்பட
வேண்டும். உயர்
கல்வியில் அந்நிய
தனியார் முதலீடுகளை
அனுமதிக்கக் கூடாது

”

என்று இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கல்வியைப் போற்றிய மரபு நம்முடையது. எனவே கல்வியைப் பற்றி நாம் அதிக அக்கறைகொள்வது இயல்பானது. கல்விக் கொண்டு கடவுளை வணங்கும் நம்முடைய நாட்டில்தான் கல்வி வணிகத்தின் மூலம் கருப்பு பண மூட்டைகளும் உற்பத்தியாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

2016 – தமிழ்நாடு சட்டமன்றத் தேர்தல் களத்தில் “கல்வி வணிகமயத்தை ஒழித்து, அனைவருக்கும் கட்டணமில்லா கல்வி வழங்கவேண்டும்” என்ற கோரிக்கையை அரசியல் கட்சிகளின் கவனத்திற்குக் கொண்டுசெல்லவும் இக்கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவதற்கான உறுதிமொழியை அரசியல் கட்சிகளின் தேர்தல் அறிக்கைகளில் இடம்பெறச்செய்யவும் முயற்சி மேற்கொள்வதென 2015 அக்டோபர் 4 ஆம் நாள் திருப்பூரில் நடைபெற்ற கல்வி மேம்பாட்டுக் கூட்டமைப்பின் கலந்துரையாடல் கூட்டத்தில் முடிவு செய்யப்பட்டது.

இதன் தொடர்ச்சியாக, திருப்பூர் மாவட்டத்தில் ‘நமக்கு நாமே’ பயணம் மேற்கொண்ட தி.மு.க பொருளாளர் மு. க. ஸ்டாலின், பல்லடத்தில் நடைபெற்ற செயல்வீரர்கள் கூட்டத்திற்கு வருகை தந்த தமிழ் மாநில காங்கிரஸ் தலைவர் ஜி. கே. வாசன், திருப்பூரில் நடைபெற்ற நூல் வெளியீட்டு விழாவுிற்கு வருகை தந்த தி.மு.க மாநிலங்களவை உறுப்பினர் கனிமொழி, திருப்பூரில் நடைபெற்ற ம.தி.மு.க செயல்வீரர்கள் கூட்டத்திற்கு வருகை தந்த ம.தி.மு.க பொதுச்செயலாளர் வைகோ, திருப்பூரில் நடைபெற்ற தீக்கதிர் நாளிதழ் விழாவுிற்கு வருகை தந்த இந்திய பொதுவுடைமைக் கட்சியின் (மார்க்சிஸ்ட்) தமிழ் மாநிலச் செயலாளர் ஜி. ராமகிருஷ்ணன், கரூர் மாவட்டத்திற்கு வருகை தந்த நாம் தமிழர் கட்சியின் தலைமை

ஒருங்கிணைப்பாளர் சீமான் ஆகியோரை நேரில் சந்தித்துக் கோரிக்கை அறிக்கைகள் வழங்கப்பட்டன. அ.இ.அ.தி.மு.க பொதுச்செயலாளர் ஜெயலலிதா அவர்களுக்கும் கோரிக்கை அறிக்கை அஞ்சல் மூலம் அனுப்பப்பட்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டில் உள்ள அனைத்து அரசியல் கட்சித் தலைவர்களையும் சந்தித்துக் கல்விக் கோரிக்கை அறிக்கை அளிக்கும் பணி தொடர்ந்து நடைபெற்றுக்கொண்டுள்ளது.

இப்பணிகளுக்கு நடுவில் 2016 சனவரி 31, ஞாயிற்றுக்கிழமை சென்னை இராயப்பேட்டை சந்திரிகா சேம்பர்ஸ் கூட்ட அரங்கில், “**தமிழ்நாட்டின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு தமிழக அரசியல் கட்சிகள் செய்யத் தவறியதும் செய்யவேண்டியதும்**” என்ற தலைப்பில் மூத்த கல்வியாளர் முனைவர் வே. வசந்திதேவி அவர்கள் தலைமையில் கலந்துரையாடல் கூட்டம் நடைபெற்றது.

இக்கூட்டத்தில் சமச்சீர்க் கல்விக் குழுவின் முன்னாள் உறுப்பினரும் கல்வியாளருமான ச. சீ. இராசகோபாலன், தமிழ்நாடு முன்னாள் திட்டக்குழு துணைத்தலைவர் மு. நாகநாதன், சென்னைப் பல்கலைக் கழக அரசியல் மற்றும் பொது நிர்வாகவியல் துறையின் தலைவர் பேராசிரியர் இரா. மணிவண்ணன், இந்திய மாணவர் பெருமன்றத்தின் மாநிலச் செயலாளர் சீ. தினேஷ், தமிழ்நாடு மாணவர் இயக்கத்தின் தலைவர் சே. இளையராஜா, மக்கள் கல்வி இயக்கத்தின் செயற்குழு உறுப்பினர் பேராசிரியர் சே. கோச்சடை, மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழக ஆசிரியர் அமைப்பின் முன்னாள் பொதுச்செயலாளரும் புதிய ஆசிரியன் கல்வித் திங்களிதழின் இணை ஆசிரியருமான பேராசிரியர் பெ. விஜயகுமார், வட அமெரிக்கத் தமிழ்ச் சங்கங்களின் கூட்டமைப்பின் தலைவர் நாஞ்சில் இ. பீட்டர், தமிழ்நாட்டுக் கல்வி இயக்கத்தின் செய்தித் தொடர்பாளர் மு. திருமலை தமிழரசன், குழந்தைகளைக் கொண்டாடுவோம் அமைப்பின் ஒருங்கிணைப்பாளர் சுடரொளி, மேட்டூர் தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளி நிறுவனர் ப. தமிழக்குரிசில், த.மா.க ஆசிரியர் அமைப்பின் அமைப்பாளரும் சென்னை உயர்நீதி மன்ற வழக்கறிஞருமான ஆர். ராஜ்மோகன், தமிழ்நாடு மூத்தோர் சமூக சிந்தனையாளர் பேரவையின் மாநில ஒருங்கிணைப்பாளரும் கல்வி மேம்பாட்டுக் கூட்டமைப்பின் நாமக்கல் மாவட்ட ஒருங்கிணைப்பாளருமான க. இரா. சுப்பிரமணியன், தமிழ்த் தேசியப் பேரியக்கத்தின் மா. இராமதாசு, தமிழ்வழிக் கல்விக் கழகத்தின் வெற்றிச்செழியன், மரு. கே. நடராஜன் அறிவியல் மனித நேய ஆய்வு மய்யத்தின் பொன். ஏழுமலை, சமூகப் பண்பாட்டுப் பேரவையின் சி. இளவழகன், ஆவணப்பட இயக்குநர் வெ. பி. வினோத்குமார், கல்வி மேம்பாட்டுக் கூட்டமைப்பின் சென்னை மாவட்ட ஒருங்கிணைப்பாளர் ஏ. சீதரன், காஞ்சிபுரம் மாவட்ட ஒருங்கிணைப்பாளரும் சமத்துவக் கல்வி இதழின் ஆசிரியருமான ஜெ. சியாம்சுந்தர், கரூர் மாவட்ட ஒருங்கிணைப்பாளர் ந. விசுவநாதன், திருப்பூர் மாவட்ட ஒருங்கிணைப்பாளர் செ. து. செளந்தரராசன், அறிவாயுதம் இதழ் குழு ஏ. இரமணிகாந்தன், ப. ஜீவானந்தன், சென்னை உயர் நீதி மன்ற வழக்குரைஞர் பி. தர்மராஜ், வழக்குரைஞர் இ. அங்கயற்கண்ணி, பேராசிரியர் ச. சங்கரலிங்கம், பேராசிரியர் ஜோசப் பிரபாகர், பேராசிரியர் ஜி. மூர்த்தி, தாய்வழிக் கல்விச் செயல்பாட்டாளர் அனிஷா யூனோஸ், சென்னைப் பல்கலைக் கழக ஆய்வியல் நிறைஞர் மாணவி பா. குணா மற்றும் முதுகலை தமிழ் இலக்கியத்துறை மாணவர் வெ. விக்னேஷ், சூழலியல் ஆர்வலர் மி. டேவிட், கல்வி ஆர்வலர்கள் இரா. பன்னீர்செல்வம், ஜெ. இளஞ்செழியன், நா. இளங்கோ, அ. ராஜா, இரா. அருள்ஜோதி, க. பிரபுசங்கர், ஆண்டிகிரி, சென்னை மாநிலக் கல்லூரி மாணவர்கள் மு. முபீன், மூ. த. திலீபன், சு. விஜய், ஜெ. குமார், ஜெ. திருப்பதி, பி. ராஜி வியாசர்பாடி அம்பேத்கர் கலைக் கல்லூரி ஆங்கில இலக்கியத்துறை மாணவர் சி. கணேசன், பொறியியல் கல்வி மாணவர் இரா. இராமசாமி மற்றும் பலர் பங்கேற்றனர்.

தமிழ்நாடு வாழவேண்டுமென்றால், வளரவேண்டுமென்றால், எதிர்காலம் நம்பிக்கை அளிக்கவேண்டுமென்றால், நம் கல்வி அமைப்பில் மிகப்பெரும் மாற்றம், புரட்டிப்போடும் புரட்சிகர மாற்றம் தேவை. ஜல்லிக்கட்டுப் போட்டியை நடத்த எழுந்த அழுத்தத்தைப்போல நாட்டின் எதிர்காலத்தை, குழந்தைகளின் எதிர்காலத்தை, நிகழ்காலத்தைக் காக்க அழுத்தங்கள் உருவாகவேண்டும். இவை ஆட்சியாளர்களுக்கும், கல்விக் கொள்கை வகுக்கும் அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் பேரழுத்தம் கொடுக்கும் வகையில் மாறவேண்டும். இப்பணியை முன்னெடுத்துச் செல்லும் வகையில் தொடர் செயல்பாடுகளை மேற்கொள்வதென கலந்துரையாடல் கூட்டத்தில் முடிவெடுக்கப்பட்டது. இதனடிப்படையில் முதல் செயல்வடிவமாக மக்கள் கல்விப் பறைசாற்றம் வெளியிடுவது எனவும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

“கல்வி வணிகமயத்தை ஒழித்து அனைவருக்கும் பொதுப்பள்ளி முறையில் அருகமைப் பள்ளி அமைப்பில் தாய்மொழி வழியில் அரசின் பொறுப்பில் கட்டணமில்லாமல் கல்வி வழங்கப்பட வேண்டும். உயர் கல்வியில் அந்நிய, தனியார் முதலீடுகளை அனுமதிக்கக் கூடாது” என இந்த மக்கள் கல்விப் பறைசாற்றம் தமிழ்நாட்டு அரசியல் கட்சிகளிடம் வேண்டுகோள் வைக்கிறது.

கல்வியைப் பாதுகாப்பதற்கான இப்படிப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான செயல்வடிவங்கள் தமிழ்நாட்டில் உள்ள பல்வேறு அமைப்புகளைச் சார்ந்தவர்களிடம் இருந்தும் உருவாகவேண்டும் என்றும் கல்வி மேம்பாட்டுக் கூட்டமைப்பு விரும்புகின்றது. தமிழ்நாட்டின் தேர்தல் களத்தில் “கல்வியில் வணிகமயத்தை ஒழித்து, அனைவருக்கும் கட்டணமில்லாமல் கல்வி வழங்கவேண்டும்” என்ற கோரிக்கை முழுக்கம் தமிழ்நாட்டு மக்களிடமிருந்து ஒலிக்கட்டும்.

கல்வி மேம்பாட்டுக் கூட்டமைப்பு

தமிழ்நாடு

தமிழ்வழிக் கல்வியை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்துக !

“
இதுவரை கல்வி
அறிவே பெறாத
குடும்பங்களைச்
சேர்ந்த பல ஆயிரம்
முதல் தலைமுறை
ஏழைக் குழந்தைகள்
படிக்கின்ற
பட்டிதொட்டிப்
பள்ளிகளுக்கெல்லாம்
ஆங்கிலவழிக்
கல்வியை
நடைமுறைப்படுத்துவது
அறிவுடைய செயலாக
இருக்க முடியாது.

”

“அயல் நாட்டாரின் ஆட்சியால் வந்த தீவினைகளில், அயல்நாட்டு மொழியைப் பயிற்று மொழியாக நம் இளைஞர்கள் மேல் திணித்திருப்பது நம்மையே அழிக்கவல்லது என்பதையும் அதுவே மிகப்பெரிய கொடுமை ஆகும் என்பதையும் வருங்கால வரலாறு சொல்லும். அயல் நாட்டுப் பயிற்றுமொழி நமது நாட்டு ஆற்றலைப் பலவீனப்படுத்திவிட்டது. இது நம் மாணவர்களின் ஆயுளைக் குறைத்து விட்டது. இது நம் மாணவர்களைப் பொதுமக்களிடம் இருந்து பிரித்துவிட்டது. கல்விக்கான செலவை அவசியமின்றி அதிகமாக்கிவிட்டது. இந்த முறையைத் தொடர்ந்து நாம் பிடிவாதமாகக் கடைபிடித்துவந்தால் நமது நாட்டின் உயிர்நாடியையே அது அழித்துவிடும்”.

– காந்தியடிகள் (இளைய இந்தியா 1928 சூலை 5)

குழந்தைகளை அறிவுக் குருடாக்கும் ஆங்கில வழிக் கல்வி விரிவாக்கத்தைக் கைவிட்டு தமிழ் வழிக்கல்வியை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தவேண்டும்!

முதன்முதலில் தாய்மொழிக்காகச் சங்கம் வைத்தவர்கள், தாய்மொழிக்காக உயிரைக் கொடுத்தவர்கள், தாய்மொழியின் மூலம் அரியணையைப் பெற்றவர்கள், தாய்மொழியைப் பற்றி அதிகமாக மேடைகளில் புகழ் பாடிக்கொண்டிருப்பவர்கள் எல்லாமே நாமாகத்தான் இருக்க முடியும். இவை எல்லாவற்றையும் விட, வேகமாகத் தாய்மொழியை அழித்தொழிப்பவர்களும் நாமாகத்தான் இருக்க முடியும் என்பதுதான் வேதனை மிக்க இன்றைய உண்மை நிலை.

உலகின் மூத்த மொழிகளில் ஒன்றாக, அறிவுசார் மொழியாக, பண்பாட்டு மொழியாக அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தமிழ்

மொழிக்கு ஏற்பட்டுவரும் அழிவைக் கண்ணெதிரில் பார்க்கும் தலைமுறையினர் நாமாகத்தான் இருப்போம். மழலையர் கல்வி முதல் உயர்கல்வி வரை தமிழ் மொழி கல்வி மொழியாக இல்லாத நிலை ஏற்படும்போது அடுத்த தலைமுறையினரிடம் தமிழ் மொழி எப்படி இருந்துவிட முடியும்? **“இந்திய மொழிகளின் அழிவின் மீதுதான் ஆங்கில மொழியின் வளர்ச்சியும் விரிவாக்கமும் நம் நாட்டில் நடைபெற்று வருகிறது”** என்ற உண்மையை தேசியக் கல்வி ஆராய்ச்சி மற்றும் பயிற்சி நிறுவனத்தின் முன்னாள் இயக்குநர் முனைவர் கிருஷ்ணகுமார் அவர்கள் தெரிவித்துள்ளதை அனைவரும் அக்கறையோடு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

1970 களுக்குப் பின்னால் தமிழக நகராங்களில் தோன்றி பின் கிராமங்களுக்கும் பதினமப் பள்ளிகள் (Matriculation Schools) வேகமாகப் பரவின. **தமிழையே மழலை மொழியில் பேசும் நிலையில் உள்ள பிஞ்சுக் குழந்தைகளுக்குக் கூட ஆங்கில வழியில் பாடம் நடத்தும் கொடுமை தனியார் பதினமப் பள்ளிகளின் வணிக நலனுக்காகத் தொடங்கப்பட்டது.** 1983 ஆம் ஆண்டில் தமிழ்நாட்டில் இருந்த பதினமப் பள்ளிகள் 119. இன்று 4500 பதினமப் பள்ளிகளாக வளர்ந்துள்ளன.

தாய்மொழியிலேயே சிந்திக்க முடியும், சிந்திக்கும் மொழியிலேயே சிறப்பாகக் கல்வி கற்க முடியும் அறிந்ததில் இருந்தே அறியாததைக் கற்க முடியும் என்ற அடிப்படைக் கல்வி அறிவியலை இந்த ஆங்கிலவழிப் பள்ளிகள் புறந்தள்ளி வருகின்றன. தாய்மொழியே உலகெங்கும் பயிற்று மொழியாக இருப்பதையும் தாய்மொழியில் கற்றவர்களே படைப்பாற்றல் மிக்கவர்களாக, தன்னம்பிக்கை கொண்டவர்களாக, மொழியையும் நாட்டையும் மக்களையும் நேசிப்பவர்களாக இருக்கும் மெய்நடப்பை மூடி மறைத்து, ஆங்கிலவழிக் கல்வியே அறிவை வளர்க்கும் கல்வி என்ற மாய வலைக்குள் அப்பாவி மக்களை சிக்கவைத்துள்ளன.

இந்த மாயவலைக்குள் தமிழ்நாட்டு ஆட்சியாளர்களும் சிக்கிவிட்டதால் அரசுத் தொடக்கப்பள்ளிகள் வரை இன்று ஆங்கில வழிக்கல்வி நடைமுறை ஆக்கப்பட்டுள்ளது. **தமிழ்மொழி வழியில் கல்வியே இல்லாமல் போகும்போது வருங்காலத் தலைமுறையினர் எவரும் தமிழ்மொழி அறிவை முழுமையாகப் பெற முடியாத நிலை உருவாக்கப்படுகிறது.** இதனால் இன்றைய தலைமுறையினர் தமிழ்ச் சொல்லறிவு அற்றவர்களாகவும் தமிழில் ஒரு வாக்கியத்தைக் கூடப் பிழையின்றிப் பேசவும் எழுதவும் தகுதியற்றவர்களாகவும் மாற்றப்படுகிறார்கள். தமிழ் மொழியை முறையாகக் கற்காத நிலையில் தமிழ் இலக்கணமும் தெரியாது, தமிழ் இலக்கியமும் புரியாது என்ற நிலைக்கு வருங்காலத் தலைமுறையினர் ஆளாகும்போது, தமிழில் தரமான புதிய இலக்கியப் படைப்புகளுக்கே வாய்ப்பின்றிப் போகும். அதோடு மட்டுமல்லாமல், ஏற்கனவே உள்ள சிறந்த இலக்கியங்களும் வாசிப்பாரின்றி அழிந்துவிடும்.

ஆங்கில வழிக்கல்வி கல்வியால் முதல் தலைமுறையினராகக் கல்வி கற்க வரும் ஏழைக் குழந்தைகள் முழுமையாகக் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பை இழக்கின்றனர். சில குழந்தைகள் கல்வி கற்க முடியாமல் பள்ளியை விட்டு விலகிச் செல்கின்ற சூழலும் ஏற்படுகிறது. இதன்மூலம் மேல்த்தட்டு மக்களின் குழந்தைகளோடு கல்விக்கான போட்டிக் களத்திற்கு ஏழைக்குழந்தைகள் வராமல் தடுக்கப்படுகின்றனர். இதன்மூலம் வேலைவாய்ப்பு, சமூக, அரசியல் உரிமை ஆகியவற்றைப் பெறுவதில் ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு பெரும் பின்னடைவு ஏற்படுகிறது. தாய்மொழி வழிக்கல்வியைப் பறிப்பதன் மூலம் ஏழைக்குழந்தைகள் பலவீனமாக்கப்படுகிறார்கள். **“நெடும்புனலுள் வெல்லும் முதலை அடும்புனலின் நீங்கின் அதனைப் பிற”** என்ற குறள் இதனை நன்கு உணர்த்துகிறது.

தொடக்கக் கல்வி நிலையிலேயே தமிழுக்கு உலை வைத்தாகிவிட்டது. இனி உயர்கல்வியைப் பற்றிப் பேசவேண்டிய தேவை என்ன இருக்கப்போகிறது? ” உயர் கல்வியைத் தமிழ் வழியில் தருவதில் நடைமுறைச் சிக்கல்கள் பல உள்ளன. பொருத்தமான கலைச்சொற்களோடு தமிழில் மொழிபெயர்ப்பது கடினம்” என்று சிலர் கூறிவருகின்றனர். தாய்மொழியைக் காட்டிலும் ஆங்கில மொழியில் நல்ல புலமையும் அறிவையும் பெற்றால்தான் எதிர்கால வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் என்ற தவறான நம்பிக்கையும் பெரும்பாலான பெற்றோர்களிடம் குழந்தைகளிடமும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட திருக்குறள் ஏழாயிரத்திற்கும் அதிகமான தனித்தமிழ்ச் சொற்களை மட்டும் உள்ளடக்கியது. ஆனால் இன்றைக்கும் உலகப் பொதுமறை என எல்லோராலும் போற்றப்படுகிறது. முதன் முதலில் தமிழுக்கு அகராதி வெளியிட்டவர் இத்தாலி நாட்டைச் சேர்ந்த பெஸ்கி பாதிரியார். தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிராத பெஸ்கி பாதிரியார் அறுபத்து நான்காயிரம் தமிழ்ச்சொற்களை உள்ளடக்கிய “சதுரகராதி”யை வெளியிட்டார். **இந்திய விண்வெளி ஆய்வுத்துறையில் தற்போது பணியாற்றிவரும் மூன்றாயிரம் பொறியாளர்களில் 90 விழுக்காட்டினர் தாய்மொழிவழியில் கல்வி கற்றவர்கள் என்பதை விண்வெளி ஆய்வியல் அறிஞர் மயில்சாமி அண்ணாதுரை அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.** தமிழ்மொழி பற்றிய பெருமைகளையும் தாய்மொழிவழிக் கல்வியின் தேவை பற்றியும் உணராதவர்கள் இந்த உண்மைகளை முதலில் உணரவேண்டும்.

1840-களில் அமெரிக்கக் கிறித்துவச் சபை ஒன்று சாமுவேல் ஃபிஸ்க் கிரீன் (Samuel Fisk Green) எனும் மருத்துவரை இலங்கை யாழ்ப்பாணம் பகுதியில் உள்ள மக்களுக்கு மருத்துவத் தொண்டு செய்ய அனுப்பி வைத்தது. மருத்துவக் கல்லூரியைக் கட்டும் பொழுதே ஆங்கில மருத்துவ நூல்களை சாமுவேல் ஃபிஸ்க் கிரீன் அவர்கள் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டார். எதிர்காலத்தில் அரைகுறை மருத்துவர்களை உருவாக்குவதில் தனக்கு விருப்பம் இல்லை என்று கூறி, தன் மொழிபெயர்ப்புப் பணியைத் தொடர்ந்தார். அவர் நிறுவிய யாழ்ப்பாண மருத்துவக் கல்லூரியில் தமிழ் வழி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. **தாய் மொழியில் மருத்துவக் கல்வி கற்றால்தான் மருத்துவ அறிவு முழுமையாக வளரும் என்பது மருத்துவர் சாமுவேல் ஃபிஸ்க் கிரீனின் கருத்து மட்டுமல்ல. உலகம் முழுவதிலும் உள்ள கல்வியாளர்கள் அனைவரும் இதைத் தான் வலியுறுத்துகிறார்கள்.**

எந்த மொழியில் கல்வி கற்கவேண்டும் என்று முடிவெடுக்கவேண்டியது பெற்றோர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் உள்ள அடிப்படை உரிமை என்று நீதிமன்றங்கள் கூறலாம். ஆங்கில மொழிக்கு அடிமைகளாக இருக்கின்ற, ஆங்கிலம் ஒன்றே அறிவுமொழி என்று மூடநம்பிக்கை கொண்டுள்ள ஒரு சில நடுத்தர மற்றும் மேல்தட்டு வர்க்க குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அவர்களது குழந்தைகளுக்கு ஆங்கிலவழிக்கல்வி வேண்டும் என்று கேட்கலாம். தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் தங்களின் கல்வி வணிக நலன்களுக்காக ஆங்கில வழிக்கல்வியே அறிவுள்ள கல்வி என்ற தப்பெண்ணத்தை மக்களிடம் உருவாக்கியிருக்கலாம். அதற்காக இதுவரை கல்வி அறிவே பெறாத குடும்பங்களைச் சேர்ந்த முதல் தலைமுறைப் பள்ளிக் குழந்தைகளாக இருக்கின்ற பல ஆயிரம் ஏழைக் குழந்தைகள் படிக்கின்ற பட்டினத்தொட்டிப் பள்ளிகளுக்கெல்லாம் ஆங்கிலவழிக் கல்வியை நடைமுறைப்படுத்துவது அறிவுடைய செயலாக இருக்க முடியாது. இதன்மூலம் முழுமையான தமிழ் மொழி அறிவும் இல்லாமல் ஆங்கில மொழி அறிவும் இல்லாமல் அறிவுக் குருடாகும் நிலைக்குப் பலியாக்கப்படும் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கைதான் தமிழ்நாட்டில் அதிகரிக்கும்.

அரசுத் தொடக்கப் பள்ளிக் குழந்தைகளுக்கு இலவசமாக ஆங்கிலவழிக் கல்வி கொடுத்தோம் என்று கூறுவது அரசியல்வாதிகளின் வாக்கு அரசியல் நலன்களைக் காப்பதற்கு ஒருவேளை பயன்படலாம். ஆனால் எதிர்கால தமிழ்த் தலைமுறையினரின் அறிவு நலன்களைக் காப்பதற்கும் தமிழ் மொழியின் இருப்பையும் வளர்ச்சியையும் காப்பதற்கும் ஆங்கிலப் பயிற்று மொழிச் சாதனை எள்ளளவும் பயன்படாது.

அசாம் மாநிலத்தில் பத்து மொழிகள் பயிற்று மொழிகளாக இருக்கின்றன; அவற்றைத் தவிர 6 மொழிகள் மொழிப் பாடங்களாகக் கற்பிக்கப்படுகின்றன! அப்படி இருக்கையில் **தமிழ்நாட்டில் உள்ள அரசியல் தலைவர்களின் தடுமாற்றத்தால் செம்மொழி என்ற தகுதி பெற்ற தமிழ், மழலையர் பள்ளிகளில் கூட பயிற்று மொழியாகத் தகுதிபெற முடியாத நிலையில் உள்ளது.** அரசியல் – கல்வி முதலாளிகளின் பேராசை காரணமாகவே இந்த அவல நிலைக்குத் தமிழ் மொழி ஆளாகியுள்ளது.

ஆங்கில வழியில் கல்வி கற்றால் அனைவருக்கும் அவரவர் படிப்பிற்கான வேலை கிடைத்துவிடும் என்று பலர் தவறான நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். **ஆங்கில அறிவை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு எத்தனை விழுக்காட்டினர் ஆண்டு தோறும் வேலை பெற வாய்ப்பு உள்ளது என்பதைப் பற்றிய ஆய்வுகள் எதையும் செய்யாமல் ஆங்கில வழிக் கல்வியைத் திணிப்பது தான்தோன்றித்தனமான செயலாகும்.**

தாயின் கருப்பையில் வளரும் பொழுதே தன் தாய் பேசுவதைக் குழந்தை கேட்கிறது என்கிறது நவீன மருத்துவம். குழந்தை பிறந்தபின் தன் பெற்றோர்களும் உற்றோர்களும் பேசுகின்ற மொழியையே பேசக் கற்றுக் கொள்கிறது. அந்த மொழியிலேயே தான் பிறந்த சமூகத்துடன் உறவாடி அது வளர்கிறது. அந்த மொழியையே நாம் தாய்மொழி என்கிறோம். தாய்மொழிலேயே குழந்தையின் அறிவு வளர்ச்சி தொடக்கம் பெறுகிறது. எனவே **குழந்தைக்குத் தாய்மொழியைக் கற்றுக் கொள்வதும் அதன்வழி அறிவைப் பெறுவதும் எளிதாகும். தாய்மொழியில் நன்கு தேர்ந்த குழந்தைக்கு எந்த அயல்மொழியைக் கற்றுக் கொள்வதும் எளிதில் கைகூடும்.**

குறைந்தது மூன்றாம் வகுப்புவரை தாய்மொழியைக் கற்றுத் தந்தபின் ஆங்கிலத்தையோ அல்லது வேறெந்த அயல்மொழியையோ அறிமுகப்படுத்துவதே குழந்தையின் மொழி ஆளுமையை வளர்க்கும். இன்று தமிழ்நாட்டில் அறிஞர்களாகவும் அரசியல் தலைவர்களாகவும் உலா வருவோர் அனைவரும் ஆறாம் வகுப்பு தொடங்கி ஆங்கிலம் கற்றவர்களே! 50, 60 அகவையில் உள்ளவர்கள் மூன்றாம் வகுப்பிற்குப் பின்னர் ஆங்கிலம் கற்றவர்களாக இருப்பார். எனவே மழலையர் வகுப்பு முதலே ஆங்கிலம் கற்றுத் தரும் போக்கைக் கைவிட்டு குறைந்தது மூன்றாம் வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் கற்றுத் தரும் அறிவார்ந்த அயல்மொழி கற்றல் முறையை நடைமுறைப்படுத்த வழி வகுக்குமாறு அரசியல் கட்சிகளை வலியுறுத்துகிறோம். வளர்ந்த நாடுகள் அனைத்திலும் தொடக்கக் கல்வியை முடித்த பின்னரே அயல்மொழி அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது என்பது இங்கு நினைவில் கொள்ளத் தக்கது.

சந்தைப் பொருளாதார நலன்களுக்கு ஏற்ப கல்விக்கூடங்களின் பயிற்று மொழியினைத் தீர்மானிப்பது முன்னூறு ஆண்டுகளாக அடிமை நாடுகளின் மீதான கொள்கையாக இருந்து வருகிறது. ஒரு நூற்றாண்டாக இக்கொள்கை மேலும் வேகம் பெற்றுள்ளது. உலகமயம் இதை மேலும் அசுர வேகப்படுத்துகிறது.

பன்னாட்டு, உள்நாட்டுப் பெரு நிறுவனங்கள் தங்களின் இலாப நோக்கங்களுக்காகக் கோடிக்கணக்கான மக்களின் வாழ்க்கை நலன்களை மட்டுமல்லாமல் அடுத்த தலைமுறையின் இருப்புக்கான இயற்கைச் செல்வங்களையும் நாசமாக்கி வருகின்றன. அதைப்போலவே மனித இனத்தின் அறிவுச்செல்வமான தாய்மொழியும் அழிவுக்குள்ளாக்கப்படுகிறது. தொடக்கக் கல்வியில் ஆங்கில வகுப்புகளைத் தொடங்குவதும் பல்கலைக் கழகப் பாடத்தில் +1 கணிதப் பாடம் சேர்க்கப்படுவதும் கல்விக் கொள்ளையர்களின் வழியில் தமிழக அரசும் செல்வதையே காட்டுகிறது.

கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் எடுக்கப்பட்ட ஒன்றிய அரசின் முடிவுகளும் தமிழ்நாட்டு அரசின் முடிவுகள் பலவும் வெளிப்படையாகப் பொதுமக்களோடு விவாதித்து எடுக்கப்பட்டவையல்ல. ஆள்வோரின் விருப்பங்களால் திணிக்கப்பட்ட அம்முடிவுகளால் மக்களுக்குப் பயனேதும் கிடையாது என்பது மட்டுமின்றி மக்கள் நலனுக்கும் ஊறு விளைவிக்கக்கூடியவையாகவே அவை உள்ளன. **அரசுப் பள்ளிகளில் தொடக்கப் பள்ளியிலிருந்து ஆங்கிலவழிக் கல்வி வகுப்புகள் தொடங்குமாறு இடப்பட்ட ஆணையும் கூட எந்தக் கல்விக் குழுவின் பரிந்துரையுமல்ல. கல்வியாளர்களோடு விவாதித்து எடுக்கப்பட்ட முடிவுமல்ல. சட்டத்தின் ஆட்சி என்பதெல்லாம் அடியோடு ஒழிந்துபோய்க் கொண்டுள்ளது என்பதைத்தான் இந்த நிகழ்வுகள் காட்டுகின்றன. தற்சமயம் ஒன்றிய அரசும் மாநில அரசும் பின்பற்றும் கொள்கைகள் தாய்மொழிக் கல்விக்கு எதிரானவை, ஆங்கிலத்தை வளர்ப்பதற்கே உதவும் என்பதால் அவை முழுமையாகக் கைவிடப்படவேண்டியவை.**

‘மக்களாட்சியாவது மண்ணாங்கட்டியாவது, எல்லாமே பெருநிறுவன ஆட்சி!’ என்ற நிலை ஏற்படுவதைத் தடுப்பதற்கான நடைமுறைச் செயல் திட்டங்களை மிகத் தீவிரமாகத் தமிழ்நாட்டில் உள்ள மக்களாட்சிக் குடிநாயக ஆற்றல்கள் பின்பற்றவேண்டும். இதன் மூலமே மிக முதன்மையான அறிவு வளமான தாய்மொழி உள்ளிட்ட அனைத்து விதமான மக்கள் நலனுக்கான ஆதாரங்களையும் காப்பாற்ற முடியும். இதைக் கவனத்தில் கொண்டு தமிழ்நாட்டில் உள்ள அனைத்து அரசியல் கட்சிகளும் செயலாற்றவேண்டும் என்று இம் மக்கள் கல்விப் பறைசாற்றம் வேண்டுகோள் விடுக்கிறது.

சமச்சீர்க் கல்விக்குழுப் பரிந்துரைகளை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்துக!

“

சமச்சீர்க் கல்வி
என்பது சமச்சீர்ப்
பொதுப்பாடத்திட்டம்
மட்டுமல்ல;
சமச்சீரான
கல்வியைத்
தமிழகத்தில்
முழுமையாக
நடைமுறைப்படுத்த
முத்துக்குமரன்
குழு அளித்துள்ள
பரிந்துரைகளை
முழுமையாக
நிறைவேற்ற
வேண்டும்.

”

மக்களாட்சி உரிமைகளை மீட்பதற்கான போர் மிகவும் சிக்கலானதாகத்தான் இருக்கப் போகிறது. நம்முடைய உரிமைகள் எந்த அரசாங்கத்தாலும் வழங்கப்பட்டனவல்ல; உரிமைகள் அரசாங்கத்திடம் இருந்து நம்மால் (மக்களால்) பறித்தெடுக்கப் பட்டனவாகும்.

– எழுத்தாளர் அருந்ததிராய்.

சமச்சீரற்ற சமூக, அரசியல், பொருளாதார நிலைமைகள் காலங்காலமாகப் படிந்து கிடக்கின்ற நாட்டில் நாம் வாழ்ந்துவருகிறோம். அதனால்தான் கல்வியிலும் சமச்சீரற்ற தன்மை காலங்காலமாக நீடித்து வருகிறது. ஏழை மாணவனும் பணக்கார மாணவனும் ஒரே வகுப்பறையில் ஒன்றாய் அமர்ந்து கல்வி கற்க முடியாத நிலை உருவாகியிருக்கிறது. அவரவர் வசதிக் கேற்பப் பலவிதமான பள்ளிகளில் குழந்தைகள் படிக்கிறார்கள். சமூகத்தில் உள்ள அனைத்துவிதமான ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் ஒழிக்கின்ற கருவியாக கல்வி விளங்கவேண்டும். ஆனால் கல்வியிலும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் வளர்ந்துகொண்டு செல்கின்றன. கல்வியில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் வளர்வதன் மூலம் சமூக அமைதிக்கும் பங்கம் ஏற்படும் சூழல் உருவாகிறது.

கல்வியில் வளர்க்கப்பட்டு வரும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஒழிக்கவேண்டும் என்று கல்வியாளர்கள், மாணவர் அமைப்பினர், ஆசிரியர் அமைப்பினர் தொடர்ந்து குரல் கொடுத்து வந்தார்கள். இதன் விளைவாக 2006-ஆம் ஆண்டு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தேர்தல் அறிக்கையில் சமச்சீர்க் கல்வி முறைமை நடைமுறைப்படுத்தப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. சமச்சீர்க் கல்வி வேண்டும் என்று குரல் எழுப்பியவர்களுக்கு நம்பிக்கை கொடுக்கக் கூடிய அறிவிப்பாக அது அமைந்தது. தி. மு. க. தேர்தலில் வெற்றி பெற்று ஆட்சியில் அமர்ந்தது. 2006 செப்டம்பர் மாதத்தில் பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக முன்னாள் துணைவேந்தர் முனைவர் முத்துக்குமரன் தலைமையில் சமச்சீர்க் கல்விக் குழு அமைக்கப்பட்டது. இக்குழு எட்டு மாதங்களில் பல்வேறு கலந்தாய்வுகளை நடத்தி முடித்து,

விரிவான அறிக்கையும் தயார் செய்து அரசிடம் அளித்தது. வழக்கமாக எல்லாக் குழுக்களின் அறிக்கைகளும் கண்டுகொள்ளாமல் போனதைப் போல இந்த அறிக்கையும் இரண்டரை ஆண்டுகள் அரசால் கண்டுகொள்ளப்படாமல் போனது. மீண்டும் கல்வியாளர்கள் குரல் கொடுத்தனர். **‘சமச்சீர்க் கல்விக் குழு அறிக்கையின் பரிந்துரைகளை நிறைவேற்று!’ என இந்திய மாணவர் சங்கத்தினர் கோட்டையை நோக்கி ஊர்வலம் சென்றனர். காவல் துறையிடம் மிகக் கொடூரமாகத் தடியடி பட்டனர்.**

இப்படியெல்லாம் இரத்தம் சிந்திய பிறகுதான் சமச்சீர்க் கல்விப் பொதுப் பாடத்திட்டம் 2010-11-ஆம் கல்வியாண்டில் தமிழகப் பள்ளிகளில் முதல் மற்றும் ஆறாம் வகுப்புகளில் நிறைவேற்றப்பட்டது. 2011-12-ஆம் கல்வியாண்டில் பத்தாம் வகுப்பு வரை உள்ள பிற வகுப்புகளுக்குச் சமச்சீர்க் கல்விப் பொதுப் பாடத்திட்டம் நிறைவேற்றப்படும் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது. ‘சமச்சீர்க் கல்விக் குழு அளித்த பல்வேறு பரிந்துரைகளில் ஒன்றான பொதுப் பாடத்திட்டம் நிறைவேற்றத்திற்கான வாய்ப்பாவது கிடைத்ததே!’ என்று போராடியவர்களும் குரல் கொடுத்தவர்களும் இதை வரவேற்றனர்.

2011-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலில் அ. தி. மு. க. வெற்றி பெற்று ஜெயலலிதா முதல்வரானார். முதல் அமைச்சரவைக் கூட்டத்திலேயே சமச்சீர்க் கல்விப் பொதுப் பாடத்திட்டம் 2011-12-ஆம் கல்வியாண்டில் நடைமுறைப்படுத்துவதை நிறுத்தி வைப்பது என்று முடிவெடுக்கப்பட்டது. தமிழகச் சட்டமன்றத்தில் சமச்சீர்க் கல்வித் திருத்த முன்வரைவு கொண்டுவரப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டது. **“சமச்சீர்க் கல்வி என்பது சமச்சீர்ப் பொதுப் பாடத்திட்டம் மட்டுமல்ல, சமச்சீரான கல்வியை தமிழகத்தில் முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்த முத்துக்குமரன் குழு அளித்துள்ள அனைத்துப் பரிந்துரைகளையும் நிறைவேற்றுவதுதான் அரசின் நோக்கம்”** என்று பள்ளிக் கல்வி அமைச்சர் அப்போது குறிப்பிட்டார். ஆனால் நான்காண்டு காலமாக இதற்கான எந்த முயற்சியும் நடைபெறவில்லை.

சமச்சீர்க் கல்வி பொதுப் பாடத்திட்டத்தை 2011-12-ஆம் ஆண்டிலேயே நடைமுறைப் படுத்தவேண்டும் என பொதுப் பள்ளிக்கான மாநில மேடை, மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பு மையம் மற்றும் சில அமைப்பினர் வழக்குத் தொடர்ந்தனர். சமச்சீர்க் கல்விப் பாடப் புத்தகங்கள் தரமானவை என்று ஆசிரியர்கள் மூலமும் கல்வியாளர்கள் மூலமும் ஆய்வு செய்து தமிழ்நாடு அறிவியல் இயக்கம் தெளிவான அறிக்கை அளித்தது. தமிழகம் முழுவதும் சமச்சீர்க் கல்விப் பொதுப் பாடத்திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்று அனைத்துத் தரப்பு மக்களும் தமிழகம் முழுவதும் போராட்டங்களை நடத்தினர். திருப்பூரில் 15-க்கும் மேற்பட்ட அமைப்பினரால் கல்வி மேம்பாட்டுக் கூட்டமைப்பு உருவாக்கப்பட்டு, சமச்சீர்க் கல்விப் பொதுப் பாடத்திட்டத்தை நிறைவேற்றக் கோரி பொதுக்கூட்டமும் ஆர்ப்பாட்டமும் நடத்தப்பட்டது. இறுதியாக சென்னை உயர்நீதி மன்றம் மற்றும் உச்சநீதி மன்றத் தீர்ப்பின் மூலம் சமச்சீர்க் கல்விப் பொதுப் பாடத்திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தவேண்டிய நிலை தமிழக அரசுக்கு ஏற்பட்டது.

2006-ஆம் ஆண்டில் அமைக்கப்பட்ட சமச்சீர்க் கல்விக் குழுவின் பரிந்துரைகளின் பயன் என்பது ஒன்று முதல் பத்தாம் வகுப்புவரை “பொதுப் பாடத்திட்டத்தை” நிறைவேற்றுதல் என்ற ஒற்றைச் சாதனையோடு நின்றுவிட்டது. தமிழகத்தில் கல்வியில் இன்னும் பல்வேறு மாற்றங்கள் நடக்கவேண்டும் என்றால் சமச்சீர்க் கல்விக் குழு அளித்துள்ள அனைத்துப் பரிந்துரைகளும் நிறைவேற்றப்படவேண்டும். **கல்வியில் தனியார்மய ஆதிக்கங்களும், வணிகமய நலன்களும் கேட்பாரின்றித் தலைவிரித்தாட அனுமதிப்பது வருங்காலத் தலைமுறையினருக்கு செய்யும் துரோகமாகவே இருக்கும் என்பதை உணர்ந்து தமிழகக் கட்சிகள் மக்களாட்சி நெறிமுறைகளின் காவலர்களாக நடந்துகொள்ளவேண்டும்.**

**+1, +2 வகுப்புகளில்
பருவத்தேர்வு, பத்தாம்
வகுப்பில் முப்பருவக் கல்வி,
தொடர், முழு மதிப்பீட்டு
முறையை நடைமுறையாக்குக!**

“

“கீண்டு படிப்பதே படிப்பு:
மற்றதெல்லாம் தெண்டப் படிப்பு”

+2 வகுப்புப்

– அய்யோத்திதாச பண்டிதர்

பாடங்களைப்
பெரும்பாலான
தனியார் பள்ளி
மாணவர்கள்
தொடர்ந்து இருபது
மாதங்கள் படித்து
பொதுத்தேர்வு எழுதும்
நிலையில்,
அரசுப்பள்ளி
மாணவர்களோ
ஒன்பது மாதங்கள்
மட்டுமே படித்து தேர்வு
எழுதுகிறார்கள். இதன்
காரணமாகத் தனியார்
பள்ளிகளின் தேர்ச்சி
விகிதமும் மதிப்பெண்
விகிதமும் அரசுப்
பள்ளிகளை விட
அதிகமாக உள்ளது.

”

அரசுப்பள்ளிகளில் கல்வி கற்கும் ஏழை மாணவர்களின் உயர் கல்வி வாய்ப்புகள் பறிபோவதைத் தடுக்கவும், கல்வி என்பது மதிப்பெண் போட்டியாக மாறுவதைத் தடுக்கவும் மேல்நிலை வகுப்புகளுக்கு (+1, +2) பருவத்தேர்வு முறையையும் பத்தாம் வகுப்புக்கு முப்பருவக் கல்வி முறையையும் தொடர் மற்றும் முழுமையான மதிப்பீட்டு முறையையும் நடைமுறைப்படுத்துக !

கல்வி கற்றல் என்பது அறிவாற்றல், படைப்பாற்றல், சிக்கல்களை எதிர்கொண்டு விடை காணும் ஆற்றல் ஆகியவற்றை வளர்த்துக்கொள்வது என்பதெல்லாம் அடியோடு மாறிப்போய் தேர்வில் வெற்றிபெறுவது, அதிக மதிப்பெண் பெறுவது என்று மாறிவிட்டது. அது மட்டுமல்லாமல், மிகக் குறைவான உயர்கல்வி வாய்ப்புகளையும் வேலை வாய்ப்புகளையும் பெறுவதில் மிகப் பெரிய போட்டியை ஒவ்வொரு மாணவனும் சந்திக்கவேண்டிய நிலையும் உருவாகிவிட்டது. மருத்துவம், பொறியியல், தகவல் தொழில்நுட்பம் வேளாண்மை போன்ற உயர் கல்வி வாய்ப்புகள் பள்ளி இறுதி வகுப்பில் (+2) பெறும் மதிப்பெண் தரநிலையை வைத்தே ஒரு மாணவனால் பெற முடியும் என்ற நிலையும் உள்ளது. இதனால் தான் பன்னிரண்டாம் வகுப்புப் (+2) பொதுத் தேர்வு முடிவுகளை ஒவ்வொரு ஆண்டும் இலட்சக்கணக்கான மாணவர்களும் பெற்றோர்களும் ஆசிரியர்களும் மிகுந்த பரபரப்போடு எதிர்கொள்ளும் நிலை இன்று உருவாகி உள்ளது.

மாணவர்களை விடவும் பெற்றோர்களை விடவும் தனியார் பள்ளி முதலாளிகளே பொதுத் தேர்வு முடிவுகளைப் பற்றி அதிகத் தவிப்பில் இருக்கிறார்கள். காரணம் தனியார் பள்ளியில் படிக்கும்

மாணவர்களில் யாராவது ஒருவர் மாநில அளவிலோ, மாவட்ட அளவிலோ மதிப்பெண் பெற்றாலோ அல்லது மருத்துவப் படிப்பில் சேர இடம் பிடித்தாலோ, அதை வைத்து விளம்பரம் செய்து அதிக மாணவர்களை தங்கள் பள்ளியில் சேர்க்க முடியும். விரும்பியபடி கல்விக் கட்டணமும் வசூலிக்க முடியும். இதனால்தான் பொதுத்தேர்வு முடிவு வெளியான மறுநாளே தனியார் பள்ளிகளின் விளம்பரங்கள் செய்தி ஊடகங்களிலும் சாலையோரப் பதாகைகளிலும் போட்டி போட்டு வெளியிடப்படுவதை நாம் ஒவ்வோர் ஆண்டும் பார்த்துவருகிறோம். தனியார் பள்ளிகளிடையே உள்ள வணிகப் போட்டியே இப்படிப்பட்ட மதிப்பெண் போட்டி உருவாக வழிவகுக்கிறது. இப்போட்டியில் மாணவர் நலன் என்பதெல்லாம் முதன்மையாக இருப்பதில்லை.

தங்களது பள்ளியில் படிக்கும் மாணவர்கள் அனைவரையும் பத்தாம் வகுப்பு மற்றும் பன்னிரண்டாம் வகுப்பு (+2) பொதுத்தேர்வில் தேர்ச்சிபெறச் செய்யவும், அதிக மதிப்பெண் பெறச்செய்யவும் பத்தாம் வகுப்புப் பாடங்களை ஒன்பதாம் வகுப்பிலிருந்தும், பன்னிரண்டாம் வகுப்புப் (+2) பாடங்களை பதினொன்றாம் (+1) வகுப்பிலிருந்தும் குருட்டு மனப்பாடம் செய்ய வைக்கின்றனர். இதனால் ஒன்பதாம்வகுப்பு மற்றும் பதினொன்றாம் வகுப்புப் பாடங்களை மாணவர்கள் முழுமையாகக் கற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பு மறுக்கப்படுகிறது. இதைப் பற்றி தனியார் பள்ளி மாணவர்களின் பெற்றோரும் கண்டுகொள்வதில்லை. காரணம் ஒன்பதாம் வகுப்பிலும் பதினொன்றாம் வகுப்பிலும் மாணவர்கள் பெறும் மதிப்பெண்கள் எந்த உயர்கல்விப் படிப்புச் சேர்க்கைக்கும் தேவைப்படுவதில்லை

+2 வகுப்புப் பாடங்களைப் பெரும்பாலான தனியார் பள்ளி மாணவர்கள் தொடர்ந்து இருபது மாதங்கள் படித்து பொதுத்தேர்வு எழுதும் நிலையில், அரசுப்பள்ளி மாணவர்களோ ஒன்பது மாதங்கள் மட்டுமே படித்து தேர்வு எழுதுகிறார்கள். இதன் காரணமாகத் தனியார் பள்ளிகளின் தேர்ச்சி விகிதமும் மதிப்பெண் விகிதமும் அரசுப் பள்ளிகளை விட அதிகமாக உள்ளது. தனியார் பள்ளிகளில் நடக்கும் இந்த முறைகேடுகளைக் கல்வித் துறை அதிகாரிகள் தடுப்பதற்கு முயற்சி எடுப்பதற்குப் பதிலாக, அரசுப் பள்ளிகளும் தனியார் பள்ளிகளுக்கு இணையாகத்தேர்ச்சி விகிதமும் மதிப்பெண் விகிதமும் பெறவேண்டும் என்று மட்டும் அரசுப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு நெருக்கடி கொடுத்து வருகின்றனர்.

அரசுப்பள்ளிகளில் படிக்கும் ஏழை மாணவர்கள் பத்து மற்றும் பன்னிரண்டாம் வகுப்புப் (+2) பாடங்களை உரிய கல்வி ஆண்டுகளில் மட்டும் படித்துப் பொதுத்தேர்வு எழுதுகின்றனர். இதே பாடங்களைத் தனியார் பள்ளிகளில் இரண்டு கல்வி ஆண்டுகள் படித்துவிட்டுப் பொதுத்தேர்வு எழுதும் மாணவர்களுக்கு இணையாக அரசுப் பள்ளி மாணவர்கள் மதிப்பெண் பெற முடிவதில்லை. பன்னிரண்டாம் வகுப்புப் (+2) பொதுத் தேர்வு மதிப்பெண் தகுதிப்படிச் சேர்க்கை நடைபெறும் மருத்துவம், பொறியியல் போன்ற உயர்கல்விப் படிப்புகளில் தனியார் பள்ளி மாணவர்களுக்கு இணையாக அரசுப் பள்ளி மாணவர்கள் இடம் பிடிக்க முடிவதில்லை. ஆனால் இதைப் பற்றி யாரும் கேள்வி கேட்பதில்லை.

இன்றைக்கு 70 விழுக்காடு மாணவர்கள் அரசுப் பள்ளிகளில் படித்து வருகிறார்கள். ஆனால், அரசுப் பள்ளிகளில் படித்த ஏழை மாணவர்கள் 2 விழுக்காட்டினர்கூட இன்றைக்கு அரசு மருத்துவக் கல்லூரிகளில் சேர முடியவில்லை. அரசின் பொறுப்பில் இயங்கும் அண்ணா பல்கலைக்கழகம், வேளாண் பல்கலைக் கழகம் ஆகியவற்றிலும் அரசுப் பள்ளியில் படித்துவிட்டு வரும்

மாணவர்கள் 10 விழுக்காட்டினர் கூட சேர முடியவில்லை. தனியார் பள்ளிகளில் எப்படி வேண்டுமானாலும் படித்து அரசுப் பள்ளி மாணவர்களை விட அதிக மதிப்பெண் பெறும் பணக்காரப் பிரிவினரின் பிள்ளைகள் மட்டுமே மருத்துவர்களாகும் நிலை நீடித்தால் எதிர் காலத்தில் ஏழைகள் பெறும் இலவச பொது மருத்துவ வசதியும் சீர்கெட்டுப் போகும் நிலை உருவாகும்.

பன்னிரண்டாம் வகுப்பில் (+2) அறிவியல் பாடங்களுக்குச் செய்முறைத் தேர்வுகளுக்கு 50 மதிப்பெண்கள் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. பொதுத்தேர்வுக்கு முன்னரே நடத்தப்படும் இந்தச் செய்முறைத் தேர்வுகளும் தனியார் பள்ளிகளில் முறையாக நடத்தப்படுவதில்லை. எழுத்துத் தேர்வில் முழு மதிப்பெண் பெறவைக்க மட்டும் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதால் செய்முறைத் தேர்வுக்களுக்காக மாணவர்கள் எழுதவேண்டிய பதிவேடுகளை பிற மாணவர்களைக் கொண்டு எழுத வைப்பது, பாடப் புத்தகங்களைப் பார்த்து எழுத வைப்பது, பழைய மாணவர்களின் பதிவேடுகளையே புதுப்பித்துக்கொள்வது போன்ற பல முறைகேடுகள் தனியார் பள்ளிகளில் நடந்து வருகின்றன.

வசதி படைத்தவர்கள், பெரும்பாலான அரசு அலுவலர்கள், அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் ஆகியோரின் குழந்தைகள் அரசுப் பள்ளிகளை எட்டிக்கூட பார்க்காத நிலையில், தனியார் பள்ளிகளில் நடைபெறும் இத்தகைய முறைகேடுகளைத் தட்டிக் கேட்க யாருமில்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. அரசியல்வாதிகள் பலர் கல்வித் தொழிற்சாலை நடத்துபவர்களாகவும், தனியார் கல்வித் தொழிற்சாலை நடத்துபவர்கள் பலர் அரசியல் செல்வாக்குப் படைத்தவர்களாகவும் இருப்பதால் அரசுப் பள்ளியில் படிக்கும் ஏழை மாணவர்களின் உயர்கல்வி வாய்ப்புகள் பறிபோவதைத் தடுப்பதற்கு அரசு எந்திரமும் எதுவும் செய்யாமல் செயலற்றுக் கிடக்கிறது.

இதன் விளைவாக, எந்தப் பள்ளியில் படித்தால் அதிக மதிப்பெண் பெற முடியும் என்பதைத் தேடிக்கண்டுபிடித்து, எவ்வளவு கட்டணம் கேட்டாலும் கட்டுவதற்கும் சில பெற்றோர்கள் அலைந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும் நிலை உள்ளது. அப்படியே ஒரு வழியாகச் சிறந்த மதிப்பெண் பள்ளியைக் கண்டுபிடித்தாலும் பள்ளி விடுதியில் தங்கள் குழந்தைகளைச் சேர்க்க முடியாதவர்களும் விடுதியில் சேர்ப்பதை விரும்பாதவர்களும். பள்ளி இருக்கும் இடங்களுக்கே தற்காலிகக் குடிமாற்றம் செய்யும் நிலையும் உள்ளது.

மதிப்பெண்களுக்காகத் தனியார் பள்ளிகளை நோக்கி ஆண்டுதோறும் ஆயிரக்கணக்கான குடிமாற்றங்கள் நடப்பதில் நாமக்கல் மாவட்டம் தமிழ்நாட்டிலேயே முதலிடம் வகிக்கிறது. தங்களது குழந்தைகளின் கல்வி நலனிலும் எதிர்கால நலனிலும் மிகுந்த அக்கறை கொண்டுள்ள சில பெற்றோர் இப்படி அவதிக்குள்ளாகவேண்டிய நிலை 1980 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு படிப்படியாக வளர்ந்து வருகிறது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் தனியார் பள்ளிகள் மேல்நிலைப் படிப்புக்கு (+2) மட்டும் ஒரு இலட்ச ரூபாய்க்கு மேல் கட்டணம் வசூலிக்கின்றன.

தமிழ்நாட்டில் பிற மாவட்டங்களில் உள்ள தனியார் பள்ளிகள் “+2 படிப்பில் அதிக மதிப்பெண் பெறவேண்டும் என்பதற்காக ஏன் மகனோடும் மகளோடும் நாமக்கல்லுக்கும் இராசிபுரத்திற்கும் குடும்பமே குடிமாறவேண்டும்? நாங்கள் நாமக்கல் பள்ளி ஆசிரியர் குழுவை நமது பள்ளிக்கே அழைத்துவந்து பயிற்சி அளிப்பதன் மூலம், +2 வகுப்பில் உங்கள் மகனையும் மகளையும் அதிக

மதிப்பெண் பெற வைக்கிறோம்: அதிகமான ‘கட்-ஆப்’ மதிப்பெண் பெறவைத்து ‘டாக்டர்’ ஆக்குகிறோம்: சிறந்த ‘இன்ஜினியர்’கள் ஆக்குகிறோம்” என்று துண்டறிக்கை மூலம் விளம்பரப்படுத்துவதும் நடந்து வருகிறது. நாமக்கல் கோழி முட்டை உற்பத்தியில் மட்டும் தமிழ்நாட்டில் முன்னிலை வகிக்கவில்லை. மதிப்பெண் உற்பத்தியிலும் தமிழ்நாட்டிலேயே முன்னிலை வகிக்கும் ஊராக மாறியுள்ளது.

நாமக்கல் பள்ளிகளோடு போட்டி போடவேண்டிய நிலையில் உள்ள பிற மாவட்டத் தனியார் பள்ளிகள், எப்படியாவது தங்கள் பள்ளியும் மதிப்பெண் சாதனைப் பள்ளியாக மாறவேண்டும் என்பதற்காக பல்வேறு முறைகேடுகளில் ஈடுபட்டுவருகின்றன. **தேர்வு நடுவங்களில் விடைகளைச் சொல்வது, பாடநூலைப் பார்த்து எழுதவைப்பது மட்டுமல்லாமல் “வாட்சப்” மூலம் +2 பொதுத் தேர்வு விடைகளை அனுப்பும் அளவிற்கு தனியார் பள்ளிகளில் பொதுத் தேர்வு முறைகேடுகள் அரங்கேறி வருகின்றன.** தனியார் பள்ளிகளில் நடைபெறும் செய்முறைத் தேர்வுகளுக்கும் பொதுத் தேர்வுகளுக்கும் மேற்பார்வையாளராகச் சென்றால் நன்றாக “கவனிப்பு” கிடைக்கும் என்பதற்காகவே அரசு மேல்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் சிலர் போட்டி போட்டு அதிக ஆர்வம் காட்டுவதாக நாளிதழ்களில் கூட செய்திகள் வருகின்ற கேவலமான நிலை உருவாகியுள்ளது.

+2 வகுப்பில் அதிகமான மதிப்பெண் பெறுவதை மட்டும் குறிக்கோளாக வைத்து தனியார் பள்ளிகளில் +1 பாடத்தை நடத்தாமல் +1 வகுப்பிலேயே +2 பாடங்களை நடத்துவதாலும் ஆங்கில வழியில் குருட்டு மனப்பாடம் செய்யவைப்பதாலும் கணிதப் பாடத்தில் அடிப்படை அறிவு கிடைக்காமல் முதலாண்டு பொறியியல் பட்டப் படிப்பில் 50 விழுக்காடு மாணவர்கள் தோல்வி அடைகிறார்கள் என்பதை அண்ணா பல்கலைக் கழகம் கண்டறிந்துள்ளது. இதற்காகப் பள்ளி-கல்லூரி இணைப்புப் பயிற்சி கடந்த ஆண்டு அண்ணா பல்கலைக் கழகத்தில் தொடங்கப்பட்டது. பொறியியல் முதலாண்டு பட்டப்படிப்புத் தேர்வுகளில் தோல்வியடைவதைத் தடுக்க அண்ணா பல்கலைக் கழகத்தின் பொறியியல் முதல் ஆண்டுப் பாடத்திட்டத்தில் +1 கணிதப் பாடங்களைச் சேர்க்க உள்ளதாகவும் அண்ணா பல்கலைக் கழகம் அறிவித்துள்ள செய்தி நாளிதழில் வந்துள்ளது. **தனியார் பள்ளிகளில் நடைபெறும் முறைகேடுகளைத் தடுக்காமல் பல்கலைக் கழகப் பாடத் திட்டத்தை மாற்றுவோம் என்பது, செருப்புக்கு ஏற்றபடி காலை வெட்டிக்கொள்ளும் செயலாகும்.**

நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்குப் பணியாற்றும் நல்ல பண்புள்ள, திறமை வாய்ந்த குடிமக்களைக் கல்வி மூலமாக உருவாக்கவேண்டும் என்ற நோக்கம் மதிப்பெண் தொழிற்சாலைகளாக மாறிவிட்ட தனியார் பள்ளிகளால் அடியோடு மாறிப்போய்விட்டது. வெறும் குருட்டு மனப்பாடத் திறமையினாலும் தேர்வு முறைகேட்டினாலும் எப்படியாவது மதிப்பெண்களைப் பெறுவது என்ற நிலையை நோக்கி இன்று மேல்நிலைக் கல்விப் படிப்பு முற்றிலுமாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இது வெறும் தேர்வு முறை சார்ந்த சிக்கல் மட்டுமல்ல, **உயர்கல்விக்கான வாய்ப்புகளையும் முன்னேறுவதற்கான வாய்ப்புகளையும் நமது கல்வி அமைப்பு முறையில் நாம் அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் சமந்தியோடு வழங்குகிறோமா என்ற நிலையில் இருந்து இந்தச் சிக்கலை அணுகவேண்டும்.**

1966 ஆம் ஆண்டில் கோத்தாரி கல்விக் குழு நாடு முழுவதும் 10+2+3 என்ற ஒரே கல்வி முறையை நடைமுறைப்படுத்த அறிவுறுத்தியது. இதனைத்தொடர்ந்து 1977-78 ஆம் கல்வி ஆண்டில் இருந்து

பத்தாண்டுப் பள்ளிப் படிப்புக்குப் பிறகு இரண்டாண்டுகள் மேல்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பு (+1, +2) என்ற கல்வி முறை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. மூன்றாண்டுக் கல்லூரிப் படிப்புக்கு முந்தைய முன்பல்கலைக்கழகப் படிப்பு (Pre-University Course) முறை கைவிடப்பட்டது. மேல்நிலைப் பள்ளிப் படிப்புக்குப் பிறகு கல்லூரிகள் மூலம் மூன்றாண்டுகள் பட்டப்படிப்பு என்ற முறை உருவாக்கப்பட்டது. மூன்றாண்டுக் கல்லூரிக் கல்விப் படிப்பில் ஆண்டுத் தேர்வு முறை கடைபிடிக்கப்பட்டு வந்தது. 1982-83 ஆம் ஆண்டு முதல் (Semester System) முறை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது.

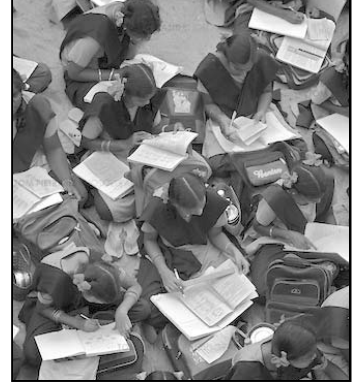
இதைப்போலவே இரண்டாண்டு மேல்நிலைப் பள்ளிப் படிப்புகளைத் தமிழ்நாட்டில் தொடங்கியபொழுதே +1 மற்றும் +2 ஆகிய இரண்டாண்டுப் படிப்புகளுக்கும் ஒவ்வொரு ஆண்டும் பொதுத்தேர்வு என்ற முறையை நடைமுறைப்படுத்தி இருக்கவேண்டும். ஆந்திரம் போன்ற மாநிலங்களில் +1 வகுப்புக்கும் பொதுத் தேர்வு நடத்தப்படுகிறது. கல்லூரிக் கல்வியில் பருவத் தேர்வு முறையை நடைமுறைப்படுத்தியபொழுது மேல்நிலைப் பள்ளிக் கல்விப் படிப்பிலும் பருவத் தேர்வு முறையை நடைமுறைப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். ஆனால், மேல்நிலைப் பள்ளிக் கல்வியில் ஆண்டுத் தேர்வு முறையையும் பருவத்தேர்வு முறையையும் நடைமுறைப்படுத்தினால் பள்ளிக் கல்வித் துறைக்கு ஏற்படும் பணிச்சுமைகளைக் கருதியே இத்தேர்வு முறைகள் கண்டுகொள்ளப்படவில்லை. இவ்வாறு மாணவர்களின் கல்விநலன்கள் இரண்டாம் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டதுதான் இன்றைக்கு மேல்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பின் சீர்கேட்டிற்குக் காரணமாக மாறியுள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் 2012-13-ஆம் கல்வியாண்டு முதல் ஒன்று முதல் எட்டு வகுப்பு வரையிலும், 2013-14-ஆம் கல்வியாண்டில் ஒன்பதாம் வகுப்பிலும் முப்பருவக் கல்வி முறையும் தொடர் மற்றும் முழுமையான மதிப்பீட்டு முறையும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது வரவேற்க வேண்டிய நல்ல மாற்றம். ஆனால் **2014-15-ஆம் கல்வியாண்டில் பத்தாம் வகுப்பிலும் முப்பருவக் கல்வி முறையும் தொடர் மற்றும் முழுமையான மதிப்பீட்டு முறையும் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டிருக்கவேண்டும். தமிழக அரசு இதைச் செய்யத் தவறியது மிகப்பெரும் பிழையாகும்.**

பத்தாம் வகுப்பு வரையில் முப்பருவக் கல்வி முறையும் தொடர் மற்றும் முழுமையான மதிப்பீட்டு முறையையும் மேல்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பில் (+1, +2) இருபருவத்தேர்வு முறையையும் உடனடியாக நடைமுறைப்படுத்துவதன் மூலமே கல்விச் சீர்கேடுகளைச் சரி செய்து அனைவருக்கும் தரமான, சமவாய்ப்பளிக்கும் உயர் கல்விச் சூழலை உருவாக்கமுடியும். தனியார் கல்வி வியாபாரிகளின் நலன்களுக்கு அடிபணியாமல் கல்வியில் இம்மாற்றங்கள் நடைபெறத் தமிழக அரசும் அரசியல் கட்சிகளும் உறுதியேற்கவேண்டும்.

பொதுப்பள்ளி முறை மூலம் கல்வியில் ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஒழித்தீடுக !

“

தரமான கல்வியை

ஏழைக்

குழந்தைகளுக்குக்

கிடைக்காமல்

செய்வதன் மூலம்

சமூகப் பொருளாதார

ஏற்றத்தாழ்வுகளை

நிரந்தரப்படுத்துகின்ற,

புதிய

ஏற்றத்தாழ்வுகளை

உருவாக்குகின்ற

கருவியாக கல்வி

மாற்றப்பட்டுவிட்டது.

”

பொதுப்பள்ளி முறைமையை உருவாக்குவதன் மூலமே கல்வியில் ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஒழித்து, சமனிலை நெறியுள்ள மக்களாட்சிக் குடியரசை உருவாக்க முடியும்.

“ஏழ்மையிலிருந்தும் துயரங்களிலிருந்தும் விடுதலை கிடைக்கவேண்டும் என்று கனவு கண்டோம். ஆனால் அரசியல் விடுதலை மட்டும் பெற்றுள்ளோம். நாம் மீண்டும் பெறவேண்டிய விடுதலை இன்னும் மீதியுள்ளது!”

1949 ஆகஸ்டு 15, தில்லி செங்கோட்டையில் ஜவகர்லால் நேரு ஆற்றிய உரையில் விடுதலையைப் பற்றி இப்படித்தான் குறிப்பிட்டார். ஆனால் அவர் குறிப்பிட்ட திசைவழியில் நாடு எந்த அளவிற்கு பயணித்துள்ளது? நேருவின் அரசியல் வாரிசுகள் அறுபது ஆண்டுகளாக ஆட்சி செய்த பிறகாவது அவருடைய கனவை நிறைவேற்றி இருக்கிறார்களா? மாற்றத்தைக் கொண்டுவருவோம் என்று கூறி ஆட்சியில் அமர்ந்திருக்கிற பா.ஜ.க அரசு மக்கள் விரும்பிய மாற்றங்களைச் செய்து வருகிறதா? என்ற கேள்விகள் இந்தியக் குடிமக்களாக இருக்கின்ற ஒவ்வொருவருக்கும் எழவேண்டும்.

உலகில் வேறு எந்த நாட்டிலும் இல்லாத பிறப்பின் அடிப்படையிலான மிகக் கொடிய ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் சாதியப் பாகுபாடுகளையும் சமூக அமைப்பின் விதியாகக் கொண்ட நாடாக இந்தியா உள்ளது. எனவேதான் நமது அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கிய விடுதலைப் போராட்டத் தலைவர்கள் சமூகம், அரசியல், பொருளாதாரம் ஆகியவற்றில் சமத்துவ நீதியை உருவாக்குவதை அரசியல் சாசன முகப்புரைக் குறிக்கோளாக முன்வைத்தனர். இவ்வயிரிய அரசியல் அமைப்புச் சாசனத்தின் குறிக்கோளாக கல்வியின் மூலமாகவே சாதிக்க முடியும் என்பதை 1966-ஆம் ஆண்டிலேயே முனைவர் கோத்தாரி அவர்களின் கல்விக் குழு அறிக்கை நமக்குத் தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளது.

“நாம் உருவாக்கவேண்டிய கல்வி அமைப்பில் வேறுபாடுகளுக்கும் சமூகப் படிநிலைகளுக்கும் இடமில்லை; கல்வி அமைப்பு மூலமாகவே சமூகத்தில் உள்ள பலவகைப்பட்ட வேறுபாடுகளையும் ஒழித்து, அனைத்து மக்களையும் ஒன்றாக்கி, ஒன்றிணைந்த சமத்துவ சமூகத்தை உருவாக்கவேண்டும். ஆனால் இன்றைய கல்வி அமைப்பு சமூகப் பிரிவினையை அதிகரிக்கும் வகையிலும் பெரிதாக்கும் திசையிலும் சென்று கொண்டுள்ளது” என்று இக்கல்வி அறிக்கை எச்சரித்தது.

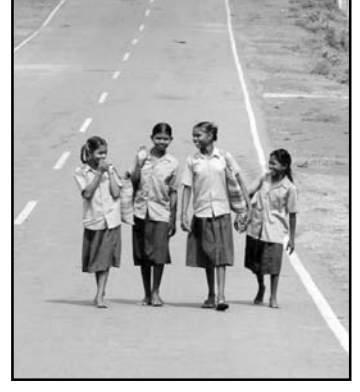
அதோடு மட்டுமல்லாமல் “நாட்டில் உள்ள குழந்தைகள் அனைவருக்கும் சமமான, தரமான கல்வியைக் கற்கும் திறமையின் அடிப்படையில் கிடைக்கச் செய்யாமல், மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையுடைய வசதி படைத்தவர்களின் குழந்தைகளுக்கு அவர்களின் அதிகக் கட்டணம் செலுத்தும் திறனை வைத்து மட்டுமே தரமான கல்வி வாய்ப்பைக் கிடைக்கச் செய்துவிடும். **இப்படிப்பட்ட கல்வி அமைப்பு நாட்டில் உள்ள மக்களின் சமச்சீரான முன்னேற்றத்தையும் நாட்டின் முன்னேற்றத்தையும் திறன் படைத்தவர்களின் முன்னேற்றத்தையும் தடுத்துவிடும். எனவே இந்தக் கல்வி அமைப்பு மக்களாட்சி நெறிகளுக்கே விரோதமானது**” என்ற எச்சரிக்கையை வெளிப்படையாகத் தெரிவித்தது.

எனவேதான், உலகின் பல்வேறு முன்னேறிய நாடுகளிலும் தேசியக்கல்விக் கொள்கையாகப் பின்பற்றப்படும் பொதுப்பள்ளி முறையை இங்கும் நடைமுறைப்படுத்தவேண்டும் என்ற கோரிக்கை கோத்தாரிக் கல்விக் குழு முதற்கொண்டு 1986-ஆம் ஆண்டின் தேசியக் கல்விக் குழு, 1992-ஆம் ஆண்டின் ஆச்சாரியா இராமமூர்த்தி கல்விக் குழு, ஆகியவற்றால் வலியுறுத்தப்பட்டன. இக்குழுக்களின் ஆய்வறிக்கைகள் 1968, 1986, 1992 ஆகிய ஆண்டுகளில் நாடாளுமன்றத்திலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இன்றுவரை ஆட்சியாளர்களால் குப்பைத் தொட்டியில் வீசப்பட்ட கல்வி அறிக்கைகளாகவே இவை உள்ளன. நாட்டில் வாழும் அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் இழைக்கப்படும் மிகக் கொடிய துரோகம் என்றே இதை அனைவரும் கருதவேண்டும். அதோடு மட்டுமல்லாமல் இதைவிடக் கேவலமான மக்களாட்சி நெறியீறல் வேறொன்றுமில்லை என்பதை அரசியல் கட்சிகள் உணரவேண்டும்.

இன்றைய இந்தியக் கல்வியின் அடிப்படைத் தன்மை அதன் பெரும் ஏற்றத்தாழ்வு ஆகும். சமூகத்தின் ஒவ்வொரு பொருளாதார மட்டத்திலும் ஒரு வகைப்பட்ட பள்ளி இருக்கிறது. கல்வி கொடுக்கும் விலைக்கேற்பக் கிடைக்கும் கடைச் சரக்கு. இன்றைய வணிக உலகின் மொழியில் பள்ளிகளும் உயர் கல்வி நிலையங்களும் – அறிவு உற்பத்தி செய்வோர். மாணவர்கள் – அறிவு நுகர்வோர். உற்பத்தியாளரும் நுகர்வோரும் சந்திக்கும் இடம் சந்தை. இதன் இயக்கம் – விலை நிர்ணயம். இந்த உற்பத்தியாளர் – நுகர்வோர் கல்விக் கொள்கை வறுமையில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் நாட்டின் உயிர்நாடியை ஒடுக்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

கோடிக்கணக்கான மக்களை வறுமையிலிருந்து மீட்டெடுப்பதற்கு தரமான கல்வி வழங்குவது ஒன்றே வழியாக இருக்க முடியும். ஆனால் தரமான கல்வியை ஏழைக் குழந்தைகளுக்குக் கிடைக்காமல் செய்வதன் மூலம் சமூக, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளை நிரந்தரப்படுத்துகின்ற, புதிய ஏற்றத்தாழ்வுகளை உருவாக்குகின்ற கருவியாக கல்வி மாற்றப்பட்டுவிட்டது. எனவே அனைத்து விதமான ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் ஒழிக்கின்ற பணியைக் கல்வியில் இருந்து தொடங்கவேண்டும். தமிழக அரசியல் கட்சிகள் இப்பணியைச் செய்வதில் மிகுந்த அரசியல் ஈடுபாடு கொள்ளவேண்டும்.

அருகமைப் பள்ளி முறையை நடைமுறைப்படுத்துக !

“

சில தனியார் பள்ளிகள்
ஒரு போக்குவரத்துக்
கழகப் பணிமனையே
நடத்தும் அளவிற்கு
நூற்றுக்கணக்கில்
பள்ளி வாகனங்களை
இயக்கி வருகின்றன.
கல்விக் கட்டணச்
சுமைக்கு
மட்டுமல்லாமல்
அதிகப்படியான பள்ளி
வாகனக் கட்டணச்
சுமைக்கும்
பெரும்பாலான
பெற்றோர் ஆளாகும்
நிலையும் இதனால்
ஏற்படுகிறது.

”

இப்போது இலவசங்களின் பண்பாடு அதிகம் இருப்பதாகவே நினைக்கிறேன். ஆனால் அதிகப் பள்ளிகளை அரசு நடத்துவது இலவசப் பண்பாட்டை ஏற்படுத்தும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. கல்வி மற்றும் சுகாதாரத்தில்தான் இத்தகைய இலவசம் தேவை. மின்சாரத்திலும், உரங்களிலும், சமையல் வாயுவிலும் கூடாது.

– பொருளாதார அறிஞர் அமர்த்தியா சென்.

பள்ளிகளைச் சமனிலைச் சமூக அமைப்பிற்கான விளைநிலங்களாக மாற்றுவதற்கு அருகமைப் பள்ளி முறையை நடைமுறைப்படுத்தவேண்டும் !

அறுபது ஆண்டுகள் காலம் கடந்து நிறைவேற்றப்பட்ட குழந்தைகளுக்கான இலவசக் கட்டாயக் கல்வி உரிமைச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்து ஐந்து ஆண்டுகள் நிறைவடைந்துவிட்டன. ஆனால், கல்வி உரிமைச் சட்டத்தில் கூறியுள்ளபடி அருகமை வட்டாரத்தில் குடியிருக்கும் நலிவுற்ற, வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்ட ஏழைக்குழந்தைகள் 25 விழுக்காட்டினர் எட்டாம் வகுப்பு வரையிலான தொடக்கக் கல்வியைப் பெறுவதற்கு அரசு உதவி பெறாத தனியார் பள்ளிகளில் காலடி எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. இதை நிறைவேற்றுவதற்குத் தனியார் கல்வி முதலாளிகள் தொடர்ந்து எதிர்ப்புத் தெரிவித்து வருகின்றனர். ஏழைக் குழந்தைகளைத் தங்கள் பள்ளியில் சேர்த்தால் தங்கள் பள்ளியில் படிக்கும் பணக்காரக் குழந்தைகளின் கல்வியும் கெட்டுப்போகும், ஒழுக்கமும் கெட்டுப்போகும் என்றெல்லாம் சில பணக்காரத் தனியார் பள்ளிகள் தங்களின் பணக்காரப் பெற்றோர்களுக்கு சுற்றறிக்கை அனுப்பியதும் நடந்தது. தீண்டாமை நவீன வடிவங்களில் இன்றைக்கும் உயிரோடு இருந்துவருவதையும் கடைபிடிக்கப் படுவதையும் குழந்தைகளே முதன்மையாக இக்கொடுமைக்கு ஆளாக்கப்படுவதையும் இந்த நிகழ்வுகள் காட்டுகின்றன.

கல்வி உரிமைச் சட்டத்தின் பிரிவு 12, அருகமைப்பள்ளியில் ஏழை மாணவர்கள் 25 விழுக்காட்டினர் சேர்வதற்கான உரிமையைத் தருகிறது. ஆனாலும் இதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தனியார் கல்வி முதலாளிகள் மறுத்தனர். ஏழை மாணவர்களுக்கு நீதி கேட்டுச் சிலர் நீதிமன்றம் சென்றனர். கல்வி உரிமைச் சட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள அருகமைப் பள்ளி பற்றிய விதியை நடைமுறைப்படுத்தும் வகையில் கடந்த 2013-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 9 ஆம் நாள் பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானா உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பு ஒன்றை இரு மாநில அரசுகளுக்கும் வழங்கியுள்ளது.

இத்தீர்ப்பின்படி ஒரு கிலோமீட்டர் அருகமை வட்டாரத்திற்குள் 25 விழுக்காடு ஏழை மாணவர்கள் கிடைக்கவில்லை என்றால், மூன்று கிலோமீட்டர் அருகமை வட்டாரத்தில் உள்ள ஏழை மாணவர்களைச் சேர்க்கவேண்டும். மூன்று கிலோமீட்டர் அருகமை வட்டாரத்திற்குள் இருந்தும் 25 விழுக்காடு ஏழை மாணவர்கள் கிடைக்கவில்லை என்றால் ஆறு கிலோமீட்டர் அருகமை வட்டாரத்தில் உள்ள ஏழைக் குழந்தைகளுக்குச் சேர்க்கை வழங்கவேண்டும் என்று தீர்ப்பில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் **அருகமைப் பள்ளி அமைப்பிலான பொதுப்பள்ளி முறைமையை முழுமையாகக் கட்டமைக்க இந்தத் தீர்ப்பினாலும் பயனில்லை என்ற நிலைதான் உள்ளது. திட்டமிட்டே சில ஓட்டைகளோடு இயற்றப்பட்ட கல்வி உரிமைச் சட்டத்தின் ஓட்டைகளை அடைக்க எந்த நீதிமன்றத் தீர்ப்பும் பயன்படப் போவதில்லை.**

ஒரு பள்ளியின் அருகமை வட்டாரத்தில் குடியிருக்கும் மாணவர்கள் அனைவருக்கும் ஏழைக் குழந்தை, பணக்காரக் குழந்தை என்ற பாகுபாடில்லாமல் முழுமையாக அரசின் நிதிப் பொறுப்பில் இலவசமாகக் கல்வி வழங்க வழிசெய்வதே முழுமையான பொதுப்பள்ளி அமைப்பிலான அருகமைப் பள்ளி முறையாக இருக்க முடியும். அருகமை வட்டாரத்தில் உள்ள பள்ளி அரசுப் பள்ளியாக இருந்தாலும் தனியார் பள்ளியாக இருந்தாலும் அந்தப் பள்ளியில் மட்டுமே அருகமை வட்டாரத்தில் குடியிருக்கும் அனைத்து வகைப்பட்ட சமூக, பொருளாதாரப் பிரிவினரின் குழந்தைகளும் கட்டணமில்லாமல் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பினை உருவாக்கும் வகையில் கல்வி உரிமைச் சட்டம் இயற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

இதன்மூலமே எந்தக் குழந்தையும் அருகமை வட்டாரத்தைத் தாண்டிக் கல்வி கற்கச் செல்லவேண்டிய தேவை இருக்காது. மேலும், அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் அனைத்துப் பிரிவினரின் குழந்தைகளும் தரமான கல்வியைக் கட்டணமில்லாமலேயே பெற்றுக்கொள்ள வழி ஏற்படும். இதன் மூலமே சமூகத்தில் உயர்நிலையில் இருப்போரின் குழந்தைகளும் கடைக்கோடி நிலையில் வாழ்வோரின் குழந்தைகளும் ஒன்றாக அமர்ந்து கல்வி கற்கும் நிலையில் மனிதநேயமுடைய சமூக அமைப்பின் விளைநிலமாகப் பள்ளிகள் விளங்கும். அனைத்துப் பெற்றோரின் கவனிப்பும் அனைத்துப் பள்ளிகளின் செயல்பாடுகள் மீதும் வளர்ச்சியின் மீதும் செலுத்தவேண்டிய சூழல் ஏற்படும். இதனால் தரமான பள்ளி, தரமற்ற பள்ளி என்ற இருவகைப்பட்ட பள்ளிகளுக்கு வாய்ப்பில்லாமல் அனைத்துப் பள்ளிகளும் தரமான பள்ளிகள் என்ற நிலை ஏற்படும். இதற்கு முழுமையாக வழிவகை செய்யும் சட்டமே உண்மையான கல்வி உரிமைச் சட்டமாக இருக்கும்.

இன்று நடைமுறையில் உள்ள கல்வி உரிமைச் சட்டம் அருகமைப் பள்ளியில் மட்டுமே ஒவ்வொரு வட்டாரத்தில் உள்ள அனைத்துப் பிரிவினர் குழந்தைகளும் சேர்க்கப்படவேண்டும் என்பதைப் பற்றிய தெளிவான விதி எதையும் வலியுறுத்தவில்லை. இதன் விளைவாக இன்றைக்குப் பெரும்பாலான தனியார்

பள்ளிகள் 50 கி.மீ தொலைவில் இருந்து கூட குழந்தைகளைப் பள்ளி ஊர்திகளில் அன்றாடம் அழைத்து வருகின்றனர். பள்ளி தொடங்கும் நேரத்திற்கு முன்பாக மிக அதிக தூரத்தில் இருந்து, அருகருகே உள்ள குடியிருப்புப் பகுதி நிறுத்தங்களில் கணக்கில்லாமல் நின்று, துரிதகதியாக குழந்தைகளை ஏற்றி, இறக்கிப் பள்ளிப் பேருந்துகளை இயக்கவேண்டி இருப்பதால் ஓட்டுநர்கள் வேகமாக, அவசரமாக அவற்றை இயக்கவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆளாகின்றனர். இதுவே பள்ளிக் குழந்தைகள் அடிக்கடி பள்ளி வாகன விபத்துகளில் சிக்கி உயிரிழப்பதற்கும் காயமடைவதற்கும் முக்கியக் காரணமாகிறது.

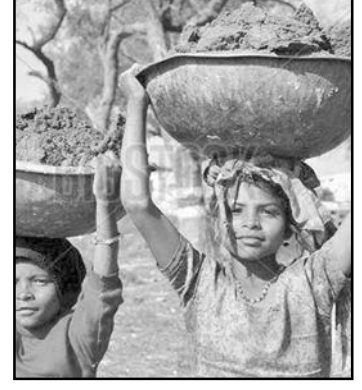
சில தனியார் பள்ளிகள் ஒரு போக்குவரத்துக் கழகப் பணிமனையே நடத்தும் அளவிற்கு நூற்றுக்கணக்கில் பள்ளி வாகனங்களை இயக்கி வருகின்றன. கல்விக் கட்டணச் சுமைக்கு மட்டுமல்லாமல் அதிகப்படியான பள்ளி வாகனக் கட்டணச் சுமைக்கும் பெரும்பாலான பெற்றோர்கள் ஆளாகும் நிலையும் இதனால் ஏற்படுகிறது. தனியார் பள்ளிகளுக்கு குழந்தைகளை எவ்வளவு தொலைவுக்குள் இருந்து அழைத்து வரலாம் என்பது பற்றிய எந்த விதியும் இதுவரை எந்தச் சட்டத்திலும் வரையறுக்கப்படவில்லை.

தாங்கள் விரும்பும் பள்ளி தொலைதூரப் பள்ளியாக இருந்தாலும் சில பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளைச் சேர்த்துவிடுகின்றனர். தங்கள் இருப்பிடத்திலிருந்து மிகத்தொலைவில் உள்ள தனியார் பள்ளியில் படிக்கும் பெரும்பாலான குழந்தைகள் நாள்தோறும் இரண்டு மணி நேரத்திற்கும் மேலாக ஆபத்தான பயணத்தை மேற்கொள்கின்றனர். இதனால் குழந்தைகள் ஓய்வூ நேரத்தைக்கூட பேருந்துப் பயணத்தில் இழக்கவேண்டியுள்ளது. பள்ளிக்கு வந்து செல்வதாலேயே குழந்தைகள் சோர்வடைந்து விடுகின்றனர். இது குழந்தைகளின் உடல் நலத்திற்கு மட்டுமல்லாமல் கற்றலுக்கும் இடையூறானது.

இப்படிப்பட்ட இன்னலுக்குக் குழந்தைகள் அன்றாடம் ஆளாவதைப் பற்றி பெற்றோரும் கவலைப்படுவதில்லை. நல்ல பள்ளி என்று எதைக் கருதுகிறார்களோ, அந்தப்பள்ளியில் தங்கள் குழந்தை படித்தால் சரி என்று மனநிறைவு கொள்ளும் நிலையில்தான் பெற்றோர்கள் உள்ளனர். இது போன்ற மிகக் கொடிய துயரங்களில் இருந்து குழந்தைகளை மீட்டெடுக்க அருகமைப்பள்ளி முறையை நிறைவேற்றுவது மட்டுமே ஒரே தீர்வாக இருக்க முடியும். **குழந்தைகள் மகிழ்ச்சியான ஆபத்தில்லாத சூழலில் கல்வி கற்கச் செய்திட ஏற்றதான கல்விக் கொள்கைகளை உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்துவதில் அனைத்து அரசியல் கட்சிகளும் அக்கறை கொள்ளவேண்டும்.** “இந்தியாவின் தலைவிதி வகுப்பறைகளில் தீர்மானிக்கப்படுகிறது” என்று 1966-ஆம் ஆண்டிலேயே கோத்தாரிக் கல்விக் குழு சுட்டிக்காட்டியதன் முக்கியத்துவத்தை அனைவரும் உணரவேண்டும்.

ஆதிதிராவிடர், பழங்குடியினர் பள்ளிகளை மேம்படுத்துக !

“எளிய குலத்துச் சிறுவர்களுக்குக் கருணை தாங்கிய ராஜாங்கத்தார் ஆரம்ப வகுப்பு வரையில் இலவசக் கல்வி கற்பிக்கும்படி ஆரம்பித்தபோது, பெயர் வைத்தவர்கள் சாதிபேதமற்ற எளிய பிள்ளைகளின் இலவசக் கலாசாலை எனப் பெயர் வைத்திருப்பார்களேயானால் பேருபகாரமாக விளங்கி இருக்கும். அங்ஙனமின்றி இக்கூட்டத்தாருக்கு எதிரிகளாகவும் சத்ருக்களாகவும் விளங்குவோரின் அபிப்ராயங்களைக் கேட்டுக் கொண்டு பஞ்சமர் கலாசாலை என்று வகுத்துவிட்டார்கள்”

—அயோத்திதாச பண்டிதர் (தமிழன் 3-3-1909)

ஆதி திராவிடர்கள் என்றும் பழங்குடியினர் என்றும் அழைக்கப்படும் மக்கள் அனைவரும் தமிழ் மண்ணில் வாழும் மக்களில் மூத்த குடியினர் ஆவர். இன்று இவர்களை ஆதித் தமிழர், தொல்தமிழர், பழந்தமிழர் என்று அழைக்கும் நிலையும் உருவாகி வருகிறது. தமிழினத்தின் மூத்த குடிகளாகிய இவர்கள் இன்றைக்கும் கல்வி, சமூகம், பொருளாதாரம், அரசியல் ஆகிய அனைத்துத் துறைகளிலும் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில்தான் இருந்து வருகிறார்கள். மதம், கடவுள் என்ற பெயரில் உருவாக்கப்பட்ட சாதியத் தீண்டாமைக் கொடுமையினால் இவர்கள் இன்றைக்கும் கீழ்சாதியினராகவும், ஒதுக்குதலுக்கும் ஒடுக்குதலுக்கும் ஆளானவர்களாகவும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

கல்வி பயிலும் உரிமை சங்க காலத் தமிழகத்தில் தனிப்பட்ட ஒரு சிலரின் உரிமையாக இருந்ததில்லை. எக்குலத்தைச் சார்ந்தவர்களும், செல்வர்களும், வறியோரும், மன்னரும், எளிய குடிமக்களும் ஆகிய ஆண்களும் பெண்களும் கல்வியைத் தேடிப் பெற்றனர். பல குலங்களைச்

சார்ந்த புலவர்கள் தமிழகமெங்கும் உலவி வந்தனர். அதன் பின்பு மதம், சாதிய, வேதக் கருத்துகளைப் பரப்பியவர்கள் தங்கள் தலைமையைத் தக்க வைத்துக்கொள்ளக் கையாண்ட மிக வஞ்சகமான வழிகளில் ஒன்றுதான் கல்வியை உயர்சாதியினரான தங்களுக்கு மட்டும் தனியுடமையாக்கிய முயற்சியாகும். இத்தகைய கொடும் முயற்சிக்கு எதிர்வினையாகத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு மறுக்கப்பட்ட கல்வியைப் பெற்றுத்தர அந்தந்தக் காலகட்டங்களில் இத்தியத் துணைக்கண்டத்தில் பலர் போராடியிருக்கின்றனர். இப்போராட்டத்தில் அம்பேத்கருக்கு முன்னோடியாக திகழ்ந்தவர் ஜோதிபா புலே அவர்கள். அவரும் அவரது மனைவி சாவித்திரிபா புலேவும் சேர்ந்து 1851-ஆம் ஆண்டு பெண்களுக்காகவும், 1852-இல் தீண்டப்படாத மக்களுக்காகவும் பள்ளிகளை உருவாக்கினர். பெண்களுக்கும் தீண்டப்படாத தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் பள்ளிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டது இதுவே முதல் முறையாகும். இதனால்தான் சாவித்திரிபா புலே இந்தியாவின் முதல் பெண் ஆசிரியர் என்று போற்றப்படுகிறார்.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நலன் கருதி தமிழ்நாட்டில் பண்டிதர் அயோத்திதாசர் 1910-ஆம் ஆண்டு 'ஆதிதிராவிடர் மகாசன சபை' என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார். அவரது முயற்சியால் தமிழகத்தில் ஆங்கில அரசால் "பஞ்சமர் கலாசாலை" என்ற பெயரில் தனிப் பள்ளிகள் தொடங்கப்பட்டன. பொதுப் பள்ளிகள் என்பதே சாத்தியப்படாத நிலையும் உயர்சாதியினர் படிக்கும் பள்ளிகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சென்று கல்வி கற்க முடியாத நிலையும் இருந்ததையே இது காட்டுகிறது.

1947-ஆம் ஆண்டில் அதிகார மாற்றம் நடந்த பிறகும் ஆதி திராவிடர் மற்றும் பழங்குடியினர் நலத்துறை தமிழக அரசால் உருவாக்கப்பட்டுத் தாழ்த்தப்பட்ட, பழங்குடியினக் குழந்தைகளுக்கென்று தனிப் பள்ளிகளும் விடுதிகளும் தொடங்கப்பட்டன. 1969 வரை ஆதிதிராவிடர் நலத்துறையில், பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலத்துறையும் இணைந்து இருந்தது. 2.5.1969 அன்று பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலத்துறை எனப் புதிய துறையைத் தனியே உருவாக்கி - ஆதிதிராவிடர் மற்றும் பழங்குடியினர் நலத்துறை தனித் துறையாக மாற்றப்பட்டது. 2000-ஆம் ஆண்டில் பழங்குடியினருக்கும் தனித் துறை உருவாக்கப்பட்டது,

அனைவருக்கும் ஒரே பொதுப் பள்ளி என்ற நிலையை உருவாக்க இன்னும் நாம் பல காலம் பயணிக்கவேண்டியிருக்கலாம். மற்றொரு புறம், அரசால் நடத்தப்படும் பொதுப் பள்ளிகளும் பெரும்பான்மையாகத் தாழ்த்தப்பட்ட குழந்தைகள் மட்டுமே படிக்கும் பள்ளிகளாக மாறி வருகின்றன. பாகுபாடுகளும் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் கொண்ட சாதிய, பொருளாதாரச் சமூக அமைப்பு முறையின் எதார்த்தமான நிலைமைகள் கல்வி அமைப்பிலும் எதிரொலிக்கும் சூழலை மாற்றுவதற்கு மக்கள் நாயக நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றுகின்ற அரசியல் இயக்கங்கள் தீவிரமாகப் பங்காற்றவேண்டும்.

- நலத்துறைப்பள்ளிகளின் நிர்வாகம் தற்போது வருவாய்த்துறை அலுவலர்கள் மூலம் நடைபெற்று வருகிறது. கல்வித்துறை நிர்வாகத்திற்கு நலத்துறைப் பள்ளிகளை மாற்றவேண்டும்.
- ஆதிதிராவிடர் மற்றும் பழங்குடியினருக்குக் கல்வியிலும், வேலை வாய்ப்புகளிலும் இருந்த 16 விழுக்காடு இடஒதுக்கீடு 1971-ஆம் ஆண்டில் 18 விழுக்காடாக உயர்த்தப்பட்டது. பின்னர் 1990-இல் பொது ஒதுக்கீட்டிலிருந்து ஒரு விழுக்காடு எடுத்து, பழங்குடியினருக்குத் தனியே ஒரு விழுக்காடு இட ஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டு வருகிறது. ஆதி திராவிடர்களுக்கு இருந்த 18 விழுக்காடு இட ஒதுக்கீட்டில் தற்போது அருந்ததியர் சமூகத்திற்கென்று மூன்று விழுக்காடு உள் ஒதுக்கீடு

வழங்கப்படுகிறது. தனியார் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் பல்கலைக்கழகங்களிலும் இந்த இட ஒதுக்கீடு நடமுறைப்படுத்தப்பட்டு இட ஒதுக்கீட்டுப் பிரிவினருக்கு அரசின் நிதியில் கல்வி வழங்கவேண்டும்.

- ஆதி திராவிடர் மற்றும் பழங்குடியினர் நலன்களை மேம்படுத்துவதற்காக நலத்துறைக்கான நிதி ஒதுக்கீடுகளை அதிகரிப்பதோடு திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் தனிக்கவனம் செலுத்தவேண்டும். 'அனைவருக்கும் கல்வி'த் திட்டத்தின் கீழ் ஒதுக்கப்படும் நிதிகள் நலத்துறைப் பள்ளிகளின் கட்டமைப்பு வசதிகளைச் செய்வதற்கும் வழங்கப்படவேண்டும்.
- நலத்துறைப் பள்ளிகளில் +2 படித்து முடிக்கும் மாணவர்களுக்கும் மடிக்கணினி வழங்கவேண்டும்.
- பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு தொடங்கப்பட்ட பல நலத்துறைப் பள்ளிகளுக்கு இன்றுவரை தலைமை ஆசிரியர் பணியிடம் வழங்கப்படாமல் உள்ளது. உடனடியாகத் தலைமை ஆசிரியர் பணியிடங்கள் நியமிக்கப்படவேண்டும்.
- பள்ளிக் கல்வித் துறையின் கீழ் இயங்கும் மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் 9 முதுகலைப் பட்டதாரி ஆசிரியர் பணியிடங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. நலத்துறைப் பள்ளிகளுக்கு 5 முதுகலைப் பட்டதாரி ஆசிரியர் பணியிடங்கள் மட்டும் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பாகுபாடு களையப்படவேண்டும்.
- சாதி மறுப்புத் திருமணம் புரிந்தவர்களுக்கு நலத்துறை வேலைவாய்ப்புகளில் தனி இட ஒதுக்கீடு வழங்கவேண்டும்.
- ஆதிதிராவிடர் மற்றும் பழங்குடியினருக்காக ஒதுக்கப்பட்டு ஆனால், நிரப்பப்படாமல் பின்னடைவாக உள்ள பணியிடங்களுக்கு ஆதிதிராவிடர், பழங்குடியினருக்கென ஒரு சிறப்பு நியமனத் தேர்வு முனைப்பு நடவடிக்கை மேற்கொள்ளவேண்டும். இத்துறைகளில் ஏற்படும் காலிப் பணியிடங்களை முன்னுரிமை அடிப்படையில் நிரப்பவேண்டும்.
- நலத்துறையின் கீழ் செயல்படும் தொடக்கப் பள்ளிகளை நடுநிலைப் பள்ளிகளாகவும், நடுநிலைப் பள்ளிகளை உயர்நிலைப் பள்ளிகளாகவும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளை மேல்நிலைப் பள்ளிகளாகவும் உயர்த்தி, தேவையான ஆசிரியர் பணியிடங்களை உடனுக்குடன் நிரப்பவேண்டும். தேவையான இடங்களில் புதிய தொடக்கப் பள்ளிகள் தொடங்கப்படவேண்டும்.
- நலத்துறையின் கீழ் செயல்படும் அனைத்து மேல்நிலை, உயர்நிலை, மற்றும் நடுநிலைப் பள்ளிகளிலும் கணினி ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்து கணினிப் பாடத்தைக் கட்டாயமாகப் பயிற்றுவிக்க வேண்டும்.
- நலத்துறை விடுதிகளைப் புதிதாக உருவாக்குவதோடு, ஏற்கனவே உள்ள விடுதிகள் அனைத்தும் நன்றாகப் பராமரிக்கப்படவேண்டும். மாணவிகள் விடுதிகளின் எண்ணிக்கை அதிகப்படுத்தப் படவேண்டும். விடுதிகளில் சேர்ந்து படிக்க குடும்ப வருமான உச்ச வரம்பை நீக்கவேண்டும். நலத்துறைப் பள்ளி, கல்லூரி விடுதிகளில் தங்கிப் படிக்க ஒரு மாணவருக்கு அரசு தரும் உதவித் தொகையை 2000 ரூபாயாக உயர்த்தவேண்டும்.
- ஆதிதிராவிடர் மற்றும் பழங்குடியின மாணவ, மாணவியருக்காகத் தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் புதிதாக உண்டு-உறைவிடப் பள்ளிகள் தொடங்கப்படவேண்டும்.
- சுயநிதிக் கல்லூரிகளில் படிக்கும் ஆதிதிராவிடர், பழங்குடியினர், கிறித்தவ ஆதி திராவிடர் இனத்தைச் சேர்ந்த மாணவ மாணவியர் குடும்பங்களுடைய ஆண்டு வருமானத்தின் உச்சவரம்பை நீக்கி, அனைவருக்கும் கல்விக் கட்டணச் சலுகை (Tuition Fees) வழங்கவேண்டும்.

மலைவாழ் பழங்குடியினக் குழந்தைகளுக்கு முறைசார் பள்ளிகள் தொடங்கிடுக!

“

மலைவாழ் குழந்தைகள் வாழ்வதோ உயரமான இடத்தில், ஆனால் அவர்களின் கல்வியோ அதலபாதாளத்தில் என்ற நிலைதான் இன்று தமிழகத்தில் இருந்து வருகிறது.

”

”ஆதிக்கவாதிகளுக்கு மனிதர்கள் என்றால் அது அவர்களை மட்டும் தான் குறிக்கும். மற்றவர்கள் வெறும் பொருள்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை ஒரே ஓர் உரிமைதான் உண்மை: ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் உரிமைகளை மிதித்தபடி அதன்மேல் தாங்கள் அமைதியாக விருப்பப்படியெல்லாம் வாழும் உரிமை”

– பாவ்லோ பிரைரே

தமிழ்நாட்டில் உள்ள மலைவாழ் பழங்குடியினக் குழந்தைகளுக்கு மாநில அரசின் பொறுப்பில் முறைசார் பள்ளிகள் தொடங்கப்படவேண்டும்

மலைவாழ் குழந்தைகள் வாழ்வதோ உயரமான இடத்தில், ஆனால் அவர்களின் கல்வியோ அதலபாதாளத்தில் என்ற நிலைதான் இன்று தமிழகத்தில் இருந்து வருகிறது. களக்காடு, பொதிகை, கோடை, வால்பாறை, ஆசனூர், கடம்பூர், சிறுவாணி, ஊட்டி சத்தியமங்கலம், அந்தியூர், ஜவ்வாது மலை, கொல்லி மலை பச்சை மலை, கல்வராயன் மலை, சேர்வராயன் மலை ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள மலைக் கிராமக் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி அளிக்கத் தமிழக அரசால் முறைசார் பள்ளிகள் தேவையான இடங்களில் தொடங்கப்படவில்லை. பல மலைக் கிராமங்களில் உள்ள பழங்குடியினக் குழந்தைகளுக்கு அருகமைப் பள்ளிகள் இல்லாத நிலைதான் இன்றைக்கும் உள்ளது. சத்தியமங்கலம், அந்தியூர் மலைப் பகுதிகளில் தொண்டு நிறுவனங்கள் இந்திய ஒன்றிய அரசின் குழந்தைத் தொழிலாளர் ஒழிப்புத் திட்ட ஒத்துழைப்புடன் பள்ளிகளை நடத்தி வருகின்றன.

இந்தக் குழந்தைத் தொழிலாளர் ஒழிப்புத் திட்டப் பள்ளிகளின் நிலையோ கவலைக்கிடமானது. கட்டிட வசதியைக் கூட அரசு செய்து தரவில்லை. முப்பத்தைந்துக்கும் குறைவாக மாணவர் எண்ணிக்கை உள்ள பள்ளிகள் அரைப் பள்ளிகள் என்று வகை பிரிக்கப்பட்டு ஓர்

ஆசிரியர் மட்டுமே இப்பள்ளிகளில் கல்வி கற்பிக்கும் நிலைதான் உள்ளது. ஒன்று முதல் எட்டு வகுப்பு வரை உள்ள எல்லாப் பாடங்களையும் ஒரே ஆசிரியர்தான் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டும். இதுதான் தேசியக் குழந்தைத் தொழிலாளர் திட்டப் பள்ளிகளுக்கு அரசு வகுத்துள்ள விதிமுறை. மலைப்பகுதிக் குழந்தைகளை நாட்டின் குடிமக்களாக ஆட்சியாளர்கள் கருதவில்லையோ என்றுதான் எண்ணத் தோன்றுகிறது.

முதலில் மலைக் கிராமப் பழங்குடியினக் குழந்தைகளும் நாட்டில் உள்ள மற்ற குழந்தைகளைப் போல மதிக்கப்படவேண்டும். மற்ற குழந்தைகளுக்கு அரசுப் பள்ளிகள் இருப்பதுபோல் இவர்களுக்கும் அரசுப் பள்ளிகளை உடனே தொடங்கவேண்டும். மலைக் கிராமங்கள் அனைத்திலும் முறைசார் பள்ளிகள் தொடங்கப்பட்டு அரசின் பொறுப்பில் தரமான கல்வி வழங்கப்படவேண்டும். தமிழகத்தின் கல்வி வளர்ச்சியில் மலைவாழ் பழங்குடிக் குழந்தைகளையும் பங்கேற்க வைப்பது முதன்மையான சமூக நீதி என்பதை தமிழக அரசியல் கட்சிகள் உணரவேண்டும்.

- மலைக் கிராமங்களில் உள்ள பள்ளிகளுக்கு ஆசிரியர்கள் தொடர்ந்து வருகை தரும் வகையில் போதிய போக்குவரத்து வசதிகளையும் குடியிருப்பு வசதிகளையும் ஏற்படுத்த வேண்டும்.
- மலைக் கிராமங்களில் உள்ள குழந்தைகள் மேல்நிலைக் கல்வி பெறும் வகையில் அனைத்து மலைப் பகுதிகளிலும் உள்ள பள்ளிகளையும் உயர் மற்றும் மேல்நிலைப் பள்ளிகளாக தரம் உயர்த்த வேண்டும்.
- மலைக் கிராமங்களில் உள்ள பள்ளிகளில் தொடர்ந்து ஆசிரியர் பற்றாக்குறை நிலவுகிறது. மலைக் கிராமப் பள்ளிகளுக்கான ஆசிரியர்களை உருவாக்கச் சிறப்பு ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனங்களை உருவாக்கித் தகுதியுள்ள மலைக் கிராம மாணவர்களுக்கும் மலைக் கிராமங்களில் பணியாற்ற விரும்பும் பிற பகுதி மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர் பயிற்சி அளித்து உடனடிப் பணி நியமனம் வழங்கவேண்டும்.
- மலைக் கிராமங்களில் உள்ள பள்ளிகளின் தரத்தை மேம்படுத்தும் வகையில் தொடர்ந்து கண்காணிப்புப் பணிகளை மேம்படுத்த வேண்டும்.
- அனைத்து மலைக் கிராமங்களிலும் உண்டு-உறைவிடப் பள்ளிகளை அருகமைப் பகுதிகளில் தொடங்கவேண்டும்.

அரசுப் பள்ளிகளில் ஆறாம் வகுப்பு முதல் கணினிக் கல்வி வழங்கிடுக !

கற்பித்தல் என்பது வெறும் அறிவுப் பரிமாற்றம் மட்டுமல்ல. உருவாக்கவும், கட்டமைக்கவும் வாய்ப்புகளை அளித்தலும் அதன் உள்ளடக்கம். –பாவ்லோ பிரைரே

நாம் இன்றைக்கு பல்வேறு வகைப்பட்ட பணிகளையும் எளிதாகவும் விரைவாகவும் நிறைவேற்றக் கூடிய கணினித் தொழில் நுட்ப யுகத்தில் வாழ்ந்து வருகிறோம். தகவல் பரிமாற்றங்களையும் பண்பு பரிமாற்றங்களையும் உலகின் எந்த மூலை முடுக்கில் இருந்தும் நொடிப்பொழுதில் செய்து முடிக்கும் தகவல் தொழில் நுட்ப வசதிகளை அனுபவித்து வருகிறோம். இதன் விளைவாக கணினித் தொழில் நுட்ப அறிவும் தகவல் தொழில் நுட்ப அறிவும் இன்றைக்கு அடைப்படைத் தேவையான அறிவாக மாறியுள்ளன. எனவே, தமிழகத்தில் உள்ள அரசு மற்றும் அரசு உதவி பெறும் பள்ளிகளில் பயிலும் கிராமப்புற ஏழை, எளிய, மாணவர்களின் நலனுக்காகவும் அவர்களின் கணினி – தகவல் தொழில் நுட்ப அறிவை வளர்க்கவும் ஆறாம் வகுப்பிலிருந்து பத்தாம் வகுப்பு வரை கணினி அறிவியல் பாடத்தை நடைமுறைப்படுத்தி அதனை கட்டாயப் பாடமாகக் கொண்டு வரவேண்டும் .

மத்திய இடைநிலைக் கல்விப் பாடத் திட்டத்தில் (CBSE) தொடக்கக் கல்வியிலே கணினி அறிவியல் பாடம் உள்ளது. தமிழகத்தைத் தவிர மற்ற மாநில அரசுப் பள்ளிகளில் கணினி அறிவியல் கல்வி கட்டாயப் பாடமாக உள்ளது. கேரளத்தில் பத்தாம் வகுப்பில் தேர்ச்சி பெற கணிதம், அறிவியல் போன்று கணினி அறிவியல் பாடத்திலும் தேர்ச்சி பெற வேண்டும் என்ற விதிமுறை உள்ளது. அதை தமிழகத்திலும் பின்பற்றவேண்டும்.

உயர்நிலைப் பள்ளியிலிருந்து மேல்நிலைப்பள்ளியாகத் தரம் உயர்த்தப்பட்ட அனைத்து அரசு மேல்நிலைப்பள்ளிகளிலும் கணினி அறிவியல் பாடப் பிரிவுகள் தொடங்கப்பட்டு, நிரந்தர கணினி ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படவேண்டும். ஏற்கனவே மேல்நிலைப்பள்ளிகளாகத் தரம் உயர்த்தப்பட்டு கணினி பாடப் பிரிவுகள் நடைபெறும் பள்ளிகளுக்கு உடனடியாக நிரந்தர கணினி ஆசிரியர்களை நியமிக்கவேண்டும்.

மேலும், அரசின் பொறுப்பில் இயங்கும் நடுநிலைப் பள்ளிகள் முதற்கொண்டு பள்ளிக்கு ஒரு கணினி ஆசிரியர் நியமனம் செய்யப்படுவதோடு, அனைத்து அரசுப் பள்ளிகளுக்கும் கணினிகள் வழங்கப்பட்டு மாணவர்களின் கணினி அறிவை வளர்க்கும் வகையில் இணையதள வசதிகள் செய்யப்படவேண்டும்.

தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளிகளை அரசே ஏற்றிடுக !

“

தமிழ்வழிக் கல்விக்கு
ஏற்பட்டுள்ள
பின்னடைவை
முறியடிக்கும்
நோக்கத்தில் தமிழகம்
முழுவதும்
தாய்த்தமிழ்ப்
பள்ளிகளைத்
தோற்றுவிக்கும்
முயற்சிகள் தமிழ்
அமைப்புகளால்
முன்னெடுக்கப்பட்டன.
தமிழ்நாட்டில் இன்று
முப்பதுக்கு மேற்பட்ட
தாய்த்தமிழ்
தொடக்கப்பள்ளிகள்
இயங்கி வருகின்றன.

”

இன்பத் தமிழ்க் கல்வி யாவரும் கற்றவர்
என்றுரைக்கும் நிலை எய்திவிட்டால்—
துன்பங்கள் நீங்கும், சுகம் வரும் நெஞ்சினில்
தூய்மை உண்டாகிடும், வீரம் வரும் !

— புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்

தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மீட்சிக்கும்
தொண்டாற்றும் தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளிகள் அரசு உதவிபெறும்
பள்ளிகளாக அறிவிக்கப்படவேண்டும்.

தமிழ்நாட்டில் 1980-ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு மெட்ரிக்குலேசன்
என்கின்ற பதின்மப் பள்ளிகள் கணக்கற்று மூலை முடுக்கெல்லாம்
தோன்றின. அப்பள்ளிகள் தாய்மொழிக் கல்வியாம் தமிழ்வழிக்
கல்வியை முற்றாகப் புறக்கணித்தன. சென்னை, கோவை, திருச்சி
போன்ற மாநகரப் பகுதிகளில் தொடங்கப்பட்ட பெரும்பாலான
அதிகக் கட்டணப் பள்ளிகளில் தமிழ் ஒரு பாடமொழியாகக் கற்றுத்
தருவதுங்கூடப் புறக்கணிக்கப்பட்டது. தமிழ்நாட்டில் படிப்படியாக
புற்றீசல் போலத் தொடங்கப்பட்ட அரசு நிதியுதவி இல்லாத தனியார்
பள்ளிகள் அனைத்தும் இப்பள்ளிகளைத் சுயநிதிப் பள்ளிகள் என்று
கூறுவதும் தவறானது. காரணம் இப்பள்ளிகள் அனைத்தும்
பெற்றோர் நிதியில் இயங்குவதோடு இலாபமும் சேர்க்கின்றன)
ஆங்கில வழிப் பள்ளிகளாக அனுமதிக்கப்பட்டன.
ஆட்சியாளர்களுக்கென்று கல்வி நலன் சார்ந்த கொள்கைகளும்
தாய்மொழிவழிக் கல்வி சார்ந்த கொள்கைகளும் இல்லாமல்
போனதால் இந்தக் கொடுமை அரங்கேறியது. இதனால், அரசுப்
பள்ளிகளில் மட்டுமே தமிழ் வழிக் கல்வியைப் பின்பற்றக்கூடிய
நிலை உருவானது.

இச்சூழலில் தமிழ்வழிக் கல்விக்கு ஏற்பட்டுள்ள பின்னடைவை
முறியடிக்கும் நோக்கத்தில் தமிழகம் முழுவதும் தாய்த்தமிழ்ப்

பள்ளிகளைத் தோற்றுவிக்கும் முயற்சிகள் தமிழ் அமைப்புகளால் முன்னெடுக்கப்பட்டன. தமிழ்நாட்டில் இன்று முப்பதுக்கு மேற்பட்ட தாய்த்தமிழ் தொடக்கப்பள்ளிகள் இயங்கி வருகின்றன. ஒரு சில உயர்நிலைப் பள்ளிகளும் செயல்படுகின்றன. இப்பள்ளிகள் அனைத்தும் பெற்றோர்களிடம் வசூலிக்கப்படும் குறைந்த கட்டணத்திலேயே நடைபெறுகின்றன. இப்பள்ளிகளில் ஒருசிலவற்றில் முழுவதுமாகக் கட்டணமில்லாக் கல்வியும் வழங்கப்படுகிறது. அவ்வப்பொழுது ஒரு சில தமிழ் மொழி உணர்வாளர்களிடமிருந்து கிடைக்கின்ற நன்கொடைகள் மட்டுமே சிறு அளவிற்கான உதவியாக இருக்கின்றன.

போதுமான நிதி ஆதாரங்கள் கிடைக்கப்பெறாததால் ஆசிரியர் சம்பளம், உட்கட்டமைப்பை மேம்படுத்துதல் போன்ற அடிப்படைச் செலவுகளை ஈடுகட்ட முடியாத நிலையில்தான் இன்றைக்கு இப்பள்ளிகள் இயங்கி வருகின்றன. தமிழ்நாட்டின் தொடக்கக் காலத்தில் கல்வித் தொண்டை நோக்கமாகக் கொண்டு தோன்றிய தனியார் பள்ளிகளைப் போலவே இத்தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளிகளும் தமிழ்வழிக் கல்வியை மக்களிடம் கொண்டு செல்லவே தோற்றுவிக்கப்பட்டன. அரசுப் பள்ளிகளுக்கு உற்ற துணையாகவே இவை இயங்குகின்றன. அரசின் சமச்சீர்க் கல்விப் பாடத்திட்டத்தையே இவை பின்பற்றுகின்றன. கல்வித்துறையின் விதிமுறைகளுக்கு ஏற்பவே செயல்படுகின்றன. எவ்வகை வணிக நோக்கமும் இன்றிக் கல்விப் பணியைத் தூய தொண்டாகவே மேற்கொள்கின்றன.

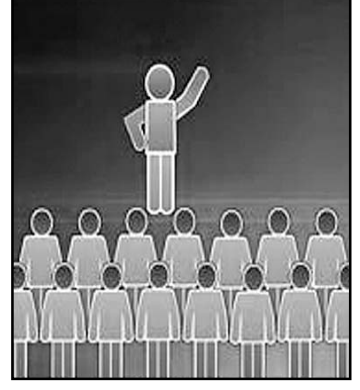
அரசுப் பள்ளிகள் இல்லாமல் இருந்த கடந்த காலங்களில் தொண்டுள்ளத்தோடு இருந்த பெரியோர்களால் தொடங்கப்பட்ட தனியார் பள்ளிகள் கல்வியை மக்களிடம் கொண்டு செல்ல அரசுக்குப் பெரும் துணை புரிந்தன. தமிழ்நாட்டின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு அவை ஆற்றிய தொண்டை மறுப்பதற்கில்லை. அதனாலேயே அப்பள்ளிகளை அரசு உதவி பெறும் பள்ளிகளாக அறிவித்து அன்றைய அரசுகள் அவற்றை அரசுவணைத்தன. அதுபோலவே இன்றைய தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளிகளும் தமிழ்நாட்டுக் குழந்தைகளுக்குத் தரமான கல்வியை அளிப்பதில் முன்னின்று பணியாற்றுகின்றன. குறிப்பாகக் **கல்வியில் பின்தங்கிய பிரிவினராக இருக்கின்ற மக்களுக்குத் தரமான தமிழ்வழிக் கல்வியைக் கொண்டு சேர்க்கின்றன. கல்வியோடு மட்டுமல்லாமல் தமிழர் கலைகள், பண்பாடு, இலக்கியப் பெருமைகள் ஆகியவற்றை மீட்டெடுக்கும் பணிகளையும் இப்பள்ளிகள் செய்துவருகின்றன.**

கிராமப்புற அரசுத் தொடக்கப் பள்ளிகள் வரை ஆங்கிலவழிக் கல்வி அரியணை ஏற்றப்பட்டுள்ள நிலையில் தமிழ்வழிக் கல்வி மீது நம்பிக்கையுடைய ஒரு சில பெற்றோர்களின் குழந்தைகளே தாய்த் தமிழ்ப் பள்ளிகளில் சேர்க்கப்படும் நிலை உள்ளது. இக்குழந்தைகளுக்குத் தரமான கல்வியைத் தமிழ் வழியில் வழங்குவதோடு ஆங்கில மொழிப் பாடமும் தனிக் கவனத்தோடு கற்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதனால் ஆங்கில மொழி அறிவிலும் இக்குழந்தைகள் ஆங்கிலவழிக் கல்வி படிப்போரைவிட உயர்வான கற்றல் திறனைப் பெருகின்றனர்.

தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மீட்சிக்கும் தொண்டாற்றுவதோடு தமிழ்நாட்டை விரைந்து நூறு விழுக்காடு கல்வியறிவு பெற்ற மாநிலமாக மாற்றவும் தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளிகள் எள்ளளவும் குறையின்றிச் செயல்பட்டு வருகின்றன.

வணிக நோக்கமில்லாமல் கல்வித் தொண்டாற்றும் இப்பள்ளிகளை அரசுவணைத்து வளர்ப்பதில் தமிழக அரசு துணைநிற்கவேண்டும். தமிழ்நாட்டில் உள்ள அனைத்துத் தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளிகளையும் அரசு உதவி பெறும் பள்ளிகளாக தமிழக அரசு உடனடியாக அறிவிக்கத் தமிழகக் கட்சிகள் குரல் கொடுக்கவேண்டும்.

தரமான ஆசிரியர்களை அரசே உருவாக்குக !

“

தரமான

ஆசிரியர்களை

உருவாக்கத்

தேவையான ஆசிரியர்

பயிற்சி முறை,

ஆசிரியர் கல்விப்

பாடத்திட்டம்

ஆகியவற்றில்

மாற்றங்களைச்

செய்வதைப்

புறந்தள்ளிவிட்டுப்

புதிதாகத் தனியார்

ஆசிரியர் கல்வி

நிறுவனங்களுக்கு

அனுமதியளிப்பது

ஆசிரியர் கல்வியின்

தரத்தை மேலும்

பாழ்படுத்தும்.

”

நான் ஓர் ஆசிரியன்... ஏனெனில் சர்வாதிகாரத்தை மறுத்து சனநாயகத்தை ஏற்கிறேன். அனைத்து வகைப் பாகுபாடுகளையும் ஆதிக்கத்தையும் எதிர்க்கிறேன். வளமைக்குள்ளும் வறுமையை வளர்க்கும் முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பை எதிர்க்கிறேன்.”

—பாவ்லோ பிரையர்

ஆசிரியர் கல்வியை தனியார்மயமாக்குவது ஒழிக்கப்படுவதுடன் பாடத்திட்டத்தை மாற்றியமைத்துத் தரமான ஆசிரியர்களை உருவாக்கவேண்டும்.

ஆசிரியர்களைச் சமுதாய சிற்பிகள் என்றும் எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆகும் என்றும் போற்றுகின்றோம். இப்போற்றுதலுக்கு உரிய தகுதியுடைய ஆசிரியர்களை நாம் உருவாக்குகின்றோமா? கல்வி வணிகமயமாக்கல் ஆசிரியர் கல்வியையும் விட்டுவைக்காத போது தரமான ஆசிரியர்களை எப்படி உருவாக்க முடியும்?

தமிழ்நாட்டில் ஏற்கனவே 657 தனியார் ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனங்கள் செயல்பட்டுவருகின்றன. தமிழ்நாட்டில் தற்போது சுமார் 10 இலட்சம் பேர் ஆசிரியர் கல்விப் படிப்பை முடித்துவிட்டு வேலைக்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். இப்போதுள்ள ஆசிரியர் கல்வி நிறுவனங்கள் மூலம் ஆண்டுதோறும் சுமார் ஒரு இலட்சத்திற்கும் அதிகமானோர் ஆசிரியர் கல்விப் படிப்பை முடிக்கின்றனர். இவர்களில் ஆண்டுக்குச் சுமார் 25 விழுக்காட்டிற்கும் குறைவானவர்களே தனியார் பள்ளிகளிலும் அரசுப் பள்ளிகளிலும் ஆசிரியர் பணியைப் பெற முடிகிறது. இந்நிலையில் மேலும் புதிதாகத் தனியார் ஆசிரியர் கல்வி நிறுவனங்களுக்குத் தமிழக அரசு அனுமதி அளிப்பதும் நடந்துவருகிறது. ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றவர்கள் தேவைக்கு அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்படுவதால் தனியார் கல்வி வணிக நிறுவனங்களுக்குக் குறைந்த ஊதியத்தில் கொத்தடிமைகள் போல வேலை செய்ய ஆசிரியர்கள் கிடைக்கின்றனர்.

பெரும்பாலும் வசதி வாய்ப்பற்றவர்களே வங்கிக் கடன் பெற்று, ஆசிரியர் கல்விப் படிப்பை படித்துவருகின்றனர். இந்தச் சூழ்நிலையில் ஆசிரியர்களுக்கான வேலைவாய்ப்பு மற்றும் தேவையான எண்ணிக்கை பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் புற்றீசல் போல் ஆசிரியர் கல்விப் படிப்பு முடித்தவர்களை இலட்சக்கணக்கில் உருவாக்குவது இளைய தலைமுறையினரின் வாழ்க்கையைச் சீரழிக்கும் செயலாகும். **தனியார் பயிற்சிப் பள்ளிகளில் முறையாக வகுப்புகளுக்குச் செல்லாமல் வெறும் தேர்வு மட்டும் எழுதி சான்றிதழ் பெறுவதும் நடந்து வருகிறது.** இதன் மூலம் தனியார் பள்ளிகளில் மிகக் குறைந்த ஊதியத்தில் திறமையற்ற ஆசிரியர்களை வேலைக்கு அமர்த்துவது, கொத்தடிமை ஆசிரியர்களை உருவாக்குவது போன்ற சீரழிவுகள் ஏற்பட்டு வருகின்றன.

மேலும், தரமான ஆசிரியர்களை உருவாக்கத் தேவையான ஆசிரியர் பயிற்சி முறை, ஆசிரியர் கல்விப் பாடத்திட்டம் ஆகியவற்றில் மாற்றங்களைச் செய்வதைப் புறந்தள்ளிவிட்டுப் புதிதாகத் தனியார் ஆசிரியர் கல்வி நிறுவனங்களுக்கு அனுமதியளிப்பது ஆசிரியர் கல்வியின் தரத்தை மேலும் பாழ்படுத்தும். **கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற ஆசிரியர் தகுதித் தேர்வில் 10 விழுக்காட்டிற்கும் குறைவான எண்ணிக்கையினரே தேர்ச்சி பெற்றுள்ளது ஆசிரியர் கல்வியின் தரம் தாழ்ந்துள்ளதையே காட்டுகிறது.** எனவே ஆசிரியர் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த ஆசிரியர் கல்வியை தனியார்மயமாக்குவதையும் வணிகமயமாக்குவதையும் தவிர்க்கவேண்டும். தரமான கல்வியை வழங்கத் தகுதியுள்ள ஆசிரியர்களை உருவாக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்ளவேண்டும்.

ஓராண்டு இளங்கலை கல்வியியல் படிப்பு இரண்டாண்டுப் பாடமாக இவ்வாண்டு முதல் நடைமுறைக்கு வந்துள்ளது. இவ்விரண்டாண்டுப் பாடத்தை முறையாகத் தற்காலச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மாற்றியமைக்க வேண்டும். போதிய தகுதி பெற்ற ஆசிரியர்களை இக்கல்வி நிறுவனங்களில் நியமிக்க வேண்டும்.

அரசுப்பள்ளிகள் மீது மக்களிடம் மிகப்பெரிய அவநம்பிக்கை வளர்ந்துள்ளது. இந்த அவநம்பிக்கை அரசுப்பள்ளி என்ற கட்டிடத்தின் மீதான அவநம்பிக்கை அல்ல. அரசுப்பள்ளிகளை பரிதாபகரமாக நடத்தும் அரசு மீதான அவநம்பிக்கையும் அல்ல. அரசுப்பள்ளிகளில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்கள் மீதான அவநம்பிக்கை. இந்த அவநம்பிக்கையும் மக்களிடம் சில நேரங்களில் கோபமாகவும் மாறிவிடுகிறது. இக்கோப உணர்வுகள்தான் ஆசிரியர்கள் போராட்டம் நடக்கும்போது போராட்ட எதிப்புணர்வுகளாக மக்களிடமிருந்து வெளிப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். அரசுப்பள்ளிகள் மீதும் அரசுப்பள்ளி ஆசிரியர்கள் மீதும் அவநம்பிக்கையும் கோப உணர்வுகளும் மக்களிடம் பரவி வருவது ஆரோக்கியமான ஒரு சமூகத்தின் அடையாளமாக இருக்க முடியாது. ஒட்டுமொத்த சமூகமும் ஆசிரியர்களைப் போற்றும் நிலையை உருவாக்கவேண்டும்.

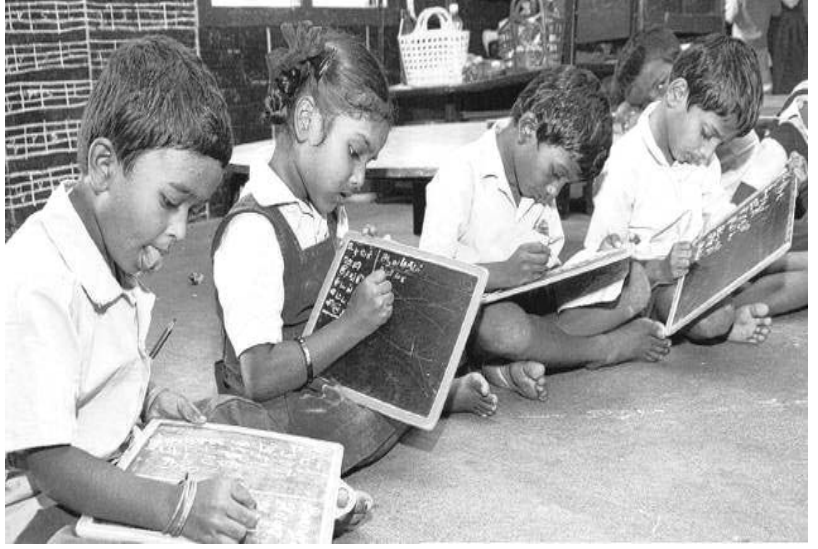
மக்களாட்சி என்பது சுதந்திரம், சமனிலை, சகோதரத்துவம் ஆகிய மாந்த நெறிகளை முதன்மையான உள்ளடக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. சுதந்திரம், சமனிலை, சகோதரத்துவம் ஆகியவற்றை ஒவ்வொரு மனிதனும் தனியாகவும் கூட்டாகவும் கற்கவும், பின்பற்றவும், அனுபவிக்கவும் முழு உரிமை உண்டு என்பதைக் குடிமக்கள் அனைவருக்கும் பயிற்றுவிக்கவேண்டும். இதைப் பயிற்றுவிக்காத கல்வி மக்களாட்சிக் குறிக்கோள்களுக்கு எதிரானது மட்டுமல்ல, மானுட சமூகத்திற்கும் எதிரானது. எனவே ஆசிரியர் கல்விப் பாடத் திட்டத்தில் நமது அரசமைப்புச் சட்ட விழுமியங்களை இணைக்கவேண்டும். நமது அரசியலமைப்புச் சட்டக் குறிக்கோள்களை நிறைவேற்றுவதாக ஆசிரியர்களின் பணி அமையவேண்டும். உலகமயமாக்கல் மூலம் விரிவாக்கப்படும் வேலை வாய்ப்புச் சந்தைக்கான ஆட்களை உற்பத்தி செய்வதன்று ஆசிரியரின் பணி என்பதைப் புரிந்துகொண்டு ஆசிரியர் கல்வியில் உரிய மாற்றங்களைச் செய்யவேண்டும்.

இந்திய ஒன்றிய அரசின் வேலைவாய்ப்பு மற்றும் நுழைவுத் தேர்வுகளை தமிழ்வழியிலும் நடத்திடுக!

“

மாநில அரசின்
பொறுப்பில்
நடைபெறும்
மருத்துவக்
கல்லூரிகளில் பொது
நுழைவுத் தேர்வு
நடத்த உச்சநீதி
மன்றம் ஏற்கனவே
தடைவிதித்துள்ளது.
இதை ஒன்றிய அரசின்
சுகாதார அமைச்சகம்
ஏற்று
செயல்படவேண்டும்.
மாநில அரசுகள்
நடத்தும் மருத்துவக்
கல்வி நிறுவனங்களின்
மாணவர் சேர்க்கை
முறைகளில் ஒன்றிய
அரசு
தலையிடக்கூடாது.

”

“மொழி மற்றும் கல்வி குறித்த மாயைகளின் தொகுப்பு ஒன்று நம் வழியை இடைமறித்துக்கொண்டு நிற்பதுபோல் தோன்றுகிறது. இத்தகைய மாயைகளின் திரைகளை விலக்கி மக்களின் கண்களைத் திறக்கவேண்டும். மேலாதிக்கம் பெற்றுள்ள அல்லது அலுவல் மொழியினைக் கற்கப் பிறமொழி பேசுபவர்களுக்கு இதுதான் வழி என அரசுக் கொள்கை வகுப்பவர்களையும் இந்த மாயை எண்ணத் தூண்டுகிறது”

– ஐக்கிய நாடுகளின் கல்வி, அறிவியல் மற்றும் கலாச்சார நிறுவனத்தின் (UNESCO) அறிக்கை.

இந்திய ஒன்றிய அரசின் வேலைவாய்ப்புகளிலும் இந்திய தொழில் நுட்பக் கழகம் (ஐஐடி), இந்திய மருத்துவக் கல்விக் கழகம் போன்றவற்றின் நுழைவுத்தேர்வுகளிலும் தமிழ் மாணவர்களின் தேர்ச்சியை அதிகரிக்கத் தமிழ் வழியிலும் நுழைவுத் தேர்வுகளை நடத்த நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும். மாநில அரசின் மருத்துவக் கல்லூரிகளுக்கு பொது நுழைவுத் தேர்வை இந்திய ஒன்றிய அரசு கைவிட வேண்டும்.

இந்தியா என்பது ஒரு மொழியை மட்டும் பேசும் மக்களைக்கொண்ட நாடன்று. உலகின் மூத்த மொழியாகிய தமிழ் முதற்கொண்டு நானூறு ஆண்டுகளுக்குள் உருவான இந்தி மொழி உட்படப் பலமொழிகள் பேசப்படுகின்றன. இதன் காரணமாகத்தான் இந்தியத் துணைக்கண்டம் மொழிவழி மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மொழிவழி மாநிலங்களின் உருவாக்கம் என்பதே அனைத்து வளர்ச்சியடைந்த மொழிவழி தேசிய இனங்களின் மொழியும் பண்பாடும் உரிமையும் காக்கப்படவேண்டும் என்ற நோக்கில்தான்.

இந்திய மொழிகளில் ஒன்றான இந்திக்கும் அந்நிய மொழியான ஆங்கிலத்திற்கும் ஒன்றிய அரசால் கொடுக்கப்பட்டுள்ள முதன்மைத்துவம் தமிழ் உள்ளிட்ட மற்ற மொழிகளுக்கு வழங்கப்படுவதில்லை. இதன் காரணமாக இந்திய மொழிகள் அனைத்திற்கும் சம உரிமை வழங்கப்படவேண்டும் என்ற கோரிக்கைகள் தற்போது வலிமையடைந்து வருகின்றன. குறிப்பாகக் கல்வித்துறையில் அனைத்து இந்திய மொழிகளுக்கும்மான சமஉரிமை நிலைநாட்டப்படவேண்டும்.

மாநில அரசின் பொறுப்பில் நடைபெறும் மருத்துவக் கல்லூரிகளில் பொது நுழைவுத் தேர்வு நடத்த உச்சநீதி மன்றம் ஏற்கனவே தடைவிதித்துள்ளது. இதை ஒன்றிய அரசின் சுகாதார அமைச்சகம் ஏற்று செயல்படவேண்டும். மாநில அரசுகள் நடத்தும் மருத்துவக் கல்வி நிறுவனங்களின் மாணவர் சேர்க்கை முறைகளில் ஒன்றிய அரசு தலையிடக்கூடாது.

இந்தியா முழுவதும் 18 இந்திய தொழில் நுட்பக் கழகங்களில் (ஐஐடி) உள்ள 10,066 மாணவர் சேர்க்கை இடங்களை நிரப்புவதற்காகக் கூட்டு நுழைவுத் தேர்வு (முதன்மை), கூட்டு நுழைவுத் தேர்வு (உயர்நிலை) என இரு கட்டத் தேர்வுகள் நடத்தப்படுகின்றன.

2015-ஆம் ஆண்டில் இத்தேர்வுகளில் மொத்தம் 26,456 மாணவர்கள் தேர்ச்சி பெற்றுக் கலந்தாய்வில் பங்கேற்றனர். இவர்களில் தமிழ்நாடு மாநிலப் பாடத்திட்டத்தில் படித்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை வெறும் 33 மட்டுமே. கடந்த 2014-ஆம் ஆண்டில் இந்த எண்ணிக்கை 65 ஆக இருந்தது.

இந்தத் தேர்வில் வெற்றி பெற்ற மாணவர்களில் 57 விழுக்காட்டினர், அதாவது 15,311 பேர் மத்திய இடைநிலைக் கல்விப் பாடத்திட்டத்தில் (சி.பி.எஸ்.இ.) பயின்றவர்கள் ஆவர். இவர்களுக்கு அடுத்தபடியாக ஆந்திர மாநிலப் பாடத்திட்டத்தில் பயின்ற 2,938 பேரும், மகாராஷ்டிர மாநிலப் பாடத்திட்டத்தில் பயின்ற மாணவர்களில் 1,787 பேரும், ராஜஸ்தான் மாநிலப் பாடத் திட்டத்தில் படித்தவர்களில் 1,610 பேரும் தகுதி பெற்றுள்ளனர்.

கல்வியில் பின்தங்கிய மாநிலங்களாக கருதப்படும் பீகார், மத்திய பிரதேசம், உத்தர பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களின் பாடத் திட்டங்களில் பயின்றவர்கள் கூட குறிப்பிடத்தக்க அளவில் தேர்ச்சி பெற்றுள்ளனர். ஆனால், தமிழ்நாடு மாநிலப் பாடத் திட்ட மாணவர்கள் இந்தப் பட்டியலில் மிகவும் பின்னடைவு கண்டுள்ளனர்.

குறிப்பாக நோக்கும் பொழுது இந்தி பேசும் மாநிலங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அதிகம் தேர்ச்சி பெற்றுள்ளனர். இந்தி மொழியில் இத்தேர்வுகள் நடத்தப்படுவதே இதற்குக் காரணமாகும்.

தமிழ் மாணவர்களின் தேர்ச்சி மிகக் குறைவாக இருப்பதற்குத் தமிழ்நாடு மாநிலப் பாடத் திட்டம் தரமானதாக இல்லை என்ற காரணத்தை பலரும் முன்வைக்கின்றனர். இது முழு உண்மையன்று. **பாடத்திட்டம் மட்டுமே அதிகமான மாணவர்களுக்கு தேர்ச்சியைக் கொடுத்துவிடாது. தேர்வு நடத்தப்படும் மொழியிலும் பயிற்றுவிப்பு முறையிலும் தேர்வுக்காகப் பயிற்சி அளிக்கும் முறையிலும் உரிய மாற்றங்களைச் செய்யவேண்டியுள்ளது.**

கடந்த ஆண்டு நடைபெற்ற இந்தத் தேர்வில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து 2,815 மாணவர்கள் பங்கேற்றனர். இவர்களில் 451 பேர் மட்டுமே வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். மத்திய இடைநிலைக் கல்வி வாரிய மாணவர்களில் 1,045 பேர் இத்தேர்வை எழுதி அவர்களில் 418 பேர் அதாவது 40 விழுக்காட்டினர் தேர்ச்சி பெற்றுள்ளனர். ஆனால், தமிழ்நாடு மாநிலப் பாடத் திட்டத்தில் படித்த மாணவர்களில் 1,770 பேர் இத்தேர்வில் பங்கேற்று 33 பேர் அதாவது 2 விழுக்காட்டிற்கும் குறைவானவர்களே தேர்ச்சி பெற்றுள்ளனர்.

தமிழ்நாட்டில் நுழைவுத் தேர்வு எழுதிய மாநிலப் பாடத்திட்ட மாணவர்கள் பெரும்பாலானோர் தனியார் பள்ளிகளில் படித்தவர்களாக இருக்க மட்டுமே வாய்ப்புள்ளது. தமிழகத்தில் உள்ள பெரும்பாலான தனியார் பள்ளிகளில் +1 பாடங்கள் முழுமையாகக் கற்பிக்கப்படாததும் +2 பாடங்களைக் குருட்டு மனப்பாடம் செய்யவைப்பதும் தமிழக மாணவர்கள் அதிகம் தேர்ச்சி பெறாததற்குக் காரணமாகும். **ஆந்திர மாநில மாணவர்கள் அதிகம் தேர்ச்சியடைகிறார்கள். அங்கு +1 வகுப்புக்கும் பொதுத்தேர்வு நடத்தப்படுவதுதான் இதற்குக் காரணமாகும்.**

இந்திய ஒன்றிய அரசின் மருத்துவம், விண்வெளி அறிவியல் போன்ற பிற கல்வி நிறுவன நுழைவுத் தேர்வுகளிலும் தமிழ் மாணவர்கள் மிகக் குறைவானவர்களே தேர்ச்சி பெறுகின்றனர். எனவே ஒன்றிய அரசின் கல்வி நிறுவன நுழைவுத் தேர்வுகளில் அதிகமான தமிழ் மாணவர்கள் தேர்ச்சி பெறும் வகையில் பாடத்திட்டங்களில் தேவையான மாற்றங்களைச் செய்யவேண்டும். மனப்பாடக் கல்வியை ஊக்குவிக்கும் பயிற்றுமுறைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கவேண்டும். அரசு மற்றும் உள்ளாட்சித் துறைப் பள்ளி மாணவர்களை இத்தேர்வுக்கு தயார்படுத்தும் வகையில் அவர்களுக்குச் சிறப்புப் பயிற்சிகள் வழங்கவேண்டும்.

ஏற்கனவே ஆங்கிலம், இந்தி ஆகிய இரு மொழிகளில் மட்டும் இந்நுழைவுத் தேர்வுகள் நடத்தப்பட்டுவந்தன. தற்போது மாநில மொழிகளில் ஒன்றான குஜராத்தி மொழியிலும் நடத்தப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்திய ஒன்றிய மொழிகள் அனைத்திற்குமான சம உரிமையைக் கருத்தில் கொண்டு தமிழ் உள்ளிட்ட அனைத்து மாநில மொழிகளிலும் ஒன்றியக் கல்வி நிறுவனங்களுக்கான அனைத்து நுழைவுத் தேர்வுகளையும் நடத்தத் தமிழகக் கட்சிகள் போராடவேண்டும்.

தமிழ் மொழியிலும் இத்தேர்வுகள் நடத்தப்பட்டால் மட்டுமே அரசுப் பள்ளிகளில் தமிழ்வழியில் படிக்கும் மாணவர்களும் இத்தேர்வுகளில் பங்கேற்று வெற்றிபெற முடியும். அதுமட்டுமல்லாமல் இந்தியக் கூட்டாட்சி அமைப்பில் அனைத்து மொழியினரும் சம உரிமைகளையும் சம வாய்ப்புகளையும் கல்வி, வேலைவாய்ப்புகளில் பெறமுடியும்.

கல்வியை மாநிலப் பட்டியலுக்கு மீட்டிடுக !

“

கல்வியைப் பொதுப்
பட்டியலில்
வைத்திருத்தல்
என்பது, இந்திய
ஒன்றிய அரசு
பின்பற்றிவரும்
உலகமய-தாராளமய-
வணிகமயக்
கொள்கைகளையும்
மதவாதக்
கொள்கைகளையும்
மாநிலங்களின் மீது
திணிக்க மட்டுமே
பயன்படுகிறது.

”

“வலுவற்ற ஒரு நடுவணரசு அமைவது நாட்டு நலன்களுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் என்ற ஒருமித்த கருத்தை நாங்கள் கொண்டுள்ளோம். அதே நேரத்தில், உறுப்புகளான மாநில அரசுகளிடமே அதிகாரம் இருக்க வேண்டிய பல விவகாரங்கள் உள்ளதென்பதில் நாங்கள் மிகுந்த மனத் தெளிவுடன் இருக்கிறோம். ஒற்றை ஆட்சி அடிப்படையில் அரசமைப்பு சட்டம் இயற்றப்படுவது, அரசியல் ரீதியாகவும், நிர்வாக ரீதியாகவும் ஒரு பிற்போக்கான செயலாகும்.”

-ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் 1947 ஜூலை 5 அன்று அரசமைப்புச் சட்ட மன்றத்தின் தலைவருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் இப்படித்தான் குறிப்பிட்டார். ஆனால் நேருவின் மகள் செய்தது என்ன ?

கல்விசார் உரிமைகளை மாநிலப் பட்டியலுக்கு மீட்டெடுப்பதன் மூலமே இந்திய ஒன்றியத்தை, கூட்டாட்சிக் கொள்கையுடைய மக்களாட்சி அரசாக உருவாக்க முடியும்.

1974-ஆம் ஆண்டில் நெருக்கடி நிலை அறிவிப்பினைத் தொடர்ந்து மாநில உரிமைகளைப் பறிக்கின்ற நடவடிக்கைகளை இந்திய ஒன்றியத்தின் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்த இந்திராகாந்தி அரசு மேற்கொண்டது. அவற்றில் ஒரு பகுதியாகக் கல்வி மாநிலப் பட்டியலிலிருந்து பொதுப் பட்டியலுக்கு மாற்றப்பட்டது. ஒன்றிய அரசு கல்விக்கு அதிக நிதி ஒதுக்கீடு செய்யும் என்ற நம்பிக்கையில் இம்மாற்றத்தைக் கல்வியாளர்கள் பலரும் வரவேற்றனர். ஆனால், இதன் விளைவு முற்றிலும் நேரெதிராக இருந்தது என்பதே வரலாறு.

நெருக்கடி நிலை காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் ஆட்சியில் இருந்த தி.மு.க. அரசைக் கலைக்க விரும்பிய இந்திரா காந்தி அரசு, பிரிவினைவாதக் காரணம் கண்டறிய முயற்சி செய்தது. தமிழ்நாட்டுப் பள்ளிப் பாடநூல்களில் பிரிவினைவாதக் கருத்துகள் இடம்

பெற்றுள்ளதா என்ற ஆய்வு தேசிய கல்வி ஆராய்ச்சி பயிற்சி நிறுவனம் மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இத்தகைய ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுவது தமிழக அரசிற்கோ, கல்வித் துறைக்கோ தெரியாது. கல்வி மாநிலப் பட்டியலில் இருந்து பொதுப் பட்டியலுக்குச் மாற்றப்பட்டதால் இப்படியெல்லாம் நடந்தேறியது என்று மூத்த கல்வியாளர் ச. சீ. இராசகோபாலன் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

கல்வி முழுமையாக மாநிலப் பட்டியலில் இருந்த நிலையில் கல்வி பற்றி முடிவுகள் எடுப்பதும் திட்டங்கள் வகுத்துச் செயலாற்றுவதும் மாநிலங்களின் பொறுப்பாக இருந்தது. ஆனால் இன்று கல்வி பொதுப்பட்டியலில் இருப்பதால் கல்வி உரிமைச் சட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதில் கூட ஒன்றிய அரசும் மாநில அரசும் கையறு நிலையிலேயே இருந்துவருகின்றன. கல்வி உரிமைச் சட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஆசிரியர்-மாணவர் விகிதம் மற்றும் ஆசிரியர் நியமன விதிகள் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்து ஆறு ஆண்டுகள் ஆகியும் முழுமையாகத் தமிழக அரசால் பின்பற்றப்படாமல் உள்ளது. கல்விப் பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதில் ஒன்றிய அரசும் மாநில அரசும் அரசியல் உறுதிப்பாடு இல்லாமல் இருப்பதையே இது காட்டுகிறது. **ஆனால் கல்வி மாநிலப் பட்டியலில் இருந்தபோது 1964-ஆம் ஆண்டிலேயே தமிழ்நாட்டில் பதினொன்றாம் வகுப்புவரைப் பள்ளிக் கல்வி முழுவதும் கட்டணமில்லாக் கல்வியாக அனைவருக்கும் அளிக்கப்பட்டது. கல்வி மாநிலப் பட்டியலில் இருந்ததன் காரணமாகவே மாநில அரசுகள் கல்வியளிக்கவேண்டிய உறுதிப்பாடுகளை முறையாகக் கடைபிடிக்கவேண்டிய பொறுப்பு இருந்தது.**

1991-இல் உலக வங்கியின் ஆதரவோடு “2000-ஆம் ஆண்டுக்குள் அனைவருக்கும் கல்வித் திட்டம்” நடைமுறைக்கு வந்தது. உலகம் முழுவதிலும் தொடக்கக் கல்வி அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் பத்து ஆண்டுகளுக்குள் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். இதற்கான சட்டமும் இயற்றப்பட வேண்டும் என்பது இத்திட்டத்தின் முதன்மை இலக்காகும். தமிழ்நாட்டிலோ பன்னிரண்டாம் வகுப்பு வரை இலவசக் கல்வி அளிக்கப்பட்ட நிலையில் அதனைக் கட்டாயமாக்கச் சட்டம் இயற்றுவதற்குப் பதிலாக கேள்விக்குரிய ஒரு புதிய கல்வி உரிமைச் சட்டத்தைத் தமிழக அரசு நிறைவேற்றியது. ”பதினான்கு வயது வரையிலோ, அல்லது ஐந்தாம் வகுப்பு முடியவோ எது முந்தியதோ அதுவரை கல்வி கட்டாயம். அதனை அளிக்கும் கடமை பெற்றோருடையது” என்று இப்புதிய சட்டம் கூறியது. இதனால் ஏற்கனவே இருந்த பன்னிரண்டாம் வகுப்புவரை இலவசக் கல்வி’ என்பது ஐந்தாம் வகுப்போடு நின்றுபோனது.

உலக வங்கி உதவியோடு தற்போது அனைவருக்கும் கல்வி திட்டம் (எஸ்.எஸ்.ஏ) நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இத்திட்டத்திற்காகத் தமிழ்நாட்டுக்கு ஒதுக்கவேண்டிய நிதியை கடந்த ஆண்டு ஒன்றிய அரசு தன்னிச்சையாகக் குறைத்து விட்டுக் கடிதம் அனுப்பியது. **மாநிலப் பட்டியலில் இருந்தபொழுது ஆண்டு வரவு செலவுக் கணக்கில் கல்விக்கு 30 விழுக்காட்டுக்குக் குறையாது நிதி ஒதுக்கப்பட்டது. இன்று 15 விழுக்காட்டுக்கும் குறைவாகவே ஒதுக்கப்படுகிறது. ஒன்றிய அரசின் திட்டங்களே மாநிலங்களின் திட்டங்கள் என்ற நிலைதான் கடந்த நாற்பது ஆண்டுக் காலமாக கல்வியில் இருந்து வருகிறது.** ஆனால் கல்வி உரிமையை மாநிலப் பட்டியலுக்கு மாற்றவேண்டும் என்பதைப்பற்றி இந்திய ஒன்றியத்தில் உள்ள எந்த அரசியல் கட்சியும் அக்கறை காட்டவில்லை. பல கட்சிகள் கூட்டணி சேர்ந்து தேர்தலில் போட்டியிட்டு கூட்டணி ஆட்சியை அமைப்பது தான் கூட்டாட்சி முறை என்ற நிலை உருவாகிவிட்டது.

பள்ளிக் கல்வியை விட உயர்கல்வி இன்றைக்கு மிகப்பெரிய அழிவுகளைச் சந்தித்து வருவதைப் பார்க்கிறோம். ஒன்றிய அரசின் தனியார்மய, வணிகமயக் கல்விக் கொள்கையால் இன்று தமிழ்நாட்டிலும் புற்றீசல் போல நிகர்நிலைப் பல்கலைக் கழகங்களும் அரசு நிதியில்லா தனியார் கல்லூரிகளும் தொடங்க அனுமதி அளிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் **மருத்துவம் பொறியியல் பட்டப் படிப்புகளை மாநில மொழியில் பயிற்றுவிக்க விரும்பினால், அதற்குக் கூட ஒன்றிய அரசிடம் தான் அனுமதி பெறவேண்டும். தமிழ்நாட்டில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்கள் ஒன்றிய அரசின் ஆணைகளை மீறி இயங்க இயலாது. நிதி முழுவதும் ஒன்றிய அரசிடம் தான் பெற்றாக வேண்டும்.**

கல்வியைப் பொதுப் பட்டியலில் வைத்திருத்தல் என்பது, ஒன்றிய அரசு பின்பற்றிவரும் உலகமய-தாராளமய-வணிகமயக் கொள்கைகளும் மதவாதக் கொள்கைகளும் மாநிலங்களின் மீது திணிக்க மட்டுமே பயன்படுகிறது. உயர்கல்வி சார்ந்த கொள்கை முடிவுகள் எதையும் ஒன்றிய அரசு மட்டுமே தீர்மானிக்கும் நிலை இன்றைக்கு உள்ளது. இதன் விளைவாகத்தான் இந்திய உயர்கல்வியின் தலைவிதியைத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் உலக வணிக அமைப்பிடம் அடகு வைக்கப்பட்டுள்ளது.

2005-ஆம் ஆண்டு உலக வணிக அமைப்பின் (WTO) தோஹா மாநாட்டில் சேவைகளுக்கான பொது வர்த்தக ஒப்பந்தத்தில் இணைவதற்காக இந்திய ஒன்றிய அரசு சில விருப்பங்களை அளித்துள்ளது. மாநில அரசுகளிடம் இவ்வொப்பந்தம் குறித்து கொள்கைநிலை எடுப்பதற்கான எந்த வெளிப்படையான கலந்தாய்வையும் செய்யாமல் ஒன்றிய அரசு தன்னிச்சையாகச் சில ஒப்பளிப்புகளை வழங்கியுள்ளது. இவ்விருப்பங்களும் ஒப்பளிப்புகளும் இந்திய ஒன்றிய அரசால் திரும்பப் பெறப்படவேண்டும் என்று பல்வேறு அமைப்புகள் தற்போது போராடிக்கொண்டுள்ளன. கல்வியை வணிகப் பொருள் ஆக்குவதற்கான ஒப்பளிப்புகளை உலக வணிக அமைப்பிடம் இருந்து இந்தியா திரும்பப் பெறவில்லை என்றால், நாட்டின் உயர்கல்வி என்பது முழுக்க முழுக்க அந்நிய நாட்டு கல்வி வணிக நிறுவனங்களின் சந்தைப் பொருளாக மாற்றப்படும். இன்றைக்குப் பொதுப்பட்டியலில் உள்ள கல்வி 160 -க்கும் அதிகமான உறுப்பு நாடுகளைக் கொண்ட உலக வணிக அமைப்பின் பட்டியலுக்கு மாறிவிடும்.

முதலாளித்துவ உலகமயமாக்கல் தற்போது உலக வர்த்தக அமைப்பு மூலம் பொருளுற்பத்தியையும் பொருள் வணிகத்தையும் மட்டுமல்லாமல் கல்வி, மருத்துவம், காப்பீடு போன்ற சேவைகளையும் தனது இலாபநோக்கிலான பசிக்கு இரையாக்கத் துடிக்கிறது. இந்தியா போன்ற பல்வேறு நாடுகளின் ஆட்சியாளர்களும் இதற்குத் துணைபோவது நாட்டின் இறையாண்மை, தற்சார்பு, மக்கள்நலன் ஆகியவற்றை அடகுவைப்பதாகவே அமையும்

மேலும், **நாட்டின் உயர் கல்வியில் அந்நிய நாடுகளில் உள்ள வணிக நோக்கிலான கல்வி நிறுவனங்களை அனுமதிப்பது சமூக, அரசியல், பொருளாதார, சமனிலை நீதியை அடிப்படைக் குறிக்கோள்களாகக் கொண்டு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள நமது பொதுக் கல்வி அமைப்பை ஒட்டுமொத்தமாகச் சீரழித்துவிடும்.** இப்படிப்பட்ட பொதுநலனற்ற, மக்கள் நலனற்ற, சமச்சீர் வளர்ச்சியற்ற வர்த்தக முறைகளுக்குள் கல்விச் சேவைகளை ஒப்படைப்பதைத் தடுக்கவேண்டும். உயர்கல்வியும் ஒன்றிய அரசின் பட்டியலில் இருந்து மாநில அரசின் பட்டியலுக்கு மாற்றப்படவேண்டும் என்று அனைவரும் போராடவேண்டும்.

இந்திய ஒன்றிய அரசால் 2009-ஆம் ஆண்டு நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட கல்வி உரிமைச் சட்டம் எட்டாம் வகுப்பு வரையில் இலவச, கட்டாயக் கல்விக்கு வகை செய்தது. ஆனால் நாடாளுமன்றம் நிறைவேற்றிய கல்வி உரிமைச் சட்டத்தினை ஏற்று 25 விழுக்காடு நலிவுற்ற பிரிவைச் சேர்ந்த மாணவர்களைச் சேர்க்க அரசு உதவி பெறாத தனியார் மற்றும் சிறுபான்மைப் பள்ளிகள் மறுப்பதும் அவற்றைக் கட்டுப்படுத்த இயலாமல் மாநில அரசுகள் திண்டாடுவதும் நடந்துவருகிறது. **கல்வி உரிமைச் சட்டத்தில் கூறியுள்ளபடி மாநில அரசுகளுக்கு நிதியை ஒதுக்குவதற்குப் பதிலாக ஒன்றிய அரசு காலம் தாழ்த்தியும் குறைத்தும் ஒதுக்கீடு செய்வதும் நடந்து வருகிறது.** நாட்டில் உள்ள குழந்தைகள் அனைவருக்கும் தரமான கல்வி கிடைக்கச் செய்வதில் ஒன்றிய அரசு அக்கறையற்ற நிலையிலும் கொள்கை உறுதிப்பாடற்ற நிலையில் இருப்பதைத்தான் இந்த நிகழ்வுகள் காட்டுகின்றன.

கல்விக்கான நிதி ஒதுக்கீட்டை முறையாகச் செய்யத் தவறும் ஒன்றிய அரசின் அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் தாங்கள் விரும்புகின்ற மதவாதக் கொள்கைகளையும் அந்நிய நாட்டுப் பெரு நிறுவனங்களுக்கு ஆதரவான தாராளமய, பொருளாதாரக் கொள்கைகளையும் எல்லா மாநிலங்கள் மீதும் திணிப்பதில் மட்டும் மிகுந்த அக்கறை காட்டுகின்றனர். தற்போது ஒன்றிய ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருக்கும் பா. ஜ. க. அரசு, இந்துத்துவ அடிப்படைக் கொள்கைகளையும் சமக்கிருத மொழியையும் இந்தி மொழியையும் அறிவியல் பார்வைக்கு எதிரான மத நம்பிக்கைகளையும் கல்வியில் வெறித்தனமாகத் திணிப்பதை நாம் அனைவரும் இப்போது பார்த்து வருகிறோம்.

கல்வியில் மதவாதத் திணிப்பு, இந்தி-சமக்கிருதத் திணிப்பு, வகுப்புவாதத் திணிப்பு போன்றவை இன்று பெரும் அதிகாரத் துணிவோடு நடந்துவருகின்றன. ஒன்றிய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்கும் அனைத்து உயர் கல்வி நிறுவனங்களிலும் இந்துத்துவக் கொள்கைவாதிகள் தலைமைப் பொறுப்பில் அமர்த்தப்படுகின்றனர். பல நிறுவனங்களின் புகழ்பெற்ற தலைவர்கள் பணிவிலகல் செய்யவேண்டிய கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். **நோபல் பரிசு பெற்ற அமர்த்தியா சென் நாளந்தா பல்கலைக் கழகத்தில் தொடர முடியாமல் வெளியேறி உள்ளார்.** தேசியக் கல்வி ஆராய்ச்சி மற்றும் பயிற்சி நிறுவனம், இந்திய வரலாற்று ஆய்வு நிறுவனம், நேரு நினைவு நூலகம், பனாரஸ் இந்து பல்கலைக்கழகம், இந்திய கலாச்சார உறவுக் கழகம், தேசிய புத்தக நிறுவனம் முதலான பல முதன்மைக் கல்வி நிறுவனங்களின் தலைமைப் பொறுப்புகளில் இந்துத்துவக் கொள்கைவாதிகள் அமர்த்தப்பட்டு வருகின்றனர். பள்ளிப் பாடத்திட்டங்களில் இந்துத்துவ மத உணர்வு, தலித் மற்றும் சிறுபான்மையினர் மீதான வெறுப்புணர்வு ஆகியவற்றை வளர்க்கும் கருத்தியல்களை விதைக்கும் முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன. எந்த ஆதாரமும் அற்ற, அறிவியல் ஆய்வற்ற நகைப்புக்குரிய புராணங்களும் இந்துமதக் கட்டுக் கதைகளும் வரலாறு என்ற பெயரில் எழுதப்படுகின்றன.

இந்திய ஒன்றியம் என்பது பன்மைப் பண்பாடும் மொழியும் மதமும் மரபும் சார்ந்த சமூக அமைப்பின் கூட்டிணைப்பு என்ற எதார்த்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்றவர்களே இந்திய ஒன்றியத்தின் ஆட்சி அதிகாரத்தில் தொடர்ந்து இருந்துவருகின்றனர். கூட்டாட்சிக் கொள்கையை காலில் போட்டு மிதிப்பதிலும் மாநில அரசுகளின் கல்வி உள்ளிட்ட உரிமைகளைப் பறிப்பதிலும் காங்கிரஸ் கட்சியினரும் பாரதிய ஜனதா கட்சியினரும் ஒன்றுபோலச் செயல்படுவதை நாம் பார்த்து வருகிறோம். **மாநில உரிமைகளைப் பறிக்கும் கொள்கைகளையும் நடவடிக்கைகளையும் இவ்விரண்டு பெரிய கட்சிகளும் தொடர்ந்து**

மேற்கொண்டுவரும் நிலையில் எந்த மாநிலக் கட்சியும் தீவிரமான அரசியல் உறுதிப்பாட்டோடு இவற்றை எதிர்ப்பதுமில்லை, மாநில உரிமைகளுக்காகப் போராடுவதுமில்லை என்பதே இன்றைய எதார்த்த நிலை.

காமராசர் தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சராக இருந்தபோது பள்ளிகளில் பகலுணவுத் திட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. இந்தியாவிலேயே முதன்முதலாகத் தமிழ்நாட்டில்தான் இத்திட்டம் தொடங்கப்பட்டது. இப்படியொரு திட்டம் தமிழ்நாட்டில் தொடங்கப்பட்டிருப்பது அப்போது நாட்டின் தலைமை அமைச்சராக இருந்த நேரு அவர்களுக்கே தெரியாது. நேரு அவர்கள் தமிழ்நாட்டிற்கு வருகை தந்தபோதுதான் இப்படியொரு திட்டம் தமிழ்நாட்டில் தொடங்கப்பட்டிருப்பதைத் தமிழ்நாட்டின் முதல்வராக இருந்த காமராசர் அவர்கள் தெரிவித்தார். பிறகுதான் இத்திட்டத்திற்கான ஒன்றிய அரசின் நிதி பெறப்பட்டது. இன்றைய இந்தியாவில் இப்படி எந்தத் திட்டத்தையாவது கல்வி வளர்ச்சிக்காக நிறைவேற்ற எந்த மாநில முதலமைச்சருக்காவது அரசியல் உறுதிப்பாடு இருக்கிறதா ?

மாநில அரசின் பொறுப்பில் இயங்கும் மருத்துவக் கல்லூரிகளில் மாணவர் சேர்க்கைக்கு பொது நுழைவுத் தேர்வு நடத்துவதற்கு உச்சநீதி மன்றம் தடை விதித்திருக்கிறது. இந்நிலையில் மருத்துவக் கல்விப் படிப்பில் சேர்வதற்கு நாடு முழுமைக்கும் ஒரே பொது நுழைவுத் தேர்வு நடத்தப்படும் என்று ஒன்றிய அரசின் சார்பாக தற்போது அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்காக உச்சநீதிமன்றத்தில் நுழைவுத் தேர்வு தடையை விலக்குவதற்கு ஒன்றிய சுகாதார அமைச்சகம் மேல்முறையீட்டு மனுவும் தாக்கல் செய்துள்ளது. இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகள் கூட்டாட்சி முறை என்பதையே கேலிக்கூத்தாக்கும் செயல்களாகும். அரசியல் சட்டத்தில் பொதுப் பட்டியலில் உள்ள கல்வியை மாநிலப் பட்டியலுக்கு மாற்றும் வகையில் திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டால் மட்டுமே இது போன்ற சிக்கல்களுக்கு நிரந்தரமான தீர்வைக் கண்டறிய முடியும்.

அரசமைப்புச் சட்டம் 1950-இல் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட போது, மாநிலங்கள் பட்டியல் என்னும் இரண்டாம் பட்டியலில் கல்வி சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. மாநில அரசுகள் கல்வித் துறை மீது கொண்டிருக்கும் முழுமையான, தனிப்பட்ட சட்டமியற்றும் அதிகாரம் இதன் மூலம் உறுதி செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால், 1976-ஆம் ஆண்டு நெருக்கடி நிலையின் போது 42-ஆவது அரசமைப்புச் சட்டத் திருத்தத்தின்படி, மாநிலப் பட்டியலில் இருந்த கல்வி மூன்றாவது பொதுப் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டது. இதன் விளைவாகக் கல்விக்கான சட்டங்கள் இயற்றும் அதிகாரம் மாநிலச் சட்டமன்றங்களுக்கு இல்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

அரசமைப்புச் சட்ட நடைமுறைகளின்படி பொதுப் பட்டியலில் உள்ள அதிகாரம் என்பது, ஒன்றிய அரசின் பட்டியலில் உள்ள அதிகாரங்களுக்குச் சமமானவை. இதன் மூலம் மாநில அரசுகள் ஒன்றிய அரசு வகுத்துக் கொடுக்கும் திட்டங்களை நிறைவேற்றும் முகவர்களாக மட்டுமே இருக்கும் நிலைதான் உள்ளது. எனவே, கல்வி தொடர்பான சட்டமியற்றும் அதிகாரம் 42-ஆவது அரசமைப்புச் சட்டத் திருத்தத்திற்கு முன்னர் இருந்தபடி மாநிலப் பட்டியலுக்கு கொண்டு வரப்படவேண்டும். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் மாநில அரசுகளுக்குக் கல்வியில் அளித்திருந்த உறுதிமொழியை மீட்டெடுக்க அனைத்து மாநிலங்களில் உள்ள குடிநாயகப் பண்புள்ள கட்சிகளும் இதற்காக உறுதியுடன் போராடவேண்டும். தமிழ்நாட்டில் உள்ள மாநிலக் கட்சிகள் பிற மாநிலக் கட்சிகளையும் ஒன்றிணைத்துப் போராடி அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் வழங்கிய கல்வி உரிமையை மீட்கவேண்டும்.

கல்விக்கான நிதி ஒதுக்கீடுகளை உயர்த்திடுக !

“

நம்முடைய நாட்டில்
குழந்தைகளின்
கல்விக்கான நிதி
ஒதுக்கீடு இப்படி
ஆண்டுக்காண்டு
கருணையின்றி
வெட்டப்படுகிறது.
ஆனால் 2005-06
ஆம் ஆண்டிலிருந்து
தனியார்
பெருநிறுவனங்களுக்கு
மட்டும் வரி
வருமானத்தில் 5.49
இலட்சம் கோடிகள்
தள்ளுபடி
செய்யப்பட்டுள்ளது.

”

"சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கால்
நீதிவழுவா நெறிமுறையின் - மேதினியில்
இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்
பட்டாங்கி லுள்ள படி.

- ஔவையாரின் நல்வழிப்பாடல்

நாளைய குடிமக்களாக வளர இருக்கின்ற இன்றைய குழந்தைகளுக்குக் கல்வி சார்ந்த வாய்ப்புகளையும் வசதிகளையும் நிறைவேற்றக் கல்விக்கான நிதி ஒதுக்கீடுகளை உயர்த்தவேண்டும்.

நாட்டில் உள்ள அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் விலையில்லாமல் தரமான கல்வி அளிக்கும் பொறுப்பைத் தட்டிக் கழித்ததோடு மட்டுமல்லாமல் மழலையர் கல்வியைக் கூடத் தனியார் கல்வி வணிகர்களுக்கு தாரை வார்த்த கொடுமை இன்று நமது நாட்டில் தான் அரங்கேறியுள்ளது, மக்களின் வரிப்பணத்தைக் குழந்தைகளின் கல்விக்காகச் செலவிட ஆட்சியாளர்களுக்கு மனமில்லை. ஆனால், கடந்த பத்தாண்டுகளில் தனியார் பெருநிறுவனங்களுக்கு வரிச்சலுகையாக மட்டும் 5 இலட்சம் கோடிகளுக்கு மேல் வாரி வழங்கப்பட்டுள்ளது.

தொடக்கக் கல்வி, உயர் கல்வி வசதிகளை மேம்படுத்த வருமான வரிதாரர்கள் செலுத்திய கூடுதல் தீர்வை மூலம் 2006 முதல் 2015 வரையில் ரூ.64,000 கோடி திரட்டப்பட்டது. அதில் ஒரு ரூபாய்கூட கல்வி வளர்ச்சிக்காகச் செலவிடப்படவில்லை. மற்றொருபுறம், முதுவர் மற்றும் முனைவர் போன்ற ஆய்வுப் படிப்புப் பயிலும் மாணவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டு வந்த ரூ. 5,000 மற்றும் ரூ. 8,000 கல்வி உதவித் தொகையை நிறுத்துவது என்று பல்கலைக்கழக நிதியளிப்புக் குழு (டி.ஜி.சி.) முடிவெடுத்துள்ளது. இதனால் நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்கள் தங்கள் சொந்தப்

பணத்தைச் செலவு செய்து இந்தப் பட்டங்களுக்குப் படிக்கவேண்டியுள்ளது. சொந்தப் பணத்தைச் செலவிட வழியில்லாதவர்கள் படிக்கும் வாய்ப்பையே இழக்கவேண்டியுள்ளது. மற்றொருபுறம் கல்விக்காக மக்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்பட்ட நிதி செலவழிக்கப்படாமல் குவிந்திருக்கிறது.

தலைமை அமைச்சராகப் பதவியேற்று எட்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு தனது சொந்தத் தொகுதியான வாரணாசிக்குச் சென்ற நேரந்திர மோடி அவர்கள் “கல்வியால் மட்டுமே வறுமையை ஒழிக்க முடியும்” என்று பேசிவிட்டு வந்தார். ஆனால் கல்விக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிதி ஒதுக்கீடு 2015-2016 ஆம் ஆண்டில் 2014-2015 ஆம் ஆண்டைவிடச் சுமார் ரூ. 13,700 கோடி குறைக்கப்பட்டது. அனைவருக்கும் கல்வித் திட்டத்துக்கு 22 விழுக்காடு குறைப்பு; மதிய உணவுத் திட்டத்துக்கு 16.5 விழுக்காடு குறைப்பு; இடைநிலைக் கல்வித் திட்டத்துக்கு 29 விழுக்காடு குறைப்பு, உயர்நிலைக் கல்வித் திட்டத்துக்கு 48 விழுக்காடு குறைப்பு என நிதி குறைக்கப்பட்டுள்ளது.. அனைவருக்கும் கல்வித் திட்டத்துக்கு மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் ரூ. 50,000 கோடி நிதி கோரியது. ஆனால் ஒதுக்கப்பட்டதோ ரூ. 22,000 கோடி மட்டுமே. “கல்வியால் மட்டுமே வறுமையை ஒழிக்க முடியும்” கூறும் தலைமை அமைச்சர் மோடி கல்விக்கான நிதியைக் குறைத்துவிட்டு வறுமையை எப்படி ஒழிப்பார் ?

சி. எஸ். ஐ. ஆர்., ஐ. ஐ. டி. போன்ற நிறுவனங்கள் தங்களுக்குத் தேவையான ஆய்வு நிதியைத் தனியார் பெரு நிறுவனங்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது. இதன்மூலம் பெரு நிறுவனங்களுக்கான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டால் மட்டுமே ஆய்வுக்கான நிதியுதவி கிடைக்கும் நிலை உருவாகியுள்ளது.

கடந்த (2015-2016) நிதி ஆண்டில் மொத்த நிதிச் செலவினமான ரூபாய் 17,77,477 கோடியில் கல்விக்காக ரூபாய் 68,968 கோடி மட்டும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. மொத்த நிதிச் செலவினத்தில் இருந்து கணக்கிடும் போது கல்விக்கான மொத்த நிதி ஒதுக்கீட்டின் அளவு வெறும் 3.8 விழுக்காடு மட்டுமே. தொடக்கக் கல்விக்கே இந்த நிதி போதுமானதல்ல.

நாட்டு மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 4.3 விழுக்காடுக்கு மேல் இந்தியா ஒரு போதும் கல்விக்காக செலவழித்ததில்லை. நாட்டின் கல்வி நிலை பற்றி ஆய்வு செய்ய நியமிக்கப்பட்ட கோத்தாரி கல்விக் குழு, 1966-ஆம் ஆண்டிலேயே நாட்டின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 6 விழுக்காடாவது கல்விக்கு ஒதுக்க வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தது. ஆனால், அது ஒருபோதும் நிகழவில்லை. கடந்த 2004-ஆம் ஆண்டில் ஆட்சியில் அமர்ந்த காங்கிரஸ் தலைமையிலான ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி அரசு, தனது குறைந்தபட்ச பொதுத்திட்டத்தில் கல்விக்கென ஆண்டுதோறும் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 6 விழுக்காடு கண்டிப்பாக ஒதுக்குவோம் என்று அறிவித்தது. ஆனால், ஒதுக்கீட்டை ஏற்கனவே 2001-02-இல் ஒதுக்கப்பட்ட 4.03 விழுக்காட்டிலிருந்து குறைத்ததே தவிரக் கூட்டவில்லை.

2015-16-ஆம் ஆண்டின் பொருளாதார ஆய்வறிக்கை சுகாதாரம் மற்றும் கல்வித்துறைகளில் முதலீடுகளை அதிகரிக்கும் தேவையின் முக்கியத்துவத்தை அடிக்கோடிட்டு காட்டியது. ஆனால் தற்போதைய 2016-17-ஆம் நிதியாண்டுக்கான ஒன்றிய அரசின் நிதிநிலை அறிக்கை இதற்கு வழிவகுக்கவில்லை. கல்விக்கான ஒதுக்கீடு கடந்த நிதி ஆண்டில் மொத்த உள்நாட்டு மதிப்பில் 0.50 விழுக்காடாகவும் வருவாய் செலவினங்களில் 3.8 ஆகவும் இருந்தது, தற்போது 0.48 ரூ என்றும் 3.7 ரூ என்றும் குறைக்கப்பட்டுள்ளது.

கியூபா நம்மைப் போன்ற வளமான நாடன்று. ஆனால், உலகிலேயே மிக அதிகமாக தனது நாட்டின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 17.8 விழுக்காட்டைத் தம் மக்களின் கல்விக்காகச் செலவழிக்கும் நாடாக அது விளங்குகிறது.

நம்முடைய நாட்டில் குழந்தைகளின் கல்விக்கான நிதி ஒதுக்கீடு இப்படி ஆண்டுக்காண்டு கருணையின்றி வெட்டப்படுகிறது. ஆனால் 2005-06-ஆம் ஆண்டிலிருந்து தனியார் பெருநிறுவனங்களுக்கு மட்டும் வரி வருமானத்தில் 5.49 இலட்சம் கோடிகள் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டுள்ளது.

11 கோடி மக்கள் தொகை கொண்ட சப்பான் நாட்டில் 4000 பல்கலைக்கழகங்களும் 30 கோடி மக்கள் தொகை கொண்ட அமெரிக்காவில் 3650 பல்கலைக்கழகங்களும் உள்ளன. ஆனால், 120 கோடி மக்கள்தொகை உடைய நமது நாட்டில் அரசால் உருவாக்கப்பட்டுள்ள பல்கலைக்கழகங்களின் எண்ணிக்கை வெறும் 348 மட்டுமே. ஆனால் பெருநிறுவன முதலாளிகளுக்கு மட்டும் வரித்தள்ளுபடி அளிப்பதில் இந்தியா உலகிலேயே முன்னிலை வகிக்கும் நாடாக மாறிவருகிறது.

தரமான கல்வி உரிமையைக் குழந்தைகளுக்கு உறுதி செய்வது குறித்து ஐ. நா. அமைப்பு உருவாக்கிய அகில உலகக் கல்விக்கான குறியீட்டுப் பட்டியலில் 127 நாடுகளில் சீனா 54-ஆவது இடத்திலும், இந்தியா 105-ஆவது இடத்திலும் இருக்கின்றன. ஐ. நா. சபையின் மனித நல வளர்ச்சித் தரவரிசைப் பட்டியலில் 2004-இல் 177 நாடுகளில் 127-ஆவது நாடாக இருந்த இந்தியா, 2012 தரவரிசைப் பட்டியல்படி 186 நாடுகளில் 136-ஆவது இடத்திற்குச் சென்றுள்ளது.

குழந்தைகள் நலனுக்கான கொள்கைகளை வகுப்பதிலும் நடைமுறைப்படுத்துவதிலும் நமது ஆட்சியாளர்கள் போதுமான அக்கறை காட்டவில்லை என்பதையே மேற்குறிப்பிட்ட தகவல்கள் காட்டுகின்றன. குழந்தைகளுக்கு எப்பாடுபட்டேனும் கட்டணமில்லாமல் தரமான கல்வி வழங்கக் கூடுதலான நிதியை ஒதுக்கவேண்டும் என்ற அரசியல் உறுதிப்பாட்டினை நாட்டில் உள்ள அனைத்து அரசியல் கட்சிகளும் கடைபிடிக்கவேண்டும் என்று இக்கல்விப் பறைசாற்றல் வலியுறுத்துகிறது.

கல்வி நல்ல குடிமக்களை உருவாக்குவதற்கே!

“படித்த கூட்டம் பதவிக்கு அலைகிறார்கள். பணக்காரக் கூட்டம் மேலும் மேலும் கொள்ளை அடிக்கத் திரிகிறார்கள். நாட்டு மக்களுக்கு என்னென்ன குறைகள் உள்ளன, அவற்றைப் போக்க என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைப் பற்றிக் கவலை கொள்கிறவர்கள் மிகக் குறைவாகப் போய்விட்டார்கள்”

“

—தந்தை பெரியார்

மதிப்பெண்

போட்டியால் சக

மாணவனிடம் கூட

சகோதரத்துவ உறவை

வளர்த்துக்கொள்ள

முடியாத அளவுக்குக்

குழந்தைகளிடம்

மனித உறவுகள்

சீர்கேடடைவதை நாம்

அன்றாடம் பார்த்து

வருகிறோம்.

”

மக்களாட்சி என்பது தனி மனித சுதந்திரம், மக்களிடையே சமனிலை, சகோதரத்துவம் ஆகிய வாழ்வியல் நெறிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இப்படிப்பட்ட வாழ்வியல் விழுமியங்களை வளரும் தலைமுறையினருக்கு பயிற்றுவிப்பதாகக் கல்வி இருக்கவேண்டும். இதன் மூலமே நல்ல குடிமக்களை உருவாக்க முடியும். நல்ல குடிமக்களின் உருவாக்கத்தில் இருந்தே நல்ல மக்களாட்சிச் சமூகமும் உருவாக முடியும். இத்தகைய குறிக்கோள் ஏதுமற்ற கல்வி என்பது மக்களாட்சி முறைக்கு எதிராகவே இருக்க முடியும். எனவே, மக்களாட்சி நெறியுடைய சமூக, பொருளாதார, அரசியல் அறிவையும் உணர்வையும் வளர்க்கக் கூடிய கல்வியை உருவாக்கவேண்டும். இப்போது நடைமுறையில் உள்ள கல்விக்கும் மக்களாட்சிக் குறிக்கோள்களுக்கும் எந்த ஒட்டும் இல்லை, உறவும் இல்லை என்ற நிலைதான் இருந்து வருகிறது.

“அநீதிகளைக் காணும்போது பொங்கியெழும் மனப்பான்மைகளை உருவாக்கும் கல்வியே உண்மைக்கல்வி” என்று பிரேசில் நாட்டுக் கல்வியாளர் பாவ்லோ பிரைரே குறிப்பிடுகிறார். கல்வியின் மூலமே அனைத்து அநீதிகளும் நடந்தேறும் நிலைதான் இன்று உள்ளது. கல்வி என்பது மனிதவளத்தை மேம்படுத்துவது என்பதெல்லாம் அடியோடு மாறிப்போய் வெறும் குருட்டு மனப்பாடத் திறமையால் மதிப்பெண்களை உற்பத்தி செய்வது என்ற நிலையை நோக்கி இன்று

முழுமையாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. கடந்த இருபதாண்டுகளுக்கு முன் எங்காவது மாவட்டத்திற்கு ஒன்றிரண்டு தனியார் பள்ளிகள் இருந்த நிலை மாறி, இன்றைக்கு மாவட்டத்திற்கு நூற்றுக்கும் அதிகமான தனியார் பள்ளிகள் என்ற நிலை ஏற்பட்டுள்ளதன் விளைவாகத் தனியார் பள்ளிகளிடையே மிகப்பெரிய அளவிற்கு கல்வி வணிகப்போட்டி உருவாகிவிட்டது. இவ்வணிகப் போட்டியின் காரணமாகவே பள்ளிகளிடையே மதிப்பெண் போட்டிகளும் அதிகரித்துள்ளன. வாழ்வியல் மதிப்பீடுகளைக் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டிய பள்ளிகள் மதிப்பெண் தொழிற்சாலைகளாக மாறியுள்ளன.

இப்படிப்பட்ட மதிப்பெண் தொழிற்சாலைகளில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களின் பணியையும் கற்பித்தல் பணி என்று கூற முடியாது. மதிப்பெண் எந்திரங்களாகக் கருதப்படும் மாணவர்களைப் பாடங்களை மனப்பாடம் செய்யவைப்பதும், அதை அப்படியே எழுதவைப்பதும், எழுதியதைப் பிழைத் திருத்தம் செய்வதும் மட்டுமே ஆசிரியர்களின் வேலை என்றாகிவிட்டது. மனப்பாடம் செய்ய வைப்பதன் மூலம் தகவல்களை மாணவர்களின் மூளைக்குள் சேமிப்பதைக் கற்றல் என்றும் கற்பித்தல் என்றும் எப்படிச் கூற முடியும்?

புரிந்துகொள்ளுதல், பகுத்தாய்தல், அறிவுபெறுதல், அறிவைப் பயன்படுத்துதல் ஆகிய பன்முகத் திறன்களை வளர்த்தெடுப்பதே முழுமையான கற்றல் செயல்பாடாக இருக்க முடியும். தேர்வு எழுதுவதற்காகத் தகவல்களை குருட்டு மனப்பாடம் செய்யவைப்பதையும் தேர்வு முடிந்தபிறகு மறந்துவிடுவதையும் கற்றல் என்று எப்படிச் கூற முடியும்?

தாய்மொழிவழியில் படித்தாலாவது பொருளறிந்து மனப்பாடம் செய்வது நடக்கும். ஆங்கில வழியில் படிப்பதால் இதற்கும் வாய்ப்பில்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். இதைத்தான் 'உலகத்தரமான கல்வி' என்று தனியார் பள்ளிகள் விளம்பரம் செய்கின்றனர். இப்படி உலகத்தரமான கல்வி கற்றுப் பொறியியல் படிப்பில் சேர்ந்த மாணவர்களில் 50 விழுக்காட்டினர் முதல் ஆண்டு பல்கலைக் கழகத் தேர்வில் தோல்வியடைகின்றனர். நாம் உருவாக்கும் பொறியியல் பட்டதாரிகளில் 90 விழுக்காட்டினர் அவர்கள் படித்த துறை சார்ந்த ஆய்வுத் திறன் அற்றவர்களாக உள்ளனர் என்று தேசிய அறிவுசார் ஆணையம் சுட்டிக்காட்டியுள்ளதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

மதிப்பெண் போட்டியால் சக மாணவனிடம் கூட சகோதரத்துவ உறவை வளர்த்துக்கொள்ள முடியாத அளவுக்குக் குழந்தைகளிடம் மனித உறவுகள் சீர்கேடடைவதை நாம் அன்றாடம் பார்த்து வருகிறோம். இப்படிப்பட்ட மதிப்பெண் கல்வி முறைக்கு உடனடியாக முற்றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டும் பாடத் திட்டங்களில் செய்முறைப் பயிற்சிகளுக்கும் செய்து கற்றலுக்கும் அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கப்படும் வகையில் மாற்றங்கள் செய்யப்படவேண்டும். வாழ்க்கையின் எதார்த்தங்களையும் தொடர்புபடுத்திக் கற்கும் சூழலை உருவாக்கவேண்டும். மக்களாட்சி அமைப்பு முறையை வளர்த்தெடுக்க இடையூறாக உள்ள வறுமை, ஏற்றத்தாழ்வு, மதவாதம், பாகுபாடு போன்ற சமூகச் சிக்கல்களுக்கு விடை காணும் இடங்களாக வகுப்பறைகள் மாற்றப்படவேண்டும்.

புதிய கல்வி உரிமைச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுக!

“

அமைதியான,
மகிழ்ச்சியான,
வளமான, சமனிலை
நெறியுடைய
உலகத்தை
குழந்தைகளுக்காக
விட்டுச்
செல்லவேண்டும்
என்பதே
அறநெறியுடைய
ஆட்சியாளர்களின்
நோக்கமாக இருக்க
முடியும்.

”

“1947-ஆம் ஆண்டில் நாம் அரசியல் விடுதலை பெற்றோம். விடுதலைப் போராட்டத்தில் வெற்றி பெற்றது மிகக் கடுமையான சோதனைக்குப் பின்புதான். ஆனால், நாட்டைத் தூய்மையான, கண்ணியமான வழியில் நிர்வகிக்கும் பொறுப்புடன் ஒப்பிடும்போது விடுதலைப் போராட்டம் என்பது மிக எளிய சாதனைபோல் காணப்படுகிறது!”

– முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் 1960 சூலை 24 அன்று சேலத்தில் ஆற்றிய உரையில் குறிப்பிட்டது.

குழந்தைகளுக்கு துரோகம் இழைக்கின்ற தனியார் – வணிக நோக்கிலான கல்வி முறையை ஒழித்துக்கட்டுவதற்குப் புதிய கல்வி உரிமைச் சட்டத்தை இயற்ற இந்திய ஒன்றிய அரசை வலியுறுத்த வேண்டும்!

கடந்த 2009-ஆம் ஆண்டு குழந்தைகளுக்கான கல்வி உரிமைச் சட்டம் நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு 2010-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் முதல் நாளில் இருந்து நடைமுறைக்கும் வந்துள்ளது. கல்வி வணிகக் கொள்கைக்கும் – கொள்ளைக்கும் மேலும் சட்டப்படியான பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தும் விதமாக கல்வி உரிமைச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதில் யாருக்கும் மாற்றுக் கருத்து இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் காலங்காலமாக வலியுறுத்தப்பட்டு வந்த பொதுப் பள்ளி அமைப்பு முறையிலான அருகமைப்பள்ளிமுறையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான முதன்மையான விதியை இந்தச் சட்டம் வரையறை செய்யவில்லை.

நாட்டில் உள்ள 6 முதல் 14 வயதுக்கு உட்பட்ட அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் கட்டணமில்லாமல் கல்வி கிடைக்க வேண்டும் என்பதை இச்சட்டம் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. ஐந்து வயது நிறைவடையாத குழந்தைகளுக்கான முன்பள்ளிக் கல்வி பற்றி

இச்சட்டம் எதுவும் கூறவில்லை. ஐக்கிய நாடுகள் அவை வெளியிட்டுள்ள குழந்தைகள் உரிமைப் பறைசாற்றும் 18 வயது நிறைவடையாத அனைவரையும் குழந்தைகள் என்று வரையறை செய்துள்ளது. எனவே குழந்தைகளுக்கான கல்வி உரிமை என்பது 18 வயது வரை உள்ளவர்களையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கவேண்டும்.

அரசு உதவி பெறாத தனியார் பள்ளிகளை பொதுப் பள்ளிகளாக மாற்றவும் முழுமையாக அரசின் நிதியைக் கொண்டு அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் இலவசக் கல்வி வழங்கவும் கல்வி உரிமைச் சட்டம் எந்த வழிவகையும் செய்யவில்லை. தொடக்கக் கல்வி தாய்மொழி வழியில் மட்டுமே வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் இச்சட்டம் வலியுறுத்தவில்லை.

அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் பள்ளி மேலாண்மைக் குழு அமைக்கவேண்டும் என்று கூறியுள்ள இச்சட்டம், அரசு உதவிபெறாத தனியார் பள்ளிகளுக்கு இது பொருந்தாது என்று விலக்களித்துள்ளது. மொத்தத்தில் இச்சட்டம் திட்டமிட்டே தொடக்கக் கல்வி நிலையில் இருந்தே தனியார் கல்வி வணிகம் தொடரும் வகையில் பல ஓட்டைகளுடன் இயற்றப்பட்டுள்ளது பொதுவாகப் பார்க்கும்போது இச்சட்டம் அரசு மற்றும் அரசு உதவி பெறும் பள்ளிகளில் பயிலும் தொடக்கப்பள்ளிக் குழந்தைகளுக்குச் சில சலுகைகளை வழங்கியுள்ளது. மொத்தத்தில் இச்சட்டம் நாட்டில் உள்ள தனியார் கல்வி வணிக நிறுவனங்களுக்கு சட்டப்படியான வணிகக் காப்புரிமை வழங்கியுள்ளது.

ஒரு நாட்டின் உண்மையான மதிப்புமிக்க செல்வம் குழந்தைகள் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால் அவர்களது விருப்பங்களுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் முழுமையான மதிப்பளிக்கும் கல்விச் சூழலை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதில் ஆட்சியாளர்கள் துளியும் அக்கறையற்றவர்களாகவே இருந்துவருகின்றனர். மேலும் வறுமை, பாலியல் துன்புறுத்தல், உழைப்புச் சுரண்டல் போன்ற பலவகைப்பட்ட இன்னல்களுக்கும் அதிகமாக ஆளாக்கப்படுபவர்களும் குழந்தைகளே என்பதே இன்றைய எதார்த்தமான நிலையாக உள்ளது. **குழந்தைகளின் இயற்கையான உயிரியல் சார்ந்த, உளவியல் சார்ந்த இயல்புகளையும் தேவைகளையும் புரிந்துகொண்டு குழந்தை-நேயமிக்க கல்விக் கொள்கைகளை இனிமேலாவது உருவாக்கவேண்டும்.** குழந்தைகள் உரிமைச் சட்டம், கல்வி உரிமைச் சட்டம் போன்ற சட்டங்கள் இருந்தாலும் அவை அரைகுறை சட்டங்களாகவும் வெறும் ஏட்டளவில் மட்டுமே உள்ள சட்டங்களாகவும் இருப்பது வேதனையானது.

சத்தான உணவு, சத்தமான நீர், பாதுகாப்பான இருப்பிடம், உடுத்தத் தேவையான உடை, நலமாக வாழ்வதற்கான மருத்துவம், வாழ்வதற்கும் முன்னேறுவதற்கும் சமவாய்ப்பளிக்கும் கல்வி, மனித நேயமிக்க சமூக உறவு இவைகளெல்லாம் குழந்தைகளாக இருப்போரில் சரிபாதிபினருக்கு இன்னும் முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. எனவே **குழந்தைகள் எதிர்காலத்தில் நல்லதொரு மக்களாட்சி நெறியுடைய சமூக அமைப்பில் வாழ அவர்களுக்கு நாம் இன்றைக்கு நிறைவேற்றித் தரவேண்டிய வாய்ப்புகளையும் வசதிகளையும் பற்றி மிகுந்த அக்கறை கொள்ளவேண்டும்.** அமைதியான, மகிழ்ச்சியான, வளமான, சமனிலை நெறியுடைய உலகத்தை குழந்தைகளுக்காக விட்டுச் செல்லவேண்டும் என்பதே அறநெறியுடைய ஆட்சியாளர்களின் நோக்கமாக இருக்க முடியும். ஆட்சியாளர்களும் நாட்டின் கல்விக் கொள்கையை வகுக்கும் அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களும் குழந்தைகள் நேயமிக்க புதிய கல்வி உரிமைச் சட்டம் இயற்ற வழிவகை காணவேண்டும்.

உயர்கல்வியை உலக வணிக அமைப்பிடமிருந்து காத்திடுக!

“

அந்நியக் கல்வி
நிறுவனங்களால்
நடைபெறப்போகும்
ஆங்கிலமயமாக்கலும்
அந்நியப்
பண்பாட்டுமயமாக்கலும்
நமது மாணவர்களை
நமக்கே
அந்நியர்களாக்கிவிடும்.
ஆங்கில மொழி
விரிவாக்கத்தால்
இந்திய மொழிகள்
அனைத்தும் அழியும்
மொழிகளாக
மாறிவிடும்.

”

“சந்தை நெருக்கடிகளால் துரத்தப்படும் வியூகங்கள்” என்றோ
“போட்டி மனப்பான்மை என்றோ” அருமையான சொற்
கோவைகளைக் கையாண்டு சமுதாயத்தின் மேல்தட்டு மக்களைப்
பற்றி மட்டும் அக்கறை கொள்வதா? அடித்தட்டுப் பாமரர்களை
அவரவர் விதிவழி என்று தட்டிக் கழிக்க முடியுமா? அல்லது எல்லா
முயற்சிகளையும் உலகமயமாக்கும் சக்திகளிடமே விட்டுவிட
முடியுமா?

—முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர் ஆ. ப. ஜெ. அப்துல்கலாம்

1947 வரை அந்நிய வெள்ளையனே வெளியேறு என்று
போராடினோம். எவ்வளவோ விலைமதிக்க முடியாத உயிர்த்
தியாகங்களால் அதிகார மாற்றம் நடந்தது. இன்று “இந்திய
ஆட்சியாளர்களே! இந்திய ஒன்றிய அரசே! உயர் கல்விச் சேவைகளில்
அந்நிய நாட்டுக் கல்வி வியாபாரிகளை அனுமதிக்காதே!” என்று
போராடவேண்டியுள்ளது. நாட்டின் குடிமக்களாகிய நமக்கே தெரியாமல்
நமது உயர்கல்வியில் நடக்கப்போகும் ஆபத்துகளை நாம் தடுத்தாக
வேண்டியுள்ளது.

முதலாளித்துவ உலகமயமாகல் 20-ஆம் நூற்றாண்டு வரை
நேரடியாகக் காலனி நாடுகளை உருவாக்குவதன் மூலம்
தன்னுடைய வணிகப் பசியைத் தீர்த்துக்கொண்டது. தேசிய
இனங்களின் விடுதலைப் போராட்டங்கள் அந்நியக் காலனி
ஆட்சிகளுக்கு முடிவுகட்டிய நிலையில், முதலாளித்துவ
உலகமயமாக்கல் தற்போது உலக வணிக அமைப்பு (WTO) மூலம்
தன்னுடைய எல்லையற்ற வணிகப் பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ள
முயற்சிக்கிறது. பொருளுற்பத்தியையும் பொருள் வணிகத்தையும்
மட்டுமல்லாமல் கல்வி, மருத்துவம், காப்பீடு போன்ற சேவைகளையும்
தனது இலாப நோக்கிலான பசிக்கு இரையாக்கத் துடிக்கிறது.

கல்வி, மருத்துவம் போன்ற சேவைகளைச் சந்தைக்கான வணிகப் பொருளாக்கும் உலக வணிக அமைப்பின் (WTO) சேவையில் வணிகத்திற்கான பொது ஒப்பந்தத்திற்கான (GATS) மாநாடு 2005-ஆம் ஆண்டில் கத்தார் நாட்டின் தோகாவில் நடைபெற்றது. இம்மாநாட்டிலும் அதைத் தொடர்ந்து பத்தாண்டுகளாக நடைபெற்ற மாநாடுகளிலும் **இந்திய நாட்டின் உயர் கல்விச் சேவைகளில் 160-க்கும் மேற்பட்ட அந்நிய நாடுகளின் தனியார் வணிக முதலீடுகளை அனுமதிக்க இந்திய அரசு ஒப்புதல் தந்துள்ளது. நாட்டின் அரசமைப்புக் குறிக்கோள்களான இறையாண்மை, சமூக அரசியல் பொருளாதார நீதி, சமத்துவம் மக்களாட்சிக் குடியரசியம் ஆகிய அனைத்திற்கும் முற்றிலும் எதிரான இந்த இசைவுகளைத் திரும்பப் பெற இந்திய அரசுக்கு வாய்ப்பு உள்ளது.**

எந்தக் கட்சி ஆட்சியில் இருந்தாலும் மக்கள் நலக் கோரிக்கைகள் அனைத்தையும் கண்டுகொள்ளாமல் இருப்பதும், போராடினால் அடக்குமுறைகளைக் கையாள்வதும் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டுள்ளது. இந்திய உயர்கல்வித் துறையை அந்நிய நாடுகளின் வணிக வேட்டைக்கு இரையாக்கும் இசைவுகளைத் திரும்பப் பெற வலியுறுத்தும் இந்தக் கோரிக்கையும் இதேமுறையில் நிராகரிக்கப்பட்டால் மிகப்பெரிய ஆபத்துகளை நாம் எதிர்கொள்ளவேண்டியிருக்கும்.

இசைவுகளைத் திரும்பப் பெறவில்லை என்றால் இந்திய உயர் கல்வித் துறை பன்னாட்டு வணிகத் துறையாக மாற்றப்பட்டு அந்நியத் தனியார் கல்வி நிறுவனங்களின் லாப வேட்கைக்கு இரையாகும். அந்நிய மொழி ஆதிக்கத்தால் இந்திய மொழிகள் அழியும் நிலை ஏற்படும். கல்வியில் இறையாண்மையையும் தற்சார்பு நிலையையும் இழக்கவேண்டிய நிலை உருவாகும் என்பதை நாட்டு நலனில் அக்கறை கொண்டுள்ள அனைத்துக் கல்வியாளர்களும் உரத்தக் கூறிவருகிறார்கள். மக்கள்நாயக ஆற்றல்கள் பல்வேறு போராட்டங்களையும் நடத்தி வருகிறார்கள். ஆனால் **தற்போது இந்திய ஒன்றியத்தின் ஆட்சிப் பொறுப்பில் உள்ள பா. ஜ. க அரசு இது குறித்து எந்தப் பதிலையும் அளிக்கவில்லை. ஏற்கனவே ஆட்சியில் இருந்த காங்கிரஸ் கட்சியும் எல்லாவற்றையும் செய்தாகிவிட்டது என்று அமைதி காக்கிறது.**

நாட்டு நலனிலும் வளரும் தலைமுறையினரின் கல்வி நலனிலும் அக்கறையுள்ளவர்கள் மிக ஆபத்தான ஒரு கல்வி ஒப்பந்தம் பற்றி அறிந்துகொண்டு அமைதியாக இருக்க முடியாது. **கல்வி என்பது ஒட்டுமொத்த மக்களின் சமூகப் பொருளாதார அரசியல் மேம்பாட்டிற்கான கருவியாக இல்லாமல் பொருளாதார ஆதிக்க சக்திகளின் இலாப நோக்கிலான வணிகக் கொள்ளைக்கு உதவிடும் கருவியாக மாறும் நிலை உருவாவதை அனைவரும் ஒன்றிணைந்து தடுத்தாகவேண்டும்.**

சேவைகளுக்கான பொது வணிகத்தில் நமது நாட்டின் உயர்கல்வி ஒப்படைக்கப்பட்டால் என்ன நடக்கும் என்பதைக் கவனிப்போம்.

* பணம் இருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே உயர் கல்வி என்ற நிலை உருவாகும். பெரும் போராட்டத்திற்கு பிறகு, இன்று ஓரளவு கிடைத்துள்ள சமூக நீதி நடவடிக்கைகளான கல்வி உதவித்தொகை, கல்விக்கான நிதி ஒதுக்கீடு, இட ஒதுக்கீடு உள்ளிட்ட அனைத்தும் இல்லாமல் போகும்.

- * நமது நாடாளுமன்றச் சட்டங்களோ, உச்சநீதிமன்றமோ அந்நிய நாட்டுக் கல்வி நிறுவனங்களைக் கட்டுப்படுத்த எந்த சட்டங்களையும் தீர்ப்புகளையும் நிறைவேற்ற முடியாது.
- * கல்வி வர்த்தகப் போட்டியில் சமநிலைத் தன்மையைக் கொண்டுவரவேண்டும் எனவும் அரசு சார்பாக எவ்வித நிதி உதவிகளும் அரசின் பொறுப்பில் உள்ள உயர் கல்வி நிறுவனங்களுக்கு வழங்கக் கூடாது எனவும் கல்வியில் சேவைக்கான வணிக ஒப்பந்தம் வெளிப்படையாகவே கூறுகிறது. இதை ஏற்றுக்கொண்டால் நாட்டின் உயர்கல்விச் சேவைகளை வழங்குவதற்கு எந்தப் பொறுப்பும் கடமையும் அரசுக்கு துளியும் இல்லை என்ற நிலை உருவாகும்.
- * இந்திய விடுதலைப் போராட்டத் தலைவர்களால் வடிவமைக்கப்பட்ட அரசியல் அமைப்புக் குறிக்கோள்கள் அனைத்தும் கனவாக மாறிவிடும். இந்தியக் கூட்டாட்சி முறைக்கு அடியோடு வேட்டு வைக்கும் நிலை உருவாகும்.
- * மாநில அரசுகள் உயர்கல்வி சார்ந்த எந்தவிதமான கொள்கை முடிவுகளையும் எடுக்க முடியாது. அந்நிய உயர்கல்வி நிறுவனங்களுக்குக் காவல் பணி செய்யும் முகவாண்மை நிறுவனங்களாக மட்டுமே மாநில அரசுகள் இருக்கவேண்டிவரும்.
- * மானியம் உள்ளிட்ட பல வாய்ப்புகள் இருக்கும் இன்றைய சூழலிலேயே உயர்கல்வி என்பது இன்னும் 75 விழுக்காட்டினருக்கு எட்டாக்கனியாக உள்ளது. கல்வியில் வணிகத்திற்கான ஒப்பந்தம் நடைமுறைக்கு வந்து மானியங்களே இல்லாமல் போனால் கல்வியிலும் சமூகத்திலும் பின்தங்கி உள்ள சமூகப் பிரிவினரின் உயர்கல்வி வாய்ப்புகள் முற்றிலும் பறிபோகும்.
- * உயர் கல்வியில் உலகளாவிய கல்விக் கொள்கை நடைமுறைக்கு வாய்ப்பு ஏற்படும். அந்நிய நாட்டுக் கல்வி நிறுவனங்கள் மூலம் நடைபெறப்போகும் கல்வி வணிகம் சட்டப்பூர்வமானது என்ற நிலை ஏற்படும். மேலும் தனியார் கல்வி நிறுவனங்களின் கல்விக்கான கட்டணத்தை அரசும் தீர்மானிக்க முடியாது. அரசின் பொறுப்பில் உள்ள கல்வி நிறுவனங்களுக்கான நிதியளிப்பும் வெட்டப்பட்டுக் கல்வி என்பது முழுவதுமாக சந்தைப் பொருளாக மாறும்.
- * கல்வி வணிகம் சட்டப்பூர்வமாக இல்லாத நிலையிலேயே கல்வி வணிகக் கொள்கைக்குப் பலரும் ஆளாகிவரும் நிலையில் கல்விக் கட்டணத்தைப் பற்றி யாரும் கேள்வி எழுப்ப முடியாத நிலை ஏற்படும். இது மக்களாட்சி முறையின் அடைப்படைக் கோட்பாடான “சட்டத்தின் ஆட்சி” என்பதை கேலிப்பொருளாக்கிவிடும்.
- * அந்நியக் கல்வி நிறுவனங்களால் நடைபெறப்போகும் ஆங்கிலமயமாக்கலும் அந்நியப் பண்பாட்டுமயமாக்கலும் நமது மாணவர்களை நமக்கே அந்நியர்களாக்கிவிடும். ஆங்கில மொழி விரிவாக்கத்தால் இந்திய மொழிகள் அனைத்தும் அழியும் மொழிகளாக மாறிவிடும்.

இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தின்படி இந்திய மக்களின் நலன்களுக்காக இந்திய அரசு செயல்படவேண்டும். இதற்குப் பதிலாக, கல்வியில் வணிகம் செய்யவரும் அந்நிய நாட்டு முதலீட்டாளர்களின் நலன்களுக்காக நமது அரசே செயல்படவேண்டிய நிலையை உருவாக்கும் உலக

வணிக அமைப்பின் சேவைகளில் வர்த்தகத்திற்கான ஒப்பந்தத்தை ஏற்பது எந்தவகையிலும் நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை அளிக்கக் கூடியது அன்று.

இவ்வளவு ஆபத்தான ஒப்பந்தத்திற்கான பேச்சுவார்த்தை வெளிப்படைத் தன்மை இல்லாமல் பத்தாண்டுகளாக நடந்து வருகிறது, இந்தியக் கூட்டாட்சி முறைக்கு மதிப்பளிக்கும் வகையில் மாநில அரசுகளின் ஒப்புதல்கள் எதையும் பெறாமல் பத்தாண்டுக் காலமாக இந்த ஒப்பந்தத்திற்கான முடிவுகளை இந்திய ஒன்றிய அரசு தன்னிச்சையாகச் செய்துகொண்டுள்ளது. இந்திய அரசு சார்பாக இது குறித்த ஆவணங்களை இந்தி உள்ளிட்ட அனைத்து மாநில மக்களின் மொழிகளிலும் வெளியிடாமல் பொதுமக்கள் புரிந்துகொள்ள வாய்ப்பு இல்லாத நிலையை உருவாக்கி உள்ளது.

உயர்கல்வி தொடர்பான ஒப்பந்தங்களைக் குறித்த ஆவணங்கள் மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் உள்ளிட்ட எந்த உயர்கல்வி தொடர்பான வலைத்தளத்திலும் வெளியிடாமல் வர்த்தக அமைச்சக வலைத்தளத்தில் மட்டும் அதுவும் ஆங்கிலத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்திய நாட்டின் கல்வியாளர்களின் ஆலோசனைகள் எவற்றையும் பெறாமல், இந்திய மக்களின் ஒப்புதல் இல்லாமல், இந்திய உயர்கல்வியின் நோக்கத்தையே மாற்றும் ஓர் ஒப்பந்தத்தை இந்திய மக்களாகிய நாம் ஒரு போதும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

அந்நிய வாகனத் தொழிற்சாலைகள், தகவல் தொழில்நுட்பத் தொழிற்சாலைகள் போல அந்நியக் கல்வி வணிகத் தொழிற்சாலைகள் இங்கு வரவேண்டிய தேவை என்ன இருக்கிறது? நாலந்தா, தட்சீலம், காஞ்சி ஆகிய பல்கலைக்கழகங்கள் ஆயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே புகழ்பெற்று விளங்கிய நாட்டில் அந்நியக் கல்வி நிறுவனங்கள் எதற்கு? உயர்கல்வியை வளர்ப்பதற்கான ஒப்பந்தம் என்றால் உலகக் கல்வி அமைச்சர்கள் மாநாட்டில் அல்லவா ஒப்பந்தம் போடவேண்டும்? உலக வர்த்தக அமைச்சர்கள் மாநாட்டில் ஏன் ஒப்பந்தம் போடுகிறார்கள்? உள்நாட்டுச் சட்டங்கள் எவையும் அந்நிய நாட்டுக் கல்வி நிறுவனங்களைக் கட்டுப்படுத்தாது என்று எதற்காக உலக வணிக அமைப்பு கட்டளை இடுகிறது? "இந்தியாவில் கல்வி விற்பனைக்குரிய சந்தை பொருளாக என்றுமே இருந்ததில்லை" என உச்சநீதிமன்றம் 1993-இல் வழங்கிய தீர்ப்புக்கு எதிரான ஒப்பந்தங்களை எதற்காக ஏற்கவேண்டும்? இப்படிப் பல கேள்விகளை நாம் எழுப்பவேண்டும். இந்திய நாட்டின் கல்வி முறையைச் சீரழிக்கும் இவ்வொப்பந்தத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்ட இசைவுகளை இந்திய அரசு உடனடியாகத் திரும்பப் பெற வேண்டுமென அனைவரும் வலியுறுத்தவேண்டும்.

ஏற்கனவே பதவியில் இருந்த காங்கிரஸ் கட்சி வழியமைத்துக் கொடுத்த தனியார்மயக் கல்விக் கொள்கைகளையும் தாராளமய, உலகமயக் கல்விக் கொள்கைகளையும் பா. ஜ. க. அரசும் பின்பற்றி வருகிறது. மாற்றத்தை உருவாக்குமோம் என்று கூறி நரேந்திர மோடி ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்ந்தார். ஆனால் காங்கிரஸ் கட்சி பின்பற்றிவந்த பன்னாட்டுப் பெரு முதலாளிகளின் நலன்களுக்கான கொள்கையில் பா.ஜ.க.-வும் காங்கிரசும் ஒரே கொள்கை உடைய கட்சிகள் தாம் என்பதை நிரூபித்து வருகிறார். கல்வியை வணிகமாக்கத் துணைபோவதில் இரண்டு கட்சிகளுமே சளைத்தவர்கள் அல்ல என்பதை மக்களே இப்பொழுது நேரடியாக உணர்ந்து வருகிறார்கள்.

சில மாநிலக் கட்சிகளும் இந்த துரோகத்தைப் பற்றி பேசாமல் இருக்கின்றன. **மக்கள் நலன் சார்ந்த கொள்கைகள் இல்லாத, பிழைப்புவாதமும் – பதவி நோக்கமும் மட்டுமே கொண்ட கட்சிகள் மாநிலங்களிலும் ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருந்து வருகின்றன. இப்படிப்பட்ட கட்சிகளும் மக்கள் நலன் சார்ந்த கொள்கையுடைய மக்களாட்சி இயக்கங்களாக மாறவேண்டும்.**

அனைத்து நாடுகளின் பொருள் உற்பத்தியையும் வணிகத்தையும் உலகளாவிய பொருளாதார ஆதிக்க சக்திகளின் இலாப நோக்கிலான சந்தை நலன்களுக்குப் பயன்படுத்துவது மட்டுமே முதலாளித்துவ உலகமயமாக்கலின் அடிப்படைக் குறிக்கோளாகும். உலக நாடுகளின் பொருளாற்றத்தியில் தன்னிறைவையும் சமச்சீர்ப் பங்கீட்டையும் பூர்த்தி செய்வதற்கு எதிராகவே உலக வர்த்தக அமைப்பின் ஒப்பந்தங்கள் இருப்பதைக் கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக நாம் உணர்ந்து வருகிறோம்.

இப்படிப்பட்ட பொதுநலனற்ற, மக்கள் நலனற்ற, சமச்சீர் வளர்ச்சியற்ற வர்த்தக முறைகளுக்குள் கல்வி போன்ற சேவைகளை ஒப்படைக்க இந்தியா போன்ற வளரும் நாடுகள் ஒரு போதும் சம்மதிக்கக் கூடாது. மக்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவும் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்தவும் உதவும் வகையில் பொருளாற்றத்தியும் பகிர்வும் நடைபெறவேண்டும்.

உலகளாவிய வலிமை வாய்ந்த ஒரு சில ஆதிக்க சக்திகளின் நலனுக்காக மக்கள் வாழவேண்டிய நிலையை உருவாக்குவது மானிட நெறிகளுக்கு எதிரானது. கல்வியும் மருத்துவமும் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளாகப் பேணப்படவேண்டும் என்பதை அனைத்துலக மனித உரிமைப் பறைசாற்றல் அறிவிக்கிறது. இந்தியாவும் இதை ஏற்றுக்கொண்டு கையெழுத்திட்டுள்ளது. எனவே மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளைக் காப்பதில் இந்தியா மற்ற நாடுகளுக்கு முன்னுதாரணமாக இருக்கவேண்டும். இம்மாற்றம் நடப்பதற்குத் தமிழ்நாட்டில் உள்ள அரசியல் கட்சிகள் முதன்மைப் பங்காற்றவேண்டும் என இம்மக்கள் கல்விப் பறைசாற்றல் கோருகிறது.

மதவாத சக்திகள் கல்வியில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதைத் தடுத்திடுக!

“

மத உணர்வு ஒரு
வாழ்க்கை முறையாகக்
குடிமக்களிடம்
திணிக்கப்படுமானால்
மக்களாட்சிக்கான
வாழ்க்கை முறையை
நாம் என்றைக்கும்
நிலைபெறச் செய்ய
முடியாது. இந்த விதி
பெரும்பான்மை,
சிறுபான்மை என்ற
எல்லா மதம் சார்ந்த
வாழ்க்கை
முறைகளுக்கும்
பொருந்தும்.

”

"இந்த நாட்டின் மாணவர்கள் எதிர்பார்ப்பது, இந்திய தேசத்தில் நிலவும் ஊழல் நடைமுறைகளில் இருந்து சுதந்திரமே தவிர இந்தியாவில் இருந்தே சுதந்திரம் அல்ல. முதலாளித்துவம், பார்ப்பனியம், சாதியத்திலிருந்து சுதந்திரம் தேவை. இந்தத் தேசத்தைச் சூறையாட முயல்பவர்களிடமிருந்து சுதந்திரம் தேவை. இதுதான் எங்கள் சுதந்திர வேட்கை என்பதை இந்தத் தேசத்துக்கு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்”.

—ஜே.என்.யூ. பல்கலைக்கழக மாணவர் சங்கத் தலைவர் கண்ணையா

கல்வி நிறுவனங்கள் மக்களாட்சி அமைப்பின் நாற்றங் கால்களாக விளங்க மதவாத சக்திகள் கல்வி நிலையங்களுக்குள் வளர விடாமலும் ஆதிக்கம் செலுத்த விடாமலும் தடுக்கவேண்டும்!

சென்னை ஐ. ஐ. டி யில் அம்பேத்கர் பெரியார் படிப்பு வட்டத்திற்குத் தடைவிதித்தது, ஹைதராபாத் பல்கலைக் கழக மாணவர் ரோஹித் வெமுலா தற்கொலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டது, தில்லி ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக் கழக மாணவர் இயக்கத் தலைவர் கண்ணையா தாக்கப்பட்டது, அவர் மீது தேச விரோத வழக்குப் பதிவு செய்தது போன்ற நிகழ்வுகள் கல்வி நிலையங்களுக்குள்ளும் சாதிய, மதவாத அபாயமும் சகிப்பின்மையும் பரவிவிட்டதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இத்தகைய போக்குகள் நாட்டின் கல்விச் சூழலை கெடுத்துவருவது மிக ஆபத்தானது.

இந்து மதவாத அரசியலுக்கும் இந்து மதம் சார்ந்த பழக்க வழக்கங்களுக்கும் எதிரிக் கருத்துக் கொண்டுள்ள எழுத்தாளர்கள், சிந்தனையாளர்கள் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் அனைவரையும் அடக்கியே ஆகவேண்டும் என்ற நோக்கில் இந்துத்துவவாதிகள்

தொடர்ந்து பலவகையான மனித உரிமை மீறல் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வருவதை அன்றாடம் பார்த்து வருகிறோம். பா. ஐ. கட்சி ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருப்பதை வைத்துக்கொண்டு மக்களாட்சி நெறிகள் எல்லாவற்றையும் குழிதோண்டிப் புதைக்கும் செயலில் இந்துத்துவவாதிகள் தொடர்ச்சியாக ஈடுபடுவது சமூக அமைதியை மட்டுமல்லாமல் தனிமனித அமைதியையும் சேர்த்தே அழித்து வருகின்றனர். சென்னை ஐ. ஐ. டி, ஹைதராபாத் பல்கலைக்கழகம், ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக் கழகம் போன்ற கல்வி நிலையங்களும் அமைதியற்ற சூழலுக்கு ஆளாகி வருவது வேதனை அளிக்கிறது.

மாற்றுக் கொள்கை கொண்டவர்களைக் கொலை செய்வது, தாக்குவது, தேச விரோதிகள் என்று முத்திரை குத்துவது, ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி பொய்வழக்குப் போடுவது என இந்துத்துவ மதவாதிகளின் பாசிச வெறிப்போக்கு பல முகங்களில் தலைவிரித்தாடுகிறது. **அமர்த்தியா சென் போன்ற உலகப் புகழ் பெற்ற மக்கள்நலப் பொருளாதார அறிஞர்கள் கூட பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராக முடியாத அளவுக்கு மதவெறிப் பாசிசம் அரசு எந்திரத்தையும் கையில் வைத்துக்கொண்டு ஆடுகிறது.**

நாம் இன்றைக்கு மக்களாட்சி யுகத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். முடியாட்சி யுகத்தில் இருந்தும், காலனி ஆட்சி யுகத்தில் இருந்தும் மக்களாட்சி யுகத்திற்கான மாற்றம் என்பது பல ஆயிரம் மக்கள் சிந்திய ரத்தச் சேற்றில் இருந்து நடந்தேறியுள்ளதை உலக வரலாற்றை அறிந்தவர்கள் உணர்ந்திருப்பார்கள். மக்களாட்சி சமூக அமைப்புக் கொள்கைகள் உருவாக்கப்பட்டு நான்கு நூற்றாண்டுகள் கடந்தும் கூட இன்னும் மதவாதக் கொள்கைகள் சமூகத்தில் ஆதிக்கம் பெற்றுவருவது மிகுந்த வேதனையானது.

மக்களாட்சி என்பது ஒரு வாழ்க்கை முறை. மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அரசியல் சட்டப்படியான உறுதிமொழி. எந்த மதத்தினராக இருந்தாலும், எந்த மொழியினராக இருந்தாலும், எந்த தேசத்தவராக இருந்தாலும் அனைவரும் சமனிதையோடும் சகோதரத்துவ உறவோடும் தனிமனித உரிமைகளோடும் வாழ்வதற்கான நெறிமுறையே மக்களாட்சி அரசியலின் அடிப்படை அறம். ஆனால் மத உணர்வு என்பது ஒரு வாழ்க்கை முறையாகக் குடிமக்களிடம் திணிக்கப்படுமானால் மக்களாட்சிக்கான வாழ்க்கை முறையை நாம் என்றைக்கும் நிலைபெறச் செய்ய முடியாது. இந்த விதி பெரும்பான்மை, சிறுபான்மை என்ற எல்லா மதம் சார்ந்த வாழ்க்கை முறைகளுக்கும் பொருந்தும்.

மதவாதச் சித்தாந்தங்களும், அரசியல் வழிமுறைகளும் குடிமக்களின் சமத்துவம், சகோதரத்துவம், தனிமனித சுதந்திரம் போன்ற அடிப்படையான மக்களாட்சி நெறிகளுக்கே எதிரானவையாகவே என்றைக்கும் இருந்து வந்துள்ளதை உலக வரலாறு நமக்குக் காட்டுகிறது. மதவாதம் சார்ந்த எந்த முன்னெடுப்புகளும் மக்களிடையே ஒற்றுமையை வளர்ப்பதற்குப் பதிலாகப் பிளவை உருவாக்குவதில் தான் .போய் முடிகின்றன. இதில் பெரும்பான்மை மதவாதம், சிறுபான்மை மதவாதம் இரண்டுக்கும் இடையில் எந்த வேறுபாடுகளும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

நாட்டின் விடுதலைப் போராட்டத்திற்குத் தலைமையளித்த காந்தி தன்னை ஒரு இந்து என்று அறிவித்துக்கொண்டவர். ஆனாலும், இந்துத்துவ மற்றும் முஸ்லீம் பிளவு அரசியலுக்கு எதிராக நின்று இந்து-முசுலீம் ஒற்றுமை அரசியலைப் பேசியதற்காகவே இந்து மத வெறியனால் காந்தி கொல்லப்பட்டார். இந்து மதவாத உணர்வு எவ்வளவு கொடுமையாக வினையாற்றியுள்ளது என்பதற்கான இப்படிப்பட்ட

கடந்தகால வரலாற்று நிகழ்வுகளை பள்ளி, கல்லூரிப் பாடத்திட்டங்களில் இணைத்து வளரும் தலைமுறைக்குப் போதிக்கவேண்டும். மதவாத ஆபத்துகள் பற்றிய எச்சரிக்கையை நாம் வெளிப்படையாக இன்றைய இளைய தலைமுறையினரிடம் பயிற்றுவித்தால் மட்டுமே மதவாத அபாயமற்ற அமைதியான வாழ்க்கையை நோக்கி வருங்கால சமூகத்தைப் பயணிக்கச் செய்ய முடியும்.

மாற்றத்தை உருவாக்குவோம் என்று முழங்கி ஆட்சிக்கு வந்தவர்கள், காங்கிரஸ் கட்சி பின்பற்றிவந்த மக்களுக்கும் நாட்டுக்கும் எதிரான பொருளாதாரக் கொள்கைகளை மாற்றுவது பற்றிய ஆக்கப்பூர்வமான கலந்துரையாடல்களைப் பல்கலைக் கழக மாணவர்களிடம் கொண்டு செல்லவேண்டும். இதைச் செய்வதுதான் தேர்தலில் வெற்றி பெறுவதற்கு முன்பு நேரந்திர மோடி அவர்கள் மக்களுக்கு அளித்த உறுதிமொழியைக் காப்பதாக அமையும்.

மக்களிடையே பிளவையும் பகைமை உணர்வினையும் உருவாக்க வழிவகுக்கும் ஆபத்தான மதவாதச் சிந்தாந்த ஆதிக்க வழிமுறைகளை அட்சி அதிகாரத்தில் உள்ள பாஜக தலைவர்களும் பிற இந்துத்துவச் சிந்தாந்தவாதிகளும் இந்துத்துவ மாணவர் அமைப்புகளும் கைவிடுவதே நாட்டுக்குச் செய்யும் நற்கடமையாக அமையும். இப்படிப்பட்ட மதவாதச் சக்திகளைத் தமிழக அரசியலில் இருந்து ஒதுக்குவதும் மக்களை மதவாத உணர்வுகளுக்கு ஆட்படவைப்பதைத் தடுப்பதும் தமிழகக் கட்சிகளின் முதன்மையான கடமைகளாகும். குறிப்பாக, கல்வி நிறுவனங்களுக்குள் மதவாத சக்திகள் வளர விடாமலும் ஆதிக்கம் செலுத்த விடாமலும் தடுத்தாகவேண்டும். இதன்மூலமே கல்விக் கூடங்கள் மக்களாட்சிக்கான நாற்றங்கால்களாக விளங்க முடியும்.

புதிய கல்விக் கொள்கையை உருவாக்கிடுக!

“மக்களாட்சி என்பது ஓர் அரசாங்க அமைப்பு முறை மட்டுமன்று. முதன்மையாக அது ஒரு கூட்டு வாழ்க்கை முறை. வழிவழியாகக் கொடுக்கப்பட்ட அனுபவங்களின் தொகுப்பு அது. அடிப்படையில் அது சமூகத்தில் உள்ள மனிதர்கள் அனைவருக்கும் மதிப்பும் மரியாதையும் செய்யும் மனப்பாங்கு”

– அம்பேத்கர்

மதவாத, வணிகமய நோக்கங்களை நிறைவேற்ற ஒன்றிய அரசு உருவாக்கும் புதிய கல்விக் கொள்கைக்கு மாற்றாக, நாட்டின் நலன், மக்களின் முன்னேற்றம், இறையாண்மை மற்றும் தற்சார்பு ஆகியவற்றிற்கு வழிவகை செய்யும் புதிய கல்விக் கொள்கையைத் தமிழகத்திற்கு உருவாக்கவேண்டும்!

புதிய கல்விக் கொள்கை என்ற பெயரில் இந்துத்துவக் கல்விக் கொள்கையை உருவாக்கும் பணியை ஒன்றிய ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்கும் பா. ஐ. க. அரசு மேற்கொண்டு வருகிறது. இப்புதிய கல்விக் கொள்கை வரைவு மீது கருத்துக் கூறுமாறு இந்திய அரசின் மனிதவள மேம்பாட்டுத் துறை அழைப்பு விடுத்திருக்கிறது. 1986-ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட தேசிய கல்விக் கொள்கை, 1992-இல் புதிய தாராளவாதக் கொள்கைகளை அமல்படுத்துவதற்கு ஏற்ப உருவாக்கப்பட்டது. அது போல உலக வணிக அமைப்பின் சேவைகளில் வணிகத்திற்கான (WTO-GATS) ஒப்பந்தத்தை நிறைவு செய்யும் நோக்கத்தோடு இன்றைய புதிய கல்வி உரிமைச் சட்டம் உருவாக்கப்பட இருக்கிறது.

உலக வணிக அமைப்பிற்கு உயர்கல்வியைத் தாரை வார்ப்பதையும், இந்துத்துவச் சாதியக் கட்டமைப்பையும் ஆதிக்கத்தையும் மறுஉருவாக்கம் செய்வதையும் நோக்கமாகக் கொண்டே புதிய கல்விக் கொள்கை வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கொள்கையின் வரைவுக் குழுவின் 4 உறுப்பினர்களில் ஒருவர் மட்டுமே கல்வித்துறையைச் சேர்ந்தவர். ஆர். எஸ். எஸ். மற்றும் இந்துத்துவக் கொள்கைவாதியான தீனாநாத் பத்ரா தான் அந்த ஓர் உறுப்பினர்!

கடந்த 25 ஆண்டுகளாக அமல்படுத்தப்பட்டு வரும் தனியார்மய, தாராளமய, உலகமயக் கொள்கைகளின் விளைவாக வேளாண்மை உள்ளிட்ட அனைத்திலும் தற்சார்புத் தன்மையை அடியோடு ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டது. தற்போதைய கல்வி அமைப்பையும் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் இலாப நோக்கத்திற்கேற்ப மாற்றுவது, பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்குத் தேவையான ஆங்கிலம் தெரிந்த கூலித் தொழில் நுட்ப அடிமைகளை உருவாக்குவது என்ற நோக்கங்களையே புதிய கல்விக் கொள்கையின் வரைவு தெரிவிக்கிறது.

நாட்டின் எதிர்காலக் குடிமக்களை உருவாக்கும் கல்வி அமைப்பை முற்றிலுமாக உலக முதலாளித்துவ, இலாப நோக்கிலான சந்தைப் பொருளாதார நலன்களுக்கு காவு கொடுக்க வழிவகை செய்யும் புதிய கல்விக் கொள்கையை எதிர்ப்பதோடு, நாட்டின் நலன், மக்களின் முன்னேற்றம், இறையாண்மை மற்றும் தற்சார்பு ஆகியவற்றிற்கு வழிவகை செய்யும் புதிய கல்விக் கொள்கையைத் தமிழகத்திற்கு உருவாக்கவேண்டும்.

அரசுப் பள்ளிகளை மேம்படுத்தி, மாணவர் சேர்க்கையை உயர்த்திடுக !

1. அருகமைப்பள்ளி சேர்க்கை முறையை கட்டாயமாக நடைமுறைப்படுத்தி அரசுப் பள்ளிகளில் மாணவர் சேர்க்கையை உயர்த்த வேண்டும்.
2. தொடக்கப் பள்ளிகள் முதலாக அனைத்து அரசுப் பள்ளிகளிலும் வகுப்புக்கு ஓர் ஆசிரியர், பாடத்திற்கு ஓர் ஆசிரியர் நியமிக்கப்படவேண்டும். தொகுப்பூதிய அடிப்படையில் ஆசிரியர் நியமனம் செய்தல், பகுதி நேர ஆசிரியர் நியமனம் செய்தல் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டு முறையான ஊதியத்தில் முழுநேர ஆசிரியர்களை நியமிக்கவேண்டும்.
3. அனைத்து அரசு மற்றும் அரசு உதவி பெறும் தொடக்க மற்றும் நடுநிலைப் பள்ளிகளிலும் மழலையர் வகுப்புகள் தொடங்கப்படவேண்டும்.
4. தற்போது முதல் வகுப்பிலிருந்து ஒன்பதாம் வகுப்பு வரை நடமுறையில் உள்ள முப்பருவக் கல்வி முறை, தொடர் மற்றும் முழுமையான மதிப்பீட்டு முறை ஆகியவற்றைப் பத்தாம் வகுப்பிலும் உடனே நடைமுறைப் படுத்தவேண்டும். +1, +2 வகுப்புகளுக்கு இருபருவத் தேர்வு முறையை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.
5. 10 மற்றும் +2 வகுப்புகளில் ஏற்படும் ஆசிரியர் காலிப்பணியிடங்களை உடனே நிரப்ப வேண்டும். பாட ஆசிரியர்களே இல்லாமல் மாணவர்கள் பொதுத்தேர்வு எழுதும் அவல நிலை வருங்காலங்களில் நிகழாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.
6. அரசுப் பள்ளிகளுக்கு மிகச் சிறப்பான கட்டமைப்பு வசதிகள் செய்யப்படவேண்டும். தூய்மையான குடிநீர் வசதி, தண்ணீர் வசதியுள்ள நவீன, சுகாதாரமான கழிப்பறை வசதி, நூலகம், கணினிப் பயிற்சிக் கூடம், ஆய்வகம், விளையாட்டிட வசதி ஆகியன போதுமான அளவிற்கு அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் உருவாக்கப்படவேண்டும்.
7. மாணவர்களின் விளையாட்டுத் திறன்கள் மற்றும் நுண்கலைத் திறன்களை வளர்க்க உடற்கல்வி ஆசிரியர்கள், கலை ஆசிரியர்கள், நூலகர்கள், கணினி ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படவேண்டும். விளையாட்டு, ஓவியம், நூலகம், கணினி ஆகியவற்றை கட்டாயப் பாடமாக்க வேண்டும். அரசுத் தொடக்கப் பள்ளிகள் முதற்கொண்டு நடத்தாட்டிகள் நியமிக்கப்படவேண்டும்.
8. அரசுப் பள்ளிகளில் உருவாகும் ஆசிரியர் காலிப் பணியிடங்கள் உடனுக்குடன் கல்வி ஆண்டின் தொடக்கத்திலேயே நிரப்பப்படவேண்டும். ஆசிரியர்கள் மற்றும் கல்வித்துறை அலுவலர்களின்

பணி மாறுதல்களைக் கோடை விடுமுறையில் நடத்தி முடிக்கவேண்டும். விடுப்புப் பதிலி ஆசிரியர்கள் உடனடியாக நியமிக்கப்படவேண்டும்.

9. ஆங்கில மொழிக் கல்வியை தமிழகப் பள்ளிகளில் தரமுடன் கற்பிக்கவேண்டும். ஆங்கில மொழியில் மிகச்சிறந்த தேர்ச்சி பெற்ற ஆசிரியர்களை நியமிக்கவேண்டும்.
10. தாய்மொழியில் புரிந்துகொள்ளவும் பேசவும் எழுதவும் குழந்தைகள் நன்கு தேர்ச்சி பெற்ற பிறகே ஆங்கில மொழிப் பாடத்தைக் கற்பிக்கத் தொடங்கவேண்டும்.
11. காலி ஏற்படும் அனைத்துக் கல்வித் துறை அலுவலர்கள் மற்றும் அலுவலகப் பணியாளர் பணியிடங்களும் உடனுக்குடன் நிரப்பப்படவேண்டும்.
12. அரசுப் பள்ளிகளில் காலை வேளையிலும் தரமான சத்துணவு வழங்கப்படவேண்டும்..
13. பள்ளிக் குழந்தைகளின் பகலுணவுத் திட்டத்தில் காய்கறி, மளிகை, விறகு ஆகிய செலவுகளுக்கு அங்கன்வாடிக் குழந்தை ஒருவருக்கு நாளொன்றுக்கான செலவாக 1 ரூபாய் 13 பைசா , ஒன்று முதல் ஐந்து வகுப்புக் குழந்தைக்கு 1 ரூபாய் 30 பைசா, ஆறு முதல் பத்து வகுப்புக் குழந்தைக்கு 1 ரூபாய் 40 பைசா மட்டுமே வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இந்தத் தொகை 2013-ஆம் ஆண்டிலிருந்து நடைமுறையில் உள்ளது. இந்த செலவினத் தொகையை ஒரு குழந்தைக்கு 5 ரூபாயாக உயர்த்தவேண்டும். மேலும் விலைப்புள்ளி உயர்விற்கேற்ப ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை இச்செலவினத் தொகையை உயர்த்தவேண்டும்.
14. அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குக் கற்பித்தல் சாராத பணிகளான வாக்குச் சாவடி நிலை அலுவலர் பணி (BLO), வாக்காளர் சேர்ப்பு மற்றும் வாக்காளர் பட்டியல் திருத்தப் பணி போன்ற ஆண்டுதோறும் செய்யவேண்டிய தொடர்பணிகளை ஒதுக்கக் கூடாது.
15. ஆசிரியர்கள் தாங்கள் பணியாற்றும் பள்ளியின் 5 கிலோமீட்டர் சுற்றுவட்டாரப் பகுதியில் மட்டுமே வசிக்கவேண்டும் என்ற விதிமுறை உருவாக்கப்படவேண்டும்.
16. ஆட்சியாளர்கள், அரசு ஊழியர்கள், அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் ஆகியோரின் குழந்தைகளை அரசுப் பள்ளியில் சேர்க்கவேண்டும் என்று அலகாபாத் உயர் நீதி மன்றம் அளித்த தீர்ப்பைத் தமிழ்நாட்டில் சட்டமாக்கி நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.
17. அரசுப் பள்ளியில் குழந்தைகளைப் படிக்கவைக்கும் அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு ஆசிரியர் பணி விருதுகள் வழங்குவதில் முன்னுரிமை வழங்கப்படவேண்டும்.
18. பாடத்திட்ட உருவாக்கக் குழுவிலும் கல்விக் கொள்கை உருவாக்கும் குழுவிலும் ஆசிரியர்களும் இடம்பெற வழி செய்யவேண்டும். சிறந்த கல்வி முறை பின்பற்றப்படும் நாடுகளுக்கு அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் அரசின் செலவில் கல்விச் சுற்றுலா மற்றும் ஆய்வுப் பயணம் மேற்கொள்ள வழிவகை செய்யவேண்டும்.
19. 1998-ஆம் ஆண்டு வரை கடைபிடிக்கப்பட்ட 1:20 என்ற ஆசிரியர் மாணவர் விகிதத்தைக் கடைபிடிக்கவேண்டும். கல்வி உரிமைச் சட்டத்தின் விதிமுறைப்படி 6 முதல் 8 வகுப்புகளுக்கு மொழிப்பாட ஆசிரியர், அறிவியல் அல்லது கணிதப் பாட ஆசிரியர் மற்றும் சமூக அறிவியல் பாட ஆசிரியர் என்ற பாட முறையில் குறைந்தது மூன்று ஆசிரியர்கள் அனைத்துப் பள்ளிகளுக்கும் நியமிக்கவேண்டும்.

20. காமராசர் ஆட்சிக் காலத்தில் தொடங்கப்பட்டுத் தற்போது கைவிடப்பட்டுள்ள பள்ளிச் சீரமைப்பு மாநாடுகளை மீண்டும் நடத்தி அரசுப் பள்ளிகளுக்குப் பொதுமக்களின் பங்களிப்புகள் தொடர்ந்து பெறப்படவேண்டும்.
21. கல்வி முழுமையடையும் வகையில் பள்ளிகளில் ஆடல், பாடல், நாடகம், விளையாட்டு, நூல் வாசித்தல் ஆகிய செயல்பாடுகளுக்குக் கூடுதல் நேரம் ஒதுக்கப்படவேண்டும்.
22. பதினான்கு அகவை வரை அனைவருக்கும் கட்டாயமாகப் பள்ளிக் கல்வி அளிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கம் நிறைவேற எட்டாம் வகுப்பு வரை அனைவரையும் தேர்ச்சியடையவைத்தல் என்ற நடைமுறையைத் தொடரவேண்டும்.
23. அரசுப் பள்ளி மாணவர்களுக்கு வழங்கப்படும் அனைத்துக் கற்றல் – கற்பித்தல் பயன்பாட்டுப் பொருள்களையும் தரமானவையாக, நேரடியாகப் பள்ளிகளுக்கே வழங்கவேண்டும்.
24. அரசு மற்றும் அரசுதவி பெறும் பள்ளிகளில் மக்களின் பங்களிப்பை உறுதி செய்யும் வகையில் பள்ளி மேலாண்மைக் குழுக்கள் ஆக்கப்பூர்வமாகச் செயல்பட நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.
25. ஐக்கிய நாடுகள் அவையின் குழந்தைகள் நல நிதி நிறுவனம் வெளியிட்டுள்ள குழந்தை நேயப் பள்ளிகளுக்கான (Child-Friendly Schools) வழிகாட்டுதல்களின்படி அனைத்துப் பள்ளிகளையும் குழந்தை நேயப் பள்ளிகளாக மாற்றி அமைக்க ஆசிரியர்களுக்கு முறையான பயிற்சிகள் வழங்கவேண்டும்.
26. வருமான வரி செலுத்துவோரிடம் இருந்து பிடிக்கப்படும் 3 விழுக்காடு கல்வி வரியை (Education Cess) 5 விழுக்காடாக உயர்த்தவேண்டும். கல்வி வரியை முழுமையாகப் பொதுக் கல்வி வளர்ச்சிக்கு செலவிடவேண்டும்.
27. பாடத்திட்டங்கள் 5 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை மாற்றி அமைக்கப்படவேண்டும்.

தனியார் பள்ளிகளின் விதிமீறல்களைத் தடுத்திடுக!

1. புதிதாகத் தனியார் கட்டணப் பள்ளிகளுக்கு அனுமதி வழங்கப்படக்கூடாது. அனைத்துத் தனியார் பள்ளிகளையும் அரசு உதவிப் பள்ளிகளாக உடனடியாக அறிவிக்கவேண்டும். அடுத்த கட்டமாக அனைத்துத் தனியார் பள்ளிகளையும் அரசுடைமைப் பள்ளிகளாக மாற்றச் சட்டம் இயற்றவேண்டும்.
2. புதிதாக மத்திய இடைநிலைக் கல்விப் பாடத் திட்டப் (CBSE) பள்ளிகள் தொடங்கத் தனியார் கல்வி அறக்கட்டளைகளுக்கு அனுமதி வழங்க கூடாது. ஏற்கனவே இருக்கும் பள்ளிகளில் புதிதாகச் சேரும் மாணவர்களுக்குச் சமச்சீர் பாடத் திட்டத்தை மட்டுமே கற்பிக்க வேண்டும்.
3. ஒன்றிய அரசின் கீழ் உள்ள மத்திய இடைநிலைக் கல்விப் பாடத்திட்டமும் (CBSE) அதன்படி நடத்தப்படும் கேந்திரிய வித்யாலயா பள்ளிகளும் "உயர்வாகவும் சிறப்பாகவும்" கருதப்படுகின்றன. அவற்றைப் போலவே மாநிலப் பாடத் திட்டத்தையும் பள்ளிகளையும் கட்டமைத்து தரவேறுபாடுகளை நீக்கவேண்டும்.
4. சமச்சீர் பாடத் திட்டத்தில் இயங்கும் தனியார் பள்ளிகள் மெட்ரிக் பள்ளிகள் என அழைத்துக்கொள்வதை தடை செய்ய வேண்டும். மெட்ரிக் பாடத்திட்டமே இல்லாதபோது, மெட்ரிக் பள்ளிகளுக்கென தனி இயக்ககம் மற்றும் தனி அலுவலர்கள் தேவையில்லை. பள்ளிக் கல்வித் துறையின் ஆய்வின் கீழ் அனைத்துத் தனியார் பள்ளிகளையும் கொண்டுவரவேண்டும். பள்ளிகள் கண்காணிப்பையும் ஆய்வையும் சிறப்பாக மேற்கொள்ளக் கல்வித்துறை ஆய்வு அலுவலர்களின் காலிப்பணியிடங்களை உடனே நிரப்பவேண்டும். ஆய்வு அலுவலர்களின் எண்ணிக்கையைப் படிப்படியாக இரட்டிப்பாக்கவேண்டும்.
5. விடுமுறை நாட்களில் சிறப்பு வகுப்புகள் நடத்துவதும், தனிப்பயிற்சி நடத்துவதும் நுழைவுத்தேர்வுப் பயிற்சி நடத்துவதும் தடை செய்யப்படவேண்டும்.
6. நாளிதழ்கள், தொலைக்காட்சிகள், விளம்பரத் தட்டிகள் மூலம் தனியார் பள்ளிகள் விளம்பரம் செய்வதைத் தடை செய்ய வேண்டும்.
7. கல்வி உரிமைச் சட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள விதிமுறைகள் மற்றும் நடைமுறைத் தரங்களைப் பூர்த்தி செய்யாத தனியார் பள்ளிகளின் அங்கீகாரம் ரத்து செய்யப்பட வேண்டும்.
8. தமிழக அரசு நியமித்துள்ள கட்டண நிர்ணயக் குழு நிர்ணயம் செய்துள்ள கட்டணத்தைவிடக் கூடுதல் கட்டணம் வசூலிப்பதும் 10 ஆண்டுகளுக்கான 12 ஆண்டுகளுக்கான கல்விக்

கட்டணத்தையும் ஒரே தவணையில் வசூலிப்பதும் தனியார் பள்ளிகளில் நடந்துவருகின்றன. அரசின் விதிகளை மீறி நடக்கும் இத்தனியார் பள்ளிகளின் அங்கீகாரத்தை உடனடியாக விலக்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

9. மழலையர் மற்றும் தொடக்கப் பள்ளிக் குழந்தைகளை 1 கிலோமீட்டர் தொலைவைக் கடந்தும் நடுநிலைப்பள்ளி வகுப்பு மாணவர்களை 3 கிலோமீட்டர் தொலைவைக் கடந்தும் உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்களை 5 கிலோமீட்டர் தொலைவைக் கடந்தும் மேல்நிலைப் பள்ளி வகுப்பு மாணவர்களை 8 கிலோமீட்டர் தொலைவைக் கடந்தும் பள்ளி வாகனங்களில் அழைத்துவரக் கூடாது என அனைத்துத் தனியார் பள்ளிகளுக்கும் விதிமுறை வகுக்கவேண்டும். படிப்படியாக பள்ளிக்கு மாணவர்கள் வருகை தர பொதுப் போக்குவரத்தை மட்டும் பயன்படுத்தும் விதிமுறைகளை வகுக்கவேண்டும்.
10. தனியார் பள்ளிகள் மற்றும் கல்லூரிகளில் இட ஒதுக்கீட்டு விதிமுறைகளின்படி மாணவர் சேர்க்கை நடத்த வேண்டும்.
11. தனியார்ப் பள்ளிகளிலும் பள்ளி மேலாண்மைக் குழு உருவாக்கப்படும் வகையில் கல்வி உரிமைச் சட்டத்தில் திருத்தம் செய்யப்படவேண்டும். பெற்றோர் செலுத்தும் கட்டணத்தைக் கொண்டே பெரும்பாலும் தனியார் பள்ளிகளின் அனைத்துக் கட்டமைப்பு வசதிகளும் செய்யப்பட்டு இயங்கிவருகின்றன. எனவே பள்ளிகளைக் கண்காணிக்க உள்ளூர் அதிகார அமைப்புகள், பெற்றோர் அமைப்புகளுக்கு உண்மையான அதிகாரம் வழங்கப்படவேண்டும்.
12. கல்வி உரிமைச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வரும் 5 ஆண்டுக் காலத்தில் அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் தகுதியான ஆசிரியர்களை மட்டுமே நியமிக்கவேண்டும் என்பதைச் சட்டம் குறிப்பிட்டுள்ளது. எனவே தனியார் பள்ளிகளில் ஆசிரியர் தகுதித் தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களை மட்டும் நியமிக்கவேண்டும்.
13. பள்ளிகளில் பணியாற்றும் அனைத்து ஆசிரியர்களுக்கும் தகுதிக்கு ஏற்ற ஊதியம் வழங்கவேண்டும் என்று கல்வி உரிமைச் சட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதன் அடிப்படையில் தனியார் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கும் அரசுப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு இணையான ஊதியம் வழங்கவேண்டும்.
14. சில தனியார் பள்ளிகள் 25 விழுக்காடு இட ஒதுக்கீட்டில் சேரும் மாணவர்களிடமும் கல்விக் கட்டணங்களை வசூலித்து வருகின்றன. இப்பள்ளிகள் முறைகேடாக வசூலித்த தொகையைப் போல இரண்டு மடங்கு தொகையைப் பெற்றோருக்குத் திருப்பித்தரவேண்டும் என்று ஆணை பிறப்பிக்கவேண்டும். இட ஒதுக்கீட்டில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள குழந்தைகளின் பெற்றோருக்கு எந்த விதக் கட்டணங்களும் செலுத்தவேண்டாம் என்ற சுற்றறிக்கை கல்வித்துறையின் மூலம் அனுப்பப்படவேண்டும்.
15. மாவட்டத்திற்கு ஒரு தனியார் பள்ளி ஆய்வாளரையும், வட்டத்திற்கு ஓர் உதவி ஆய்வாளரையும் நியமித்துத் தனியார் பள்ளிகளைக் கண்காணிக்க வேண்டும்.

உயர்கல்வியில் ஆக்கப்பூர்வ மாற்றங்கள் செய்திடுக!

1. பல்கலைக்கழகங்களின் சட்டத் திருத்தம்:

தமிழகத்தில் இருக்கும் அனைத்துப் பல்கலைக்கழகங்களின் சட்டங்களும் காலனிய காலத்தவையாக இருக்கின்றன. பல்கலைக் கழக அமைப்புகளான ஆட்சிக்குழு, பேரவை, கல்விக்குழு ஆகியன ஜனநாயகப்படுத்தப்பட வேண்டும். இவ்வமைப்புகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் அதிகமாக இடம்பெற வேண்டும். ஆசிரியர், அலுவலர், மாணவர்களுக்குரிய பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். போதிய அளவில் தலித் மாணவர்கள், மாணவிகள் இவ்வமைப்புகளில் இடம்பெற வேண்டும்.

2. பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் நியமனம்:

தற்போது இருக்கும் "தேர்ந்தெடுக்கும் குழு" முறை மாற்றப்பட வேண்டும். இம்முறை முற்றிலும் ஜனநாயகத்தன்மை அற்றதாக இருக்கிறது. ஆளும் கட்சியினர் தங்களுக்கு வேண்டிய நபரை நியமிப்பதற்கே இம்முறை வழிவகுக்கிறது. இதனால் தகுதியும், பண்புகளும், நேர்மையும் அற்றவர்கள் துணைவேந்தர்களாக நியமனம் செய்யப்படுகிறார்கள். அரசியல் தலையீடு ஏதும் இல்லாமல் தேர்ந்தெடுக்கும் குழு செயல்பட வேண்டும்.

3. கிராமப்புற மாணவர்களுக்கான இட ஒதுக்கீடு

ஒன்றிய மற்றும் மாநில அரசுகளின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இயங்கும் மருத்துவம், பொறியியல், வேளாண்மை, மேலாண்மை போன்ற அனைத்து உயர் கல்வி நிறுவனங்களிலும் கிராமப்புறத்தில் முதல்வகுப்பு முதல் தமிழ் வழியில் படித்த மாணவர்களுக்கு 25 விழுக்காடு இட ஒதுக்கீடு அளிக்கச் சட்டம் இயற்றப்படவேண்டும். தமிழகத்தில் ஏற்கனவே கிராமப்புற மாணவர்களுக்கு 25 விழுக்காடு இட ஒதுக்கீடு வழங்க வகை செய்யும் சட்டம் நீதிமன்றத்தால் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. மேல்முறையீட்டு வழக்கில் சிறப்புக் கவனம் செலுத்தி சட்டத்தை நடைமுறைப் படுத்த நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

4. தமிழ்நாடு தனியார் கல்லூரி ஒழுக்காற்றுச் சட்டம் (1976) திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டும். இச்சட்டம் அனைத்து சுய நிதிக் கல்லூரிகளுக்கும் பொருந்தும் என்ற சட்டத் திருத்தம் அவசியமானது.
5. தனியார் கல்லூரிகளில் இருக்கும் கல்லூரிக் குழுவில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆசிரியர், அலுவலர், மாணவர்கள் ஆகியோர் இடம் பெறவேண்டும்.
6. பல்கலைக் கழகங்களிலும், கல்லூரிகளிலும் ஆசிரியர், அலுவலர் பணி நியமனங்களிலும் பணி மாறுதல்களிலும் மிகப் பெருமளவில் இலஞ்சம் நிலவுகின்றது. உதவி பேராசிரியர் பதவிகள் முப்பது லட்சம் வரை விலைக்கு விற்கப்படுகின்றன. கல்லூரி ஆசிரியர் பணி நியமனங்கள் விதிமுறை, தகுதி, இட ஒதுக்கீடு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அரசியல்வாதிகள் தலையீட்டின்றி, முறைகேடுகளின்றி நடைபெற வேண்டும். அரசுக் கல்லூரிகள், பல்கலைக் கழகங்களில் உள்ள காலிப் பணியிடங்களில் கௌரவ விரிவுரையாளர் நியமன முறையைக் கைவிட்டு முறையான ஊதியத்தில் நிரந்தர ஆசிரியர்களை நியமிக்கவேண்டும்.

7. அனைத்துப் பல்கலைக் கழகங்களிலும் கல்லூரிகளிலும் மாணவர் பேரவைக்கான தேர்தல்கள் மக்கள்நாயக நெறிப்படி நடத்தப்பட வேண்டும்.
8. உயர்கல்வி பயிலும் பட்டியல் வகுப்பினர் மற்றும் பட்டியல் பழங்குடியின மாணவர்களுக்கான கல்வி உதவித் தொகைகளைத் தாமதமின்றி வழங்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். தனியார் கல்லூரிகளில் பயிலும் பட்டியல் வகுப்பினர் மற்றும் பட்டியல் பழங்குடியின மாணவர்களுக்கான உயர்கல்வி உதவித் தொகை (Post Matric Scholarship) தாமதமின்றி வழங்க வேண்டும்.
9. பல்கலைக் கழக உறுப்புக் கல்லூரிகள் மற்றும் அரசு கலைக் கல்லூரிகளில் உள்ள காலிப் பணியிடங்கள் உடனடியாக நிரப்பப்படவேண்டும். தேவையான அளவிற்கு புதிய பேராசிரியர் பணியிடங்களை உருவாக்க வேண்டும்.
10. உயர்கல்வியில் சமனிலை மற்றும் சமூகநீதி சிந்தனைகளை வளர்க்கும் வகையில் ஏற்கெனவே பல பல்கலைக் கழகங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள Inclusion Exclusion Policy Centre, Equality Centre போன்ற அமைப்புகளை மேம்படுத்த வேண்டும்.
11. உயர் கல்வி நிலையங்களில் சமனிலை, சகோதரத்துவம், மந்த உரிமை ஆகிய மக்கள்நாயக நெறிகள் மலர அம்பேத்கர், பெரியார் கல்விப் புலங்களைத் தமிழ்நாட்டில் உள்ள அனைத்துப் பல்கலைக் கழகங்களிலும் ஏற்படுத்தி உயிர்ப்புடன் செயல்படச் செய்யவேண்டும்.
12. கல்வி நிறுவனங்கள் ஒரு சில மாநகரங்களிலும் மாவட்டங்களிலும் குவியும் (நிறுவும்) போக்கைக் களையத் தமிழ்நாட்டின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் உயர் கல்வி நிறுவனங்களை அரசின் பொறுப்பில் நிறுவ நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். புதிய தனியார் உயர்கல்வி நிறுவனங்களுக்கு அனுமதி வழங்கக் கூடாது. அனைத்து சுயநிதிக் கல்லூரிகளும் அரசு நிதி உதவி பெறும் கல்லூரிகளாக உடனடியாக மாற்றப்பட வேண்டும். படிப்படியாக அரசு உடைமையாக்கப் படவேண்டும்.
13. அரசு கலை அறிவியல் கல்லூரிகளில் மாணவர் சேர்க்கை அதிகரித்து வருவதால் சுழற்சி 1 (shift 1) மற்றும் சுழற்சி 2 (shift 2) என்ற வகையில் கல்லூரிகள் செயல்பட்டு வருகின்றன. இதில் சுழற்சி 1-இல் மட்டும் நிரந்தர ஆசிரியர்கள் அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். சுழற்சி 2-இல் கௌரவ விரிவுரையாளர்கள் என்ற பெயரில் பணியிடங்கள் உருவாக்கப்பட்டு தற்காலிக ஆசிரியர்களைக் கொண்டு நடத்தப்படுகின்றன. இதைத் தவிர்த்து சுழற்சி 2-க்கும் நிரந்தரமான ஆசிரியர் பணியிடங்கள் உருவாக்கப்படவேண்டும்.
14. அனைத்து உயர் கல்வி நிறுவனங்களிலும் உளத்தேற்றுநர்களும் உளவியல் ஆலோசகர்களும் நியமிக்கப்படவேண்டும்.
15. உயர்கல்வித் துறையில் கலைப்பிரிவுப் பாடங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு பொறியியல், தகவல் தொழில்நுட்பம் போன்ற பாடப்பிரிவுகளில் மாணவர் சேர்க்கை அதிகரித்து வருவதால் வேலைவாய்ப்புச் சிக்கல்கள் உருவாகி வருகின்றன. படித்த படிப்புக்கேற்ற வேலை கிடைக்காமல் பலர் கிடைத்த வேலைக்கு செல்லும் நிலை ஏற்படுகிறது. இதைக் கருத்தில் கொண்டு

வேலைவாய்ப்புத் தேவைகள் குறித்து முன்கூட்டியே திட்டமிட்டு அதற்கேற்பப் பாடப் பிரிவுகளையும் கல்லூரிகளையும் தொடங்கவேண்டும்.

16. மற்ற மாநிலங்களைக் காட்டிலும் தமிழ்நாட்டில் நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகங்கள் அதிகமாக அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பல்கலைக் கழகங்கள் வெறும் கல்விச் சான்றிதழ் விற்பனைசெய்யும் நிலையங்களாக மாறிவிட்டன. புதிது புதிதாகப் படிப்புகள் தொடங்கப்பட்டுச் சான்றிதழ் விற்பனை நடைபெறுகின்றது. மருத்துவ மேற்படிப்புகள் மூன்று கோடி ரூபாய் வரை விற்கப்படுகின்றன. 9,300 கோடி ரூபாய் கருப்புப் பணம் மருத்துவக் கல்வி வணிகத்தில் மட்டும் புழங்குவதாக 2012-ஆம் ஆண்டு வெளியான கருப்புப் பணம் பற்றிய வெள்ளை அறிக்கை தெரிவிக்கின்றது. உயர்கல்வியில் ஏற்பட்டுள்ள இப்படிப்பட்ட சீர்கேடுகளை உடனடியாகத் தடுத்து நிறுத்தவேண்டும்.
17. தனியார் பல்கலைக்கழகங்களில் மதம், சோதிடம் போன்ற மூடக் கருத்தியலைக் கற்பிக்கும் பாடப் பிரிவுகள் தொடங்கப்படுவதைத் தடை செய்யவேண்டும். அரசின் மேற்பார்வையில் தனியார் பல்கலைக்கழகப் பாடத் திட்டங்கள் உருவாக்குவதற்குப் பாடத் திட்டக் குழுவை அமைக்கவேண்டும்.
18. இன்று உயர்கல்வித் துறை எனபது இலாப நோக்கிலான தனியார் வணிக முதலீட்டுத் துறையாக மாறியுள்ளது. பெருநிறுவனங்களுக்கான (Corporate Companies) கூலி அடிமைகளை உற்பத்தி செய்யும் துறையாக உயர்கல்வித் துறை செயல்படுகின்றது. பெருமுதலாளிகளின் வணிக நோக்கங்களை நிறைவேற்றித் தரும் முகவர்களாக ஆட்சியாளர்களும் செயல்பட்டுவருகின்றனர். இதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க உயர்கல்வித் துறையில் தனியார் நிறுவனங்களுக்கான அனுமதியை முற்றிலுமாக விலக்கிக் கொள்வதோடு அரசின் பொறுப்பில் மட்டுமே உயர்கல்வி வழங்கப்படவேண்டும்.
19. பணத்தை மட்டும் குறிக்கோளாகக் கொண்டு இயங்கும் தனியார் சுயநிதிக் கல்லூரிகளில் நடக்கும் முறைகேடுகளை எதிர்த்துப் போராடும் மாணவர்கள் மற்றும் மாணவிகள் உயிரிழப்புக்கு ஆளாகவேண்டிய கொடூர நிலை இன்று ஏற்பட்டுள்ளது. ஆட்சியாளர்களும் அரசு நிர்வாகமும் கல்வி வணிகர்களின் கைப்பாவையாக செயல்படுவதே இதற்குக் காரணம் என்பதை கடந்த மாதம் கள்ளக்குறிச்சி எஸ்.வி.எஸ் இயற்கை மருத்துவக் கல்லூரி மாணவிகள் மோனிஷா, சரண்யா, பிரியங்கா ஆகியோரின் உயிரிழப்பு தெளிவாக உணர்த்துகிறது. இப்படிப்பட்ட உயிரிழப்புகள் வருங்காலத்தில் நிகழாமல் தடுக்கவேண்டும். மேலும் உயிரிழந்த மூன்று மாணவிகளின் குடும்பங்களுக்கு தலா 25 இலட்சம் ரூபாய் அரசு இழப்பீடு வழங்கவேண்டும். எஸ்.வி.எஸ் கல்லூரியின் நிறுவனர்களின் சொத்துகளைக் கைப்பற்றி உயிரிழந்த மாணவிகளின் குடும்பங்களுக்கும் கட்டணக் கொள்ளையால் பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்களுக்கும் வழங்கவேண்டும்.
20. அரசுக் கல்லூரிகள் மற்றும் அரசு உதவி பெறும் கல்லூரிகளில் தமிழ் வழியில் பயிலும் மாணவர்களுக்கு வழங்கப்படும் உதவித் தொகையை ரூபாய் 2000 ஆக அதிகரிக்க வேண்டும்.
21. பொறியியல் கல்லூரிகளில் மேலாண்மை மற்றும் நிர்வாகவியல் படிப்புகளை அனுமதிக்கக்கூடாது.
22. பல்தொழில்நுட்பக் கல்லூரிகளில் நடத்தப்படும் பட்டயப் படிப்புகளுக்கு தமிழ் வழிப் பாடப்புத்தகங்கள் தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனத்தால் வெளியிடப்பட வேண்டும்.

தமிழ் மொழியைக் காப்பதும் வளர்ப்பதும் வேண்டும்!

1. தாய்மொழியில் அறிவியல் கல்வியை கொடுப்பதன் மூலம் ஆக்கப்பூர்வச் சிந்தனையை குழந்தைகள் மத்தியில் கொண்டுவர முடியுமென்று முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர் அப்துல் கலாம் கூறியுள்ளார். விண்வெளி அறிவியலாளர் மயில்சாமி அண்ணாதுரையும் தாய்மொழிவழிக் கல்வியே இயல்பாகவே அறிவு பெற வழிவகுக்கும் என்பதை வலியுறுத்தி வருகிறார். இதனை ஏற்று மருத்துவம், பொறியியல், வேளாண்மை உள்ளிட்ட அனைத்து உயர் கல்விப் படிப்புகளையும் தமிழ்வழியில் தரவேண்டும்.
2. தாய் மொழியில் கல்வி கற்பித்தல் பற்றி ஐ நா அவையின் கல்வி பண்பாட்டிற்கான அமைப்பு (UNESCO) பல்லாண்டு காலமாக ஆய்வு செய்துவருகிறது. தாய்மொழியில் கல்வி பயிலும் குழந்தைகளே மிகவும் இயல்பாகவும் ஆழமாகவும் புரிந்தும் கல்வி கற்கின்றனர். இது அனைத்து வயதினர்க்கு அளிக்கப்படும் கல்விக்கும் பொருந்தும் என்பதை இவ்வமைப்பு பல்வேறு ஆய்வுகளின் மூலம் அறிவித்துள்ளது. எனவே, தமிழ்நாட்டில் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு மழலையர் கல்வி முதல் உயர் கல்வி வரை தாய் மொழியில் வழங்குவதை ஆதரிப்பது மற்றும் மேம்படுத்துவது என்ற உறுதியான கொள்கையை அனைத்து அரசியல் கட்சிகளும் அறிவிக்கவேண்டும். தமிழ் மொழியைப் பள்ளிகளில் கட்டாய முதன்மொழியாக அறிவித்துத் தமிழ்நாட்டு சட்ட மன்றம் இயற்றிய சட்டத்தை, சென்னை உயர்நீதி மன்றம் செல்லாது என்று அறிவித்ததைத் தொடர்ந்து உச்சநீதி மன்றத்தில் செய்யப்பட்ட மேல்முறையீட்டின் மீதான இறுதித் தீர்ப்பைப் பெற மாநில அரசு எவ்வித முயற்சியும் மேற்கொள்ளவில்லை. இது அரசியல் உறுதியின்மையைக் காட்டுகின்றது. அரசு உரிய முயற்சிகளை மேற்கொள்ள அனைத்து அரசியல் கட்சிகளும் குரல் கொடுக்கவேண்டும்.
3. அரசு கலை அறிவியல் கல்லூரிகளில் வரலாறு, பொருளியல், இயற்பியல், உயிரியல் போன்ற சில பட்டப் படிப்புகள் மட்டுமே தமிழ் வழியில் உள்ளன. வணிகவியல், உயிரிவேதியியல், நுண்ணுயிரியல் போன்ற அனைத்துப் பட்டப் படிப்புகளையும் தமிழ் வழியில் கொண்டுவர வேண்டும்.
4. தமிழ்நாட்டு பாடநூல் நிறுவனம் 1980-ஆம் ஆண்டு வரை பட்டப் படிப்புகளுக்கும் பட்டமேற்படிப்புகளுக்கும் தமிழ்வழியில் பாடப் புத்தகங்களை வெளியிட்டு வந்தது. மருத்துவம் பொறியியல் போன்ற பட்டப் படிப்புகளுக்கான பாடநூல்களும் தமிழ் வழியில் தமிழ்நாடு பாடநூல் மற்றும் கல்வியியல் பணிகள் கழகம் மூலம் பதிப்பிக்கப்பட நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.
5. அண்ணா பல்கலைக் கழகம் மூலம் தற்போது கட்டிடவியல் மற்றும் இயந்திரவியல் போன்ற பொறியியல் படிப்புகள் தமிழ்வழியில் நடத்தப்படுகின்றன. இப்படிப்புகளுக்கான பாடநூல்களைத் தமிழ் வழியில் வெளியிட நடவடிக்கை எடுக்கப்படவேண்டும்.
6. ஒன்றாம் வகுப்பு முதல் தமிழ்வழியில் பயின்றவர்களுக்கு மருத்துவம், பொறியியல், வேளாண்மை போன்ற அனைத்து உயர்கல்விச் சேர்க்கையிலும் 80 விழுக்காடு முன்னுரிமை வழங்கவேண்டும்.

7. கர்நாடகத்தில் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை கன்னடத்தை பயிற்று மொழியாக்குவதற்காக குழந்தைகளுக்கான கல்வி உரிமைச் சட்டத்தில் திருத்தம் செய்ய அம்மாநில அரசு முடிவு செய்து கர்நாடகச் சட்ட மன்றத்தில் சட்டம் இயற்றியுள்ளதைப் போலத் தமிழ் நாட்டிலும் சட்டம் இயற்றவேண்டும்.
8. தமிழ் படித்தால் பொருளாதார உலகில், சமூக தளத்தில் ஒரு குடிமகனுக்கு எந்த வகையிலும் தாழ்வு நிலை வராது என்கிற நிலையை உருவாக்க தமிழ்நாட்டின் அனைத்து அரசுப் பணியிட நியமனங்களிலும் தமிழ் வழியில் படித்தவர்களுக்கு 80 விழுக்காடு ஒதுக்கீடு வழங்கவேண்டும்.
9. அனைத்து உயர்கல்வி நுழைவுத் தகுதிக்குமான தர மதிப்பெண் கணக்கீட்டில் தமிழ்ப் பாடத்தில் பெற்ற மதிப்பெண்ணுக்கும் தகுந்த புள்ளி மதிப்புக் (weightage points) கொடுக்கும் வகையில் உயர்கல்விச் சேர்க்கையில் மாற்றம் கொண்டுவரவேண்டும்.
10. இந்திய ஒன்றிய அரசின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இயங்கும் அனைத்து உயர்கல்வி நிறுவன நுழைவுத்தேர்வுகளும், ஒன்றியப் பணியாளர் தேர்வாணையம் (UPSC) மூலம் நடத்தப்படும் அனைத்து வேலைவாய்ப்புத் தேர்வுகளும் தமிழ் உள்ளிட்ட அனைத்து மாநில மொழிகளிலும் நடத்தப்படவேண்டும்.
11. தாய்மொழி அல்லாத எந்த மொழியையும் பள்ளிக் கல்வி மூலம் திணிக்காமல் அவரவர் விரும்பும் மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள பன்மொழிக் கல்வி நிறுவனத்தை அமைத்து அதன் மூலம் விரும்பிய மொழியைக் கற்க வழிவகை செய்யவேண்டும்.
12. தமிழ் மற்றும் ஆங்கில மொழிப் பாட ஆசிரியர்களை நியமிக்கும் போது அடிப்படை பொதுக் கல்வித் தகுதியோடு மொழி சார்ந்த படைப்பாற்றல் மற்றும் ஆய்வாற்றல் உள்ளவர்களையே நியமிக்கவேண்டும். மொழிப் பாட ஆசிரியர்களைத் தேர்வு செய்ய தனியாக மொழி ஆசிரியர் தகுதித்தேர்வு நடத்தவேண்டும். திறமையான மொழிப் பாட ஆசிரியர்களை உருவாக்க ஆங்கில மொழி கற்பித்தலுக்கென்று தனி நிறுவனம் செயல்படுவதைப் போலத் தமிழ் மொழிக்கென்று தனி ஆசிரியர் கல்வி நிறுவனம் தொடங்கப்படவேண்டும்.
13. தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்காகத் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் மற்றும் செம்மொழித் தமிழாய்வு மையம் ஆகியவற்றிற்கு இந்திய ஒன்றிய அரசும், தமிழக அரசும் ஒதுக்கும் நிதியின் ஒரு பகுதியை அதே பணியை அடிப்படை நிலையில் செய்து வரும் தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளிகளுக்கும் ஒதுக்க வேண்டும்.

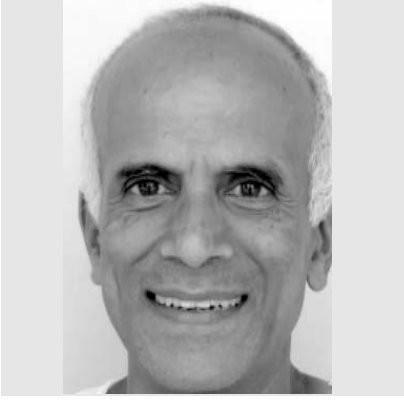
கல்வியை மேம்படுத்தும் நடவடிக்கைகள் எடுத்திடுக !

1. ஒரே பள்ளி வளாகத்தில் இரண்டாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட குழந்தைகள் படித்து வரும் நிலை இன்று உள்ளது. ஒரு பள்ளி வளாகத்தில் ஒன்று முதல் ஐந்து வகுப்புகள் வரை 600 குழந்தைகள், ஆறு முதல் எட்டு வகுப்புகள் வரை 420 குழந்தைகள், ஒன்பது மற்றும் பத்தாம் வகுப்பில் 320 குழந்தைகள் என்ற எண்ணிக்கை மிகக் கூடாது என்ற விதிமுறையை அனைத்துப் பள்ளிகளுக்கும் செயல்படுத்தவேண்டும். மேலும் ஒரு மாணவருக்கு விளையாட்டு இடம் நீங்கலாக 10 சதுர அடி இட வசதி இருக்கவேண்டும், தொடக்க நிலை வகுப்புகளும் உயர் நிலை வகுப்புகளும் ஒரே வளாகத்தில் இருக்கக் கூடாது ஆகிய விதிமுறைகளைக் கட்டாயமாகச் செயல்படுத்தவேண்டும். மேலும் அனுமதிக்கப்பட்ட பிரிவுகளின் எண்ணிக்கை மட்டுமே பள்ளிகளில் நடைபெறுவதைக் கண்காணிக்கவேண்டும்.
2. அரசு உதவிபெறும் பள்ளிகள் கல்லூரிகளில் ஆசிரியர் நியமனங்கள் முறையாகப் பதிவு மூப்பு அடிப்படையில் நடைபெற வழிவகை செய்யவேண்டும்.
3. பள்ளிக் கல்வியில் சமநிலை நோக்கத்தையும் அரசின் முழுப்பொறுப்பையும் நடைமுறையாக்கத் தடையாக இருக்கும் நவோதயா பள்ளிகள், அரசு - தனியார் கூட்டுப் பள்ளிகள் (PPP) ஆகிய திட்டங்களுக்குத் தமிழ்நாட்டில் அனுமதி அளிக்கக் கூடாது.
4. பள்ளிக் குழந்தைகளிடம் மனித உரிமைப் பண்பாட்டை வளர்க்க ஐக்கிய நாடுகள் அவையின் மனித உரிமைக் கல்விப் பறைசாற்றம் மற்றும் உலகத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் மனித உரிமைக் கல்வியை அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.
5. ஆசிரியர் திறனை மேம்படுத்தும் வகையில் நடத்தப்படும் ஆசிரியர் தகுதித் தேர்வை ஆண்டுதோறும் தொடர்ந்து நடத்த வேண்டும். ஆசிரியர் தகுதித் தேர்வுடன் ஆசிரியர் நியமனத் தேர்வையும் ஒரே நேரத்தில் நடத்துவதைத் தவிர்க்கவேண்டும். ஆசிரியர் தகுதித்தேர்வில் இடஒதுக்கீட்டு பிரிவினருக்கு சலுகை மதிப்பெண் தொடர நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.
6. பள்ளிக் கல்வித் துறையில் ஆசிரியர் பணி மாறுதலில் இன்றைக்கு அரசியல்வாதிகளின் தலையீடு அதிகரித்துள்ளது. ஐந்து இலட்சம் ரூபாய் வரையில் இலஞ்சம் கொடுத்தால் மட்டுமே பணியிட மாறுதல் பெற முடியும் எனும் நிலை இன்று உருவாகியுள்ளது. எனவே ஆசிரியர் பணி மாறுதல் என்பது வெளிப்படாத தன்மையோடு அரசியல்வாதிகளின் தலையீட்டின்றி முறைகேடுகளின்றி நடைபெற வேண்டும்.
7. கல்வி உரிமைச் சட்டத்தின்படி ஆசிரியர்களுக்குக் குறைதீர் அமைப்புகளை மாநிலம் முதல் வட்டாரம் வரை அனைத்து நிலைகளிலும் ஏற்படுத்தி ஆசிரியர்களின் கோரிக்கைகளை உடனடியாகக் களைய வேண்டும்.
8. நூறு விழுக்காடு பொதுத் தேர்வுத் தேர்ச்சி என்ற நோக்கத்தில் மதிப்பெண் குறைவாக எடுக்கும் மாணவர்களைப் பள்ளியிலிருந்து வெளியேற்றுதல், தனித்தேர்வு எழுதவைத்தல் போன்ற மாணவர்களின் கல்வி நலனுக்கு எதிரான செயல்களில் சில பள்ளிகளில் ஈடுபடுகின்றன. இது போன்ற விதியீற்றல்களைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும்.

9. பணியிடங்களில் பாலியல் வன்முறைக்கெதிரான சட்டத்தின் கீழ் கல்வி நிறுவனங்களும் வருகின்றன. எனவே பல்கலைக் கழகங்கள் முதல் பள்ளிகள் வரை ஆண் பெண் பணி செய்யும் இடங்களில் பணியிடங்களில் பாலியல் வன்முறைகளைத் தடுக்கும் வகையில் முறையீட்டுக் குழுக்களை ஏற்படுத்தி முறையாக செயல்பட நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.
10. பள்ளிகளின் மேம்பாட்டிற்கு, பள்ளிகளோடு தொடர்புடைய அனைத்துத் துறைகளையும் கொண்ட ஒருங்கிணைப்பு குழுவை மாவட்ட மற்றும் ஒன்றிய அளவில் ஏற்படுத்த வேண்டும்.
11. குழந்தைகளைக் கடத்துதல், பாலியல் கொடுமைகளுக்கு ஆளாக்குதல் போன்ற குழந்தைகளுக்கு எதிரான குற்றச்செயல்கள் அதிகரித்து வருகின்றன. எனவே, பள்ளிகளிலும் பொது இடங்களிலும் குழந்தைகளின் பாதுகாப்பை உறுதி செய்ய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். குறிப்பாகப் பெண் குழந்தைகளுக்கான பாதுகாப்பில் தனிக்கவனம் செலுத்தவேண்டும்.
12. நீச்சல் பயிற்சி இல்லாமையால் நீர் நிலைகளில் குழந்தைகள் விழுந்து இறப்பது அதிகரித்து வருகிறது. குழந்தைகள் அனைவருக்கும் கட்டணமில்லாமல் கட்டாய நீச்சல் பயிற்சி அளிக்க ஒன்றியத்திற்கு ஒரு நீச்சல் பயிற்சிக் குளம் அமைக்கவேண்டும்.
13. உயர்கல்வி கற்கும் மாணவர்களுக்கும் ஆய்வு மாணவர்களுக்கும் போட்டித் தேர்வுகளில் பங்கேற்கும் மாணவர்களுக்கும் மிகுந்த பயன் விளைவித்த அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம் மீண்டும் புதுப்பொலிவுடன் செயல்படவைக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.
14. அரசு உதவி பெறும் கல்லூரிகள் மற்றும் பள்ளிகளில் சுயநிதிப் பிரிவுகளைத் தொடங்க அனுமதி அளிக்கக்கூடாது. தற்பொழுது நடந்துவரும் சுயநிதிப் பிரிவுகளின் அங்கீகாரத்தையும் ஒவ்வொரு பிரிவாகப் படிப்படியாக விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும்.
15. வேலையுடன் சேர்ந்து கற்றல் என்ற கல்வி முறையை உருவாக்க வேண்டும்.
16. சாதி மறுப்புத் திருமணம் புரிந்த இணையர்களை சாதியற்றோர் என்ற பட்டியலில் சேர்த்து உயர்கல்வி சேர்க்கையிலும் அரசு வேலைவாய்ப்புகளிலும் இட ஒதுக்கீடு வழங்க வேண்டும்.
17. அரசுப் பள்ளி மற்றும் அரசுக் கல்லூரி நிலங்களையும் கட்டிடங்களையும் பிற துறைகள் சார்ந்த பயன்பாடுகளுக்கு வழங்கக் கூடாது.
18. கல்வி வரி மற்றும் நூலக வரியை முழுமையாக நூலக வளர்ச்சிக்கும் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் பயன்படுத்த வேண்டும்.
19. அஞ்சல் வழிக் கல்வியின் தரத்தை மேம்படுத்த வேண்டும்.
20. ஒவ்வொரு துறையிலும் ஓராண்டிற்கு எத்தனை மாணவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புத் தேவை உள்ளது என்பதை ஆய்வு செய்து அந்த எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப மட்டுமே உயர்கல்வி கற்பதற்கான கல்வி நிறுவனங்களை அனுமதிக்க வேண்டும்.
21. ஐந்தாம் வகுப்பு வரை பாடப் புத்தகங்களைப் பள்ளியிலேயே விட்டுச் செல்லும் நடைமுறை உருவாக்கப்பட வேண்டும்.
22. மருத்துவக் கல்விச் சேர்க்கையில் நுழைவுத் தேர்வுக்கு முதன்மை கொடுப்பதற்கு பதிலாக ஒவ்வொரு மருத்துவக் கல்லூரிக்குமான எல்லை வகுத்து மாணவர் சேர்க்கை நடத்த வேண்டும்.

நிறைவுப் பறைசாற்றல்

பரிதி – எழுத்தாளர் & மொழிபெயர்ப்பாளர்

உணவு, உடை, உறைவிடம் ஆகியவற்றுடன் கல்வியும் மனிதர்களின் இன்றியமையாத் தேவை. கல்லாதோர் கண்கள் புண்களே என்றார் வள்ளுவர். கல்வியறிவற்றவர் பெரும் எண்ணிக்கையில் வாழும் நாடு உலக அரங்கில் எப்போதும் தலை நிமிர்ந்து நிற்க முடியாது.

சிறந்த தொடக்கக் கல்வி, ஊட்டச் சத்துகள் உள்ள உணவு, அடிப்படைச் சுகாதார வசதிகள் ஆகியவற்றைப் பெறுவது மக்களுடைய உரிமை. இதை நம் அரசியலமைப்புச் சட்டமும் வலியுறுத்துகிறது. இந்த அடிப்படை உரிமைகளை ஒவ்வொரு நாட்டரசும் தன் மக்களுக்கு வழங்கவேண்டும் எனப் பறைசாற்றும்

நாட்டிடை ஒப்பந்தங்கள் பலவற்றில் இந்திய அரசும் கையெழுத்திட்டு ஒப்புதல் தெரிவித்துள்ளது.

ஆனால், கோடிக்கணக்கான குழந்தைகளும் பெரியவர்களும் மிக மோசமான நிலையில் வாழ்கின்றனர். பசி, பட்டினி, நோய் நொடிகள் பல லட்சம் மக்களை வாட்டி வதைக்கின்றன. கல்வி கற்கவேண்டிய இளம் அகவையில் உடல் வருந்த உழைக்கவேண்டிய நிலையில் கோடிக்கணக்கான குழந்தைகள் உள்ளனர். இவற்றின் தீய விளைவுகள் பல தலைமுறை மக்களைக் கடுமையாகப் பாதிக்கும்.

உலக அளவில் 2,188 பேர் தலா 6,700 கோடி ரூபாய்க்கும் அதிகமான சொத்து வைத்திருக்கின்றனர். அவர்களில் 111 பேர் இந்தியர்கள்! அந்த 111 இந்தியர்களுடைய மொத்தச் சொத்து கடந்த ஆண்டு மட்டும் 4,15,400 கோடி ரூபாய் அதிகரித்தது. அதே இந்தியாவில் பல கோடிப்பேர் விலங்குகளைக் காட்டிலும் இழிவான வாழ்க்கை வாழ்கின்றனர். இவ்வளவு மோசமான ஏற்றத்தாழ்வுகள் நிறைந்த குழுகத்தில் அமைதியும் நிம்மதியும் எப்படி நிலவமுடியும்!

இந்த அவல நிலைக்கு என்ன காரணம்? நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து தருவதற்குப் போதுமான வளங்கள் நம் நாட்டில் உள்ளன. இல்லாதன அறம், ஒற்றுமை, மாந்தநேயம் ஆகியன மட்டுமே! **மிகச் சிலருடைய உபரி (லாபம்) ஈட்டும் வெறிக்காக நாட்டின் இயற்கை வளங்கள் சுரண்டப்படுகின்றன, மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் பறிக்கப்படுகின்றன.**

இவ்வாறு பறிக்கப்படும் அடிப்படை உரிமைகளில் தலையாயது கல்வி. பெரும்பாலான மக்களைப் பல நூறாண்டுகளாகப் அடிமைப்படுத்தியிருக்கும் சாதி, மதம், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஆகிய தளைகளில் இருந்து விடுவிக்கவல்லது கல்வி ஒன்றே.

கல்லாமை எனும் இருளை அகற்றி அனைத்து மக்களுடைய வாழ்விலும் அறிவொளி ஏற்றுவதற்கான முயற்சிகள் கடந்த இருநூறாண்டுகளில் அவ்வப்போது தலைதூக்கி ஓரளவு வெற்றி பெற்றன. ஆனால், கடந்த முப்பதாண்டுகளில் அரசுகள் பல்வேறு துறைகளைப் போலவே கல்வித் துறையிலும் தம் கடமைப் பொறுப்புகளில் இருந்து சிறுகச் சிறுக விலகித் தனியார்மயமாக்கலுக்கு வழிவிட்டு நிற்கின்றன. அதற்கு

ஏதுவாக உலக வணிகக் கழகத்தின் ஓரவஞ்சனையான புதுப்புது ஒப்பந்தங்களில் நம் அரசுகள் அவ்வப்போது கையெழுத்திட்டு வருகின்றன.

இதன் விளைவாக, குழகத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் போக்குவதற்கு இன்றியமையாததாக விளங்கும் கல்வித் துறையிலேயே ஏற்றத்தாழ்வுகள் கடுமையாகிவிட்டன. ஒரு குடும்பத்தில் எவ்வளவு பணம் இருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு அக்குடும்பத்துக் குழந்தைகள் நல்ல கல்வியைப் பெற்று அதன் மூலம் வேலை வாய்ப்புகளையும் சொத்துச் சேர்ப்பதற்கான பிற வாய்ப்புகளையும் பெறமுடியும் என்கிற கொடிய நிலை உருவாகிவிட்டது. மழலையர் கல்வி முதல் முனைவர் படிப்பு முடிய அனைத்து நிலைகளிலும் கல்வி ஒரு வணிகப் பண்டமாகிவிட்டது.

இந்த நிலையைப் போக்கி அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் ஒரே மாதிரியான சமச்சீரான கல்வியை அரசு தரவேண்டும். அதையும் முற்றிலும் இலவயமாகத் தரவேண்டும். தமிழ்நாட்டில் பள்ளிப் படிப்பு தமிழில் இருக்கவேண்டும். தமிழும் உலகப் பொது மொழியாக இருக்கிற ஆங்கிலமும் மிகச் சிறந்த முறையில் கற்பிக்கப்படவேண்டும். கல்வி கற்பதற்காக அன்றாடம் குழந்தைகள் வெகு தொலைவு பயணிக்கவேண்டிய தேவை இல்லாமல் அவர்களுடைய வாழிடங்களுக்கு அருகிலேயே அருகமைப் பள்ளிகளில் கல்வி கற்றுத் தரவேண்டும்.

அந்தக் கல்வியும் ஏதோ ஒரு வேலை பெறுவதற்கான கருவி என்பதாக மட்டும் முடக்கப்படாமல், கொச்சைப்படுத்தப்படாமல், எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதற்கான அறிவை ஊட்டுவதாகவும் ஒடுக்குமுறைகளை இனங்கண்டு ஒழித்து ஏற்றத்தாழ்வுகளற்ற குழகத்தைப் படைப்பதற்குத் தேவையான அனைத்து விழுமியங்களையும் குழந்தைகளுக்குக் கற்றுத்தருவதாகவும், இருக்கவேண்டும். அனைத்து மக்களும் முழுமையான, நிறைவான வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு ஏற்ற குழகத்தைச் செதுக்கவல்ல சிற்பிகளாக வருங்காலக் குடிமக்களை உருவாக்கும் கல்வியாக அது திகழவேண்டும்.

உளவுழைப்பை மேன்மைப்படுத்தி உடலுழைப்பைக் கொச்சைப்படுத்தும் இப்போதைய கல்விக்கு மாறாக, குழகத்துக்குப் பயன்படும் அனைத்துத்தொழில்களையும் சிறப்பிக்கும் கல்வியாக அது விளங்கவேண்டும். வெறும் ஏட்டுக் கல்வியாக இராமல் பல்வகைச் செய்தொழில்களையும் குழந்தைகளுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதாக அந்தக் கல்வி இருக்கவேண்டும்.

இத்தகைய கல்வியைத் தருவதற்குத் தேவையான நிதி வசதியும் பிற வளங்களும் நம்மிடையே உள்ளன. ஆகவே, இந்தக் கனவை நனவாக்குவது தம் முதன்மையான குறிக்கோள் என்று அனைவரும், குறிப்பாக அனைத்துக் கட்சிகளும் உறுதிமொழி எடுத்துச் செயல்படவேண்டும். அது நம் அறநெறிக் கடமையுங் கூட!

கல்வி மேம்பாட்டுக் கூட்டமைப்பு உருவாக்கியுள்ள மிகச் சிறப்பானதும் செறிவானதுமான இந்தப் பறைசாற்றம் ஆணித்தரமான கருத்துகள், மறுக்கமுடியாத வாதங்கள், தகர்க்கமுடியாத புள்ளிவிவரங்கள் ஆகியவற்றைத் தாங்கிச் சரியான தருணத்தில் வெளிவருகிறது. இந்த அரிய முயற்சி கண்டிப்பாக நல்ல பலன் தரும் என்று நம்புவோம்.

பரிதி (தி. ராமகிருட்டிணன்)

சத்தியமங்கலம்

நன்றி – பறைசாற்றல்

மக்கள் கல்விப் பறைசாற்றத்தை உருவாக்குவதில் கருத்துப் பகிர்வுகள் வழங்கிய....

கல்வியாளர்கள் பேராசிரியர் பிரபா கல்விமணி, பேராசிரியர் சே. கோச்சடை, பேராசிரியர் வீ. அரசு, பேராசிரியர் ப. சிவக்குமார், பேராசிரியர் இரா.மணிவண்ணன், பேராசிரியர் பெ.விஜயகுமார், பேராசிரியர் நா.மணி, தோழர் பு.பா.பிரின்ஸ் கஜேந்திரபாபு, தோழர் கண.குறிஞ்சி ஆகியோருக்கும்...

மனிதவள மேம்பாட்டுக் கல்வியாளர் கவிதா வேலன்டைன் (சென்னை), திருக்குறள் கல்வியாளர் மெய்யறிவின்பன் (பல்லடம்), மாற்றுக்கல்விக்கான ஆசிரியர் செயல்பாட்டாளர்கள் செ.மணிமாறன் (திருவாரூர்), சுப்சந்திரன் (நெய்வேலி), திருப்பூர், பண்டியன்நகர் தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளி தாளாளர் மருத்துவர் சு. முத்துச்சாமி, மனித உரிமைக் கல்வி செயல்பாட்டாளர்கள் எல். பெர்னாட், மரியசூசை ஆகியோருக்கும்....

திருப்பூர் தாய்த்தமிழ்க் கல்விப்பணி செயல்பாட்டாளர்கள் எழுத்தாளர் சுப்ரபாரதிமணியன், கு.நா.தங்கராசு, அ.அகமதுகனி, மு.திருப்பதி, பழ.இரகுபதி, கோ.வெ. குமணன் ஆகியோருக்கும்...

ஆசிரியர் இயக்கப் பொறுப்பாளர்கள் பா.கனகராசன் (காங்கயம்), க.இராஜேந்திரன் (திருப்பூர்) தாமஸ் ரெக்லண்ட் (திருச்சி) ஆகியோருக்கும்

கருத்துப் பகிர்வுகள் வழங்கியதோடு மட்டுமல்லாமல் பறைசாற்ற அறிக்கையை முறைபடுத்தி, செம்மைப்படுத்திக் கொடுத்த தோழர் எழுத்தாளர் பரிதி (முனைவர். தி.இராமகிருட்டிணன், சத்தியமங்கலம்) அவர்களுக்கும்...

பறைசாற்ற வரைவு அறிக்கையை கவனமாக வாசித்து குறைகள் மற்றும் பிழைகளை நீக்க உதவி செய்த திருப்பூர், சிங்கனூர் தாய்த்தமிழ் உயர்நிலைப் பள்ளி நிர்வாகிகள் வேலிறையன், எழில் சுப்பிரமணியம் ஆகியோருக்கும்...

பறைசாற்ற வரைவு அறிக்கை பற்றி கருத்துகளைப் பகிர்ந்ததோடு மக்களிடம் கொண்டு செல்ல உறுதி அளித்த தோழர்கள் பொன்.சந்திரன் (கோவை), இளஞாயிறு (திருப்பூர்), ஆசிரியர் ர.அப்பாசாமி (பல்லடம்) ஆகியோருக்கும்,...

கல்வி மேம்பாட்டுக் கூட்டமைப்பின் தொடர் செயல்பாடுகளுக்கு துணைநிற்கும் ...

ஆசிரியர் இயக்க முன்னாள் பொறுப்பாளர்கள் பேராசிரியர் கே. ராஜ் (புதிய ஆசிரியன்), அ.சாமிநாதன் (அவிநாசி) செ.நடேசன் (ஊத்துக்குளி), அ.செ.கந்தசாமி (சென்னிமலை), மா.சா.முனுசாமி (காஞ்சிபுரம்), வா. அண்ணாமலை (அரியலூர்), மு.துரைசாமி, முத்து முருகேசன் (திருப்பூர்), மா.இராமசாமி (கரூர்), நாட்காரயன் (பொங்கலூர்) ஆகியோருக்கும்...

ஆசிரியர் இயக்க செயல்பாட்டாளர்கள் முருக. செல்வராசன் (நாமக்கல்), ந. குணசேகரன் (தஞ்சாவூர்), கி.பாலசண்முகம் (நாகபட்டினம்), நா.கார்த்திகேயன் (மாயனூர்), கு.சி.மணி (உடுமலை), துரை.பாலகிருஷ்ணன், தெ.வீராச்சாமி (குண்டடம்), துரை.தில்லையப்பன், மு.கண்ணன், ஞா.மணுவேல் (தாராபுரம்), சோ.சந்திரசேகரன், வெ.அருள்மொழி, சு.கோவிந்தராசு, கோ.சுரேசு (காங்கயம்), நா.மகாலிங்கம் (குடிமங்கலம்) கோ.பிரபாகரன், செ.பாலசுப்பிரமணியம், வ.பாபு, செ.வின்சென்ட் (வெள்ளகோவில்), இரா.குப்புசாமி, நா.கோவிந்தராஜ், ந.நல்லசாமி, ந.தங்கவேல் (மூலனூர்), ஆ.செல்வம், முகமது அய்யப், கார்த்தீசன் (பல்லடம்), பா.வேல்ராஜ்கண்ணன், க.தங்கவேல், புலவர் வே.கணேசன், ந.செல்வக்குமார், ர.பாலசுப்பிரமணியன், ப.கனகராஜா, ப.மணிகண்டபிரபு, தே.ஸ்ரீனிவாசன் (திருப்பூர்), எம்.இராமசாமி, சு.கிருஷ்ணசாமி, இர.வெற்றிவேல் (பொங்கலூர்), ஆ.தங்கவேல் (உடுமலை), ஆ.நடராஜன், சி.இராமசாமி (சென்னிமலை), கு.ஞா.இரவிசந்திரன் (குன்னத்தூர்), பீ.இராமகிருஷ்ணன், ப.கனகராஜ் (அவிநாசி), இளங்கோ (சத்தியமங்கலம்), சண்முகவடிவு (தலைவாசல்) ஆகியோருக்கும்....

மாற்றுக் கல்விக்கான ஆசிரியர் செயல்பாட்டாளர்கள் பேராசிரியர் இரா.மணிமேகலை (தஞ்சாவூர்) பேராசிரியர் மு.முருகேசன் (ஆத்தூர்), வ.தனக்கோட்டி (இராசிபுரம்), விசாகன் (புதுவை), ந.சுப்பிரமணி (ஊட்டி), வீ.சிவகாமி, ப.ஜெயலட்சுமி, ப.முத்துச்சாமி (திருப்பூர்), வெ.காமாட்சி (பொங்கலூர்), கோவி. இரவி (கரூர்), வீ. முத்துச்சாமி (தூத்துக்குடி), வே. சீனிவாசன் (ஆத்தூர்), தமிழாசிரியர் பொ.கணேசன், (பல்லடம்), அ. கலைச்செல்வன் (சேலூர்), இரா.விஸ்வநாதன் (காங்கயம்), வே. கார்த்திக் (திருப்பூர்), கண்ணபிரான் (உடுமலை), ச.சிவக்குமார் (கள்ளிப்பாளையம்), சே.சக்திவேல் (கேத்தனூர்), வே.விஜயகுமார் (கொடுவாய்), ப.தங்கவேல் (சூலூர்), கார்த்திகேயன் (சென்னிமலை), ப.ஜெயமூர்த்தி (திருவாரூர்), வடிவேல் முருகன் (அரகூர்) ஆகியோருக்கும்...

அரசுப்பள்ளிகளுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் தமிழகத்தின் சாதனை ஆசிரியர்கள் அ.கருப்பையன் (நெடுவாசல்), இரெ.சிவா (மதுரை), செ.நல்லமுத்து (கோத்தகிரி), தே.தாமஸ் ஆண்டனி (ஈரோடு), வெ.நேசமணி (ஊத்துக்குளி), நா.கிருஷ்ணவேணி (சின்னமுத்தூர்) ஆகியோருக்கும்...

மாணவர் இயக்க செயல்பாட்டாளர்கள் ர.பிரபாகரன், துரைராஜ், ஈ. சூர்யா, மு.ஹரிநாத், கு.காந்தி (பல்லடம்) ஆகியோருக்கும்

கல்வி ஆர்வலர்கள் ஊடகவியலாளர் தேவிபாரதி, ஊடகவியலாளர் பாரதிதம்பி, ஊடகவியலாளர் நியாஸ் அகமது, பாடம் நாராயணன், செல்வா (புதுக்கோட்டை), விஜய் அசோகன் (தர்மபுரி), செந்தில் (திருவண்ணாமலை), ஏ.சி.எஸ்.மணி (மதுராந்தகம்), சுடர் நடராஜ் (சத்தியமங்கலம்), சத்தியமாணிக்கம் (மதுரை), மருத்துவர் கார்மேகம், மருத்துவர் இளங்கோ, இரா.கண்ணப்பன், திருப்பதி (வெள்ளகோவில்) அருள்நிதி டி.ஆர்.முரளிதரன், அ.சு.கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஆ.ஈஸ்வரன், சுந்தரராச அடிகள் முகில்ராசு, பாரதிவாசன், அ.சு.பவத்தன், வழக்குரைஞர் செ.கு, வழக்குரைஞர் கனகசபை, வழக்குரைஞர் உமர்கயான், செண்பகம் ஈ.சீனிவாசன், குணா, அருணாசலம், மலர்கள் ராஜ், வீ.வாஞ்சிநாதன், கி.சுப்பிரமணி, ச.மோகன்ராசு, சா.இளஞ்செழியன், முத்துப்பாரதி, க.சுரேஷ்குமார், முரளி, ஆ.அருண் குமார், செ.ஈஸ்வரன், சு.சிவக்குமார் (திருப்பூர்), பொடாரன் (காங்கயம்), வே.ப.இராசாமணி (தாராபுரம்), மனோஜ் (ப.வேலூர்) ஆகியோருக்கும்...

சென்னை, திருவள்ளூர், காஞ்சிபுரம், வேலூர், கோவை, திருப்பூர், திருவாரூர், நாகபட்டினம், புதுக்கோட்டை ஆகிய இடங்களில் கல்வி மேம்பாட்டுக் கூட்டமைப்பு - சமத்துவக்கல்வி திங்களிதழ் சார்பில் நடைபெற்ற கலந்துரையாடல் கூட்டங்களில் பங்கேற்று கருத்துகளை வழங்கிய அனைவருக்கும்...

மாற்றம் என்பது சொல்லாக மட்டும் இல்லாமல் செயலாக இருக்கவேண்டும் என்பதைப் பாடமாகப் போதிக்கும் திருப்பூர் இயற்கை வாழ்வகம் க.இரா.முத்துச்சாமி, வேலூர் க.இரா.சுப்பிரமணி, புகழூர் ந.விசுவநாதன் அவர்களுக்கும்....

கல்விக்களத்தில் துணைநிற்கும் தோழமை அமைப்புகள்...

பொதுப்பள்ளிக்கான மாநில மேடை, தமிழ்நாட்டுக் கல்வி இயக்கம், தமிழ் வழிக் கல்வி கூட்டியக்கம், தமிழ்நாடு அறிவியல் இயக்கம், இந்திய மாணவர் சங்கம், அனைத்திந்திய மாணவர் பெருமன்றம், தமிழ்நாடு மாணவர் இயக்கம், பொதுநல மாணவர் இயக்கம், பேரூர் வளர் தமிழ் இயக்கம், அரசுப்பள்ளி மாணவர் உரிமைக்கான ஆசிரியர்-பெற்றோர்-பொதுமக்கள் இயக்கம், தமிழ்வழிக் கல்வி இயக்கம், குழந்தைகளைக் கொண்டாடுவோம் இயக்கம், மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பு மையம், அனைத்துக்கல்லூரி மாணவர் கூட்டமைப்பு, கருத்துக்களம், அறிவாயுதம், மனித உரிமைக் கல்வி நிறுவனம், சமூகக் கல்வி நிறுவனம், கல்வி மேம்பாட்டு ஆசிரியர் இயக்கம், தருமபுரி மக்கள் மன்றம், குக்கூ குழந்தைகள் அமைப்பு, பசுவபட்டி முன்னாள் மாணவர் அமைப்பு ஆகியவற்றுக்கும்....

பறைசாற்ற அறிக்கை எழுத குறிப்புதவியாக அமைந்த எழுத்தாளர் இரா.நடராசன் மற்றும் பலரது கல்விப் படைப்புகள், நாளிதழ்கள், பருவ இதழ்கள், கல்வி இணையங்கள் ஆகியவற்றுக்கும்...

நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்...

சு.மூர்த்தி,

மாநில ஒருங்கிணைப்பாளர்,

கல்வி மேம்பாட்டுக் கூட்டமைப்பு.